35 DE FETE. O SINGURĂ COROANĂ.
O COMPETIȚIE UNICĂ.

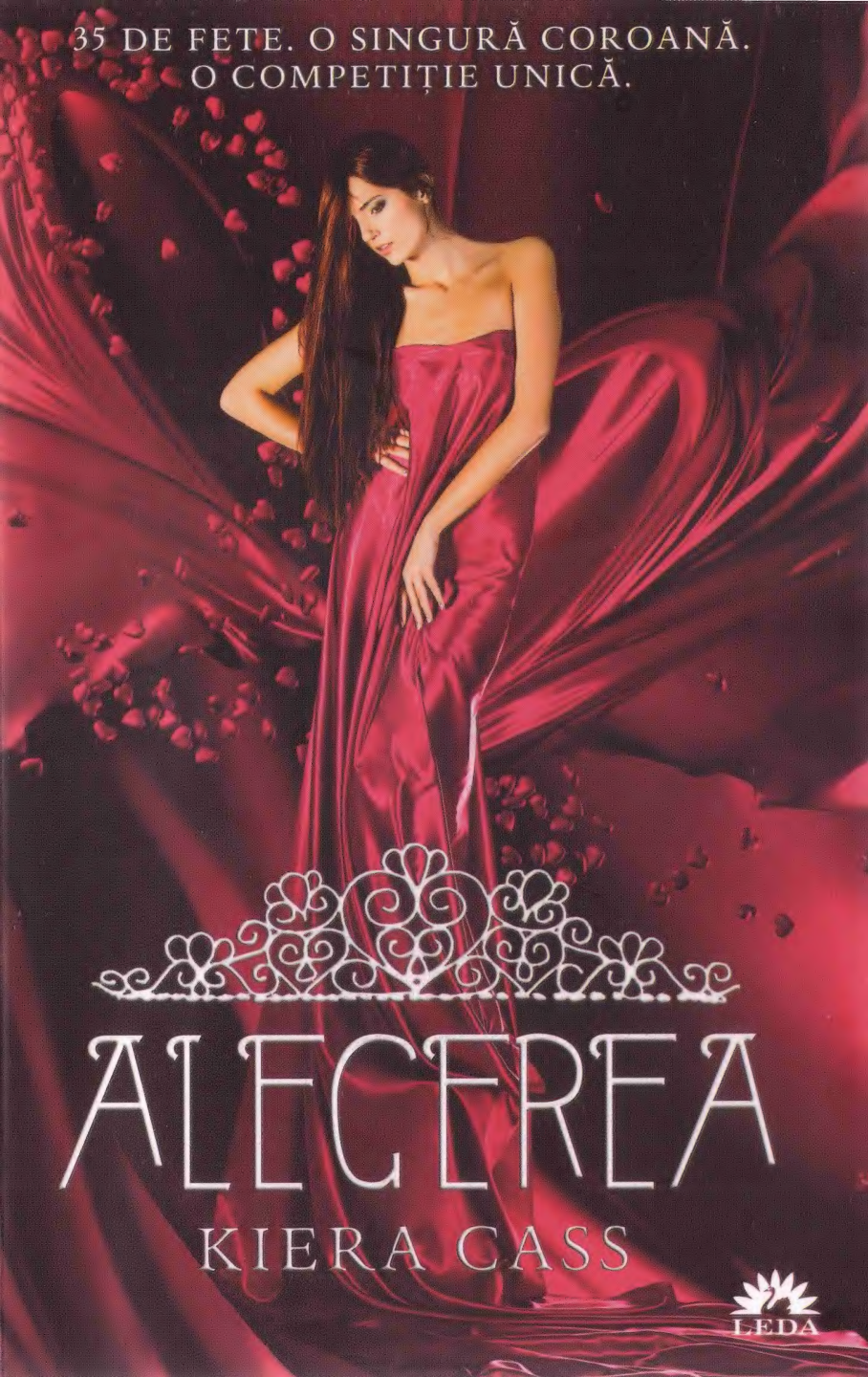

ALEGEREA

KIERA CASS

LEDA

ALEGEREA

KIERA CASS a absolvit Universitatea Radford, unde a studiat muzica, teatrul, comunicarea şi istoria. A început să scrie ca o formă de terapie în urma unei tragedii petrecute în oraşul ei, dar a avut surpriza de a descoperi că scrisul este adevărata ei vocaţie. În prezent locuieşte în Blacksburg, Virginia, împreună cu familia. În timpul liber îi place să citească, să danseze, să posteze filmuleţe pe YouTube şi să mănânce cantităţi uriaşe de prăjituri.

Pentru mai multe informaţii despre autoare şi cărţile ei, puteţi accesa site-ul:

www.kieracass.com

KIERA CASS

ALEGEREA

Traducere din limba engleză de
SHAUKI AL-GAREEB

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: MARIANA BĂDESCU
Tehnoredactare computerizată: CRISTINA GVINDA, MIHAELA CIUFU

Kiera Cass
THE SELECTION
Copyright © 2012 by Kiera Cass
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate
Editurii Editas Adele, imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT.
LEDA este marcă înregistrată.

ISBN: 978-973-102-562-9
Bucureşti, 2014

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

CASS, KIERA
Alegerea / Kiera Cass;
trad.: Shauki Al-Gareeb. — Bucureşti: Leda, 2014
ISBN 978-973-102-562-9

I. Shauki Al-Gareeb (trad.)

821.111(756)-31=135.1

Bună, tată!

(fluturări din mână)

Capitolul 1

Când scrisoarea a sosit în cutia poştală, mama a fost în extaz. Hotărâse deja că toate problemele noastre se terminaseră, dispărând pentru totdeauna. Eu eram singurul mare impediment din planul ei. Nu mă consideram o fiică neascultătoare, dar pentru mine, aceea a fost picătura care a umplut paharul.

Nu voiam să fac parte din familia regală. Nu voiam să fac parte din Unu. Nici măcar nu voiam *să încerc.*

M-am ascuns în camera mea — singurul loc unde puteam evita pălăvrăgeala din casă —, încercând să născocesc un argument care să îi mai taie din avânt. Aveam deja o colecţie impresionantă de păreri sincere... dar nu credeam că e dispusă să asculte vreuna.

N-o mai puteam evita pentru mult timp. Ora cinei se apropia şi, având în vedere că eram cea mai mare dintre copiii care mai rămăseseră acasă, gătitul mesei

cădea pe umerii mei. M-am ridicat din pat şi m-am dus în gura şarpelui.

Mama s-a uitat urât la mine, dar n-a spus nimic.

M-am învârtit, tăcută, prin bucătărie şi prin sufragerie în timp ce am gătit împreună puiul, pastele şi am tăiat feliile de măr, pregătind masa pentru cinci persoane. Dacă îmi ridicam ochii de la treabă, ea afişa o expresie cumplită, ca şi când se aştepta să mă simt ruşinată de faptul că nu-mi doream aceleaşi lucruri ca şi ea. Încerca asta adesea. Ca atunci când nu voisem să accept să lucrez deoarece familia care ne găzduia era foarte nepoliticoasă. Sau când îmi cerea ca eu să fac curat în toată casa pentru că nu ne puteam permite să chemăm pe cineva din Şase să ne ajute.

Uneori funcţiona. Alteori, nu. Iar acum mă aflam în acel punct în care nu puteam fi convinsă sub nici o formă.

Nu mă suporta când eram încăpăţânată. Dar moştenisem asta de la ea, aşa că n-ar fi trebuit să fie surprinsă. Cu toate că acest lucru nu mă viza doar pe mine. În ultima vreme, mama fusese cam agitată. Vara era pe sfârşite şi, curând, urma să înfruntăm frigul. Şi grijile.

A trântit furioasă carafa cu ceai în mijlocul mesei. Salivam la gândul unei porţii de ceai cu lămâie. Dar trebuia să aştept; nu ar fi fost înţelept să beau acum paharul care mi se cuvenea şi apoi să fiu nevoită să mă mulţumesc doar cu apă.

— Ai muri dacă mi-ai face şi mie pe plac şi-ai completa formularul? m-a întrebat, nemaifiind în stare să se abţină. Alegerea ar fi o şansă minunată pentru tine, pentru noi toţi.

Am oftat adânc, gândindu-mă că acea completare a formularului era aproape sinonimă cu moartea.

Nu era nici un secret că rebelii — coloniile subpământene care urau Illeá, naţiunea noastră mare şi relativ tânără — atacau palatul cu violenţă, şi încă destul de frecvent. Îi mai văzuserăm în acţiune şi în Carolina. Una dintre casele magistraţilor arsese din temelii, iar câtorva oameni din Doi le fuseseră vandalizate maşinile. Odată au pus la cale chiar şi o evadare din închisoare, dar luând în considerare că eliberaseră doar o adolescentă care reuşise să rămână însărcinată şi un bărbat din Şapte, care avea nouă copii, n-am avut cum să nu fiu de partea lor.

Dar, în afară de pericolul iminent, numai ideea de a mă înscrie pentru Alegere mă făcea să mă simt rău. Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc trecând în revistă toate motivele pe care le aveam pentru a rămâne unde eram.

— În ultimii ani, tatălui tău i-a fost foarte greu, a sâsâit mama. Dacă ai avea măcar un pic de milă, te-ai gândi şi la el.

Tata. Mda! Chiar voiam să-l ajut. Şi pe May, şi pe Gerad. Şi chiar şi pe mama. Când îmi vorbea aşa, nu mai aveam motive pentru a zâmbi. De la o vreme nu stăteam tocmai pe roze. Mă întrebam dacă tata vedea înscrierea mea ca pe o întoarcere la normal, dacă o sumă de bani, cât de mică, putea îmbunătăţi lucrurile.

Situaţia noastră nu era atât de disperată încât să trăim cu teama că nu vom supravieţui sau ceva de genul ăsta. Nu eram nevoiaşi. Dar bănuiesc că nu eram nici prea departe de asta.

Casta noastră se afla la doar trei nivele de treapta de jos. Noi eram artişti. Iar artiştii şi interpreţii de muzică clasică erau la doar trei paşi de mizerie. Literalmente. Banii noştri erau din ce în ce mai puţini şi mai greu de chivernisit, iar veniturile depindeau foarte mult de sezoanele lucrătoare.

Cândva am citit într-o carte veche de istorie că înainte toate sărbătorile importante erau îngrămădite în lunile de iarnă. Una numită Halloween, urmată de Ziua Recunoştinţei, apoi Crăciunul şi Anul Nou. Toate, una după alta.

Crăciunul a rămas la fel. Nu era ca şi cum ai fi putut schimba data de naştere a unei zeităţi. Dar de când Illeá a încheiat acel mare tratat de pace cu China, Anul Nou a început să fie sărbătorit în ianuarie sau în februarie, în funcţie de fazele Lunii. Toate sărbătorile de recunoştinţă sau independenţă din partea asta a lumii erau acum numite, pur şi simplu, Ospăţul Recunoştinţei. Acesta era vara. Atunci se sărbătorea formarea Ileei, pentru a ne bucura de faptul că eram încă în viaţă.

Nu ştiam ce anume fusese Halloweenul. Nu mai reapăruse niciodată.

Aşadar, cel puţin de trei ori pe an, întreaga familie era angajată cu normă întreagă. Tata şi May pictau tablouri, iar clienţii le cumpărau pentru a le oferi ca daruri. Eu şi mama mergeam la petreceri — eu cântam, iar ea mă acompania la pian — şi, dacă puteam, nu refuzam nicio ofertă de lucru. Când eram mai mică, gândul de a cânta în faţa unui public mă îngrozea. Acum încercam să mă orientez

spre muzica de atmosferă. Asta eram în ochii angajatorilor noştri: nişte persoane menite a fi ascultate, nu văzute.

Gerad nu-şi descoperise încă vocaţia. Dar avea doar şapte ani. Dispunea de suficient timp pentru asta.

Curând, frunzele aveau să-şi schimbe culoarea, iar micuţa noastră lume urma să fie din nou ameninţată de instabilitate. Cinci guri de hrănit, dar numai patru munceam. Şi nu exista nicio garanţie că ne puteam angaja înainte de Crăciun.

Când gândeam aşa, Alegerea semăna cu o frânghie, ceva sigur de care mă puteam agăţa. Acea scrisoare tâmpită mă putea scoate din întuneric, cu familia mea cu tot.

M-am uitat la mama. Pentru cineva din Cinci, era plinuţă, ceea ce era ciudat. Nu era gurmandă şi, oricum, nu avea prea multă mâncare la dispoziţie. Probabil că aşa arată un corp după ce naşti cinci copii. Părul îi era roşcat, ca al meu, dar brăzdat de şuviţe de un alb strălucitor. Acestea apăruseră deodată şi din abundenţă, cam cu doi ani în urmă. Avea riduri adânci la colţurile ochilor, cu toate că era încă tânără, şi vedeam, în timp ce se mişca prin bucătărie, că era adusă de spate de parcă o greutate invizibilă o apăsa pe umeri.

Ştiam că avea multe de suportat. Şi mai ştiam că ăsta era motivul pentru care începuse să mă manipuleze în halul acela. Ne certam şi fără problemele suplimentare, dar, pe măsură ce toamna grea se apropia cu paşi rapizi, devenea din ce în ce mai irascibilă. Acum mă considera lipsită de logică, pentru că nu voiam nici măcar să completez un afurisit de formular.

Dar în această lume existau anumite lucruri — lucruri importante — pe care le iubeam. Iar acea bucată de hârtie părea un zid de cărămidă care mă ţinea departe de ceea ce-mi doream. Poate că, întra-adevăr, ceea ce voiam era un lucru nesăbuit. Poate că nici măcar nu-l puteam avea. Dar, cu toate astea, era al meu. Nu credeam că-mi puteam sacrifica visele, oricât de mult însemna familia mea pentru mine. În plus, le oferisem deja suficient.

Eram cea mai mare, având în vedere că sora mea Kenna se căsătorise, iar Kona plecase, şi încercam să contribui pe cât de mult puteam. Îmi programasem orele de învăţat după repetiţii, ceea ce-mi ocupa aproape toată ziua, de vreme ce încercam să cânt şi la câteva instrumente.

Dar, din cauza acestei scrisori, munca mea nu mai conta în niciun fel. În viziunea mamei mele, eram deja regină.

Dacă aş fi fost isteaţă, aş fi ascuns acea înştiinţare idioată înainte ca tata, May şi Gerad să intre. Nu mi-am dat seama că mama o dosise în hainele ei ca s-o poată scoate în timpul mesei.

— „Casei Singer", a citit ea.

Am încercat să înşfac hârtia, dar mama a fost mai rapidă decât mine. Oricum aveau să afle mai devreme sau mai târziu, dar, dacă ea proceda în felul ăsta, erau mari şanse să-i atragă pe toţi de partea ei.

— Mamă, te rog! am implorat-o.

— Vreau s-aud! a chiţăit May.

Nu am fost deloc surprinsă. Surioara mea îmi semăna la perfecţie, numai că era cu trei ani mai mică. Dar în

vreme ce chipurile noastre erau identice, personalitățile ne erau complet opuse. Spre deosebire de mine, ea era prietenoasă şi optimistă. Şi, în prezent, înnebunită după băieți. Toată chestia asta avea să i se pară foarte romantică.

Am simțit cum mă înroşesc. Tata asculta, atent, iar May pur şi simplu sărea în sus de bucurie. Gerad, dragul de el, îşi vedea liniştit de mâncare. Mama şi-a dres vocea şi a continuat:

— „Ultimul recensământ a confirmat că o femeie cu vârsta cuprinsă între şaisprezece şi douăzeci de ani locuieşte în prezent în locuința dumneavoastră. Dorim să vă aducem la cunoştință şansa pe care o aveți de a onora măreața națiune Illeá."

May a icnit din nou şi m-a apucat de încheietura mâinii:

— Asta eşti tu!

— Ştiu, maimuțico. Opreşte-te înainte să-mi rupi mâna.

Dar ea pur şi simplu a continuat să mă țină strâns, sărind întruna ca o minge.

— „Preaiubitul nostru prinț, Maxon Schreave", a continuat mama, „va împlini vârsta majoratului luna aceasta. Speră să păşească în această nouă etapă a vieții sale alături de o parteneră, căsătorindu-se cu o adevărată Fiică a Ileei. Dacă fiica, sora sau persoana din grija dumneavoastră este interesată să devină soția prințului Maxon şi prințesa adorată a Ileei, vă rugăm să completați formularul ataşat şi să-l returnați la Oficiul de Servicii Provinciale. O singură tânără din fiecare provincie va fi aleasă prin tragere la sorți pentru a se întâlni cu prințul. Participantele vor fi găzduite

în minunatul palat Illeá din Angeles pe toată durata şederii. Familiile tuturor participantelor vor fi *generos recompensate*" — a lungit cuvintele pentru efect — „pentru serviciul adus de ele familiei regale."

Mi-am dat ochii peste cap în timp ce a continuat. Aşa făceau ei cu fiii. Prinţesele născute în familia regală erau date în căsătorie într-o încercare de a consolida proaspetele noastre relaţii cu celelalte ţări. Înţelegeam de ce — aveam nevoie de aliaţi. Dar nu-mi plăcea. Nu voiam să văd un asemenea lucru şi speram să nu fiu nevoită să fac asta. Familia regală nu mai avusese de trei generaţii o prinţesă. În schimb, prinţii se căsătoreau cu femei din popor pentru a ridica moralul schimbătoarei noastre naţiuni. Cred că Alegerea era menită să ne adune laolaltă şi să le amintească tuturor că Illeá se născuse aproape din nimic.

Ideea de a intra într-o competiţie pentru ca întreaga ţară să urmărească cum acest puştiulică arogant o alege pe cea mai drăguţă şi superficială dintre fetele frumoase şi tăcute pentru a sta lângă el la TV... era suficientă să mă facă să urlu. Ar fi putut exista ceva mai înjositor de-atât?

În plus, fusesem în destule case din Doi şi din Trei ca să mă asigur că n-aş fi vrut să locuiesc vreodată printre acei oameni, ca să nu mai vorbim de faptul că refuzam cu desăvârşire să fiu din Unu. Exceptând vremurile când ne era foame, eram destul de fericită să fac parte din Cinci. Mama era cea care voia să urce pe scara castelor, nu eu.

— Şi bineînţeles că-i va plăcea America! E atât de frumoasă, m-a linguşit ea.

— Te rog, mamă. Arăt ca orice fată.

— Ba nu! a spus May. Pentru că eu semăn cu tine, iar eu *sunt* frumoasă!

Zâmbetul îi era atât de larg, că nu m-am putut abține să nu râd. Şi avea dreptate. Era cu adevărat frumoasă.

Dar era ceva mai mult decât faţa ei, ceva mai mult decât zâmbetul cuceritor şi ochii luminoşi. May radia o energie, un entuziasm care te făcea să-ţi doreşti ceea ce-şi dorea şi ea. Era precum un magnet, iar eu, sincer, nu eram.

— Gerad, tu ce zici? Crezi că sunt drăguţă? l-am întrebat.

Toţi ochii s-au îndreptat spre cel mai tânăr membru al familiei noastre.

— Nu! Fetele sunt scârboase!

— Gerad, te rog...

Mama a oftat exasperată, dar nu punea la inimă. Era imposibil să te superi pe Gerad.

— America, trebuie să ştii că eşti o fată foarte drăguţă.

— Dacă sunt atât de drăguţă, cum se face că nimeni nu vine să mă invite în oraş?

— Oh, vin destui băieţi, dar îi alung eu. Fetele mele sunt prea frumoase pentru a se mărita cu cineva din Cinci. Kenna a pus mâna pe-un băiat din Patru, dar sunt sigură că tu poţi mai mult.

Mama a luat o gură de ceai.

— Numele lui e James. Nu-i mai spune pe număr. Şi de când vin băieţii pe-aici? am întrebat cu o voce care era din ce în ce mai piţigăiată.

— De ceva timp, a spus tata pe un ton trist, făcând primul comentariu de când începuse toată această discuție.

Își privea lung cana. Încercam să-mi dau seama ce anume îl supăra atât de mult. Băieții care veneau pe la noi? Faptul că eu și mama ne certam din nou? Ideea că nu voiam să intru în competiție? *Cât de departe aș ajunge dacă m-aș înscrie?* m-am gândit.

Tata a ridicat privirea preț de o secundă, și am înțeles numaidecât. Nu voia să-mi ceară asta. Nu voia ca eu să mă duc acolo. Dar nu putea nega c-am fi avut o grămadă de beneficii dacă reușeam să intru, chiar și pentru o zi numai.

— America, fii rezonabilă! a spus mama. Probabil că noi suntem singurii părinți din țara asta care încearcă să-și convingă fiica să participe. Gândește-te la șansa care ți se oferă! Într-o zi ai putea fi regină!

— Mamă! Chiar dacă mi-aș dori să fiu regină, ceea ce nu vreau câtuși de puțin, în provincia asta sunt sute de fete care se vor înscrie. Mii. Și, dacă într-un fel sau altul aș fi aleasă, acolo ar mai fi alte treizeci și patru de fete, fără îndoială mult mai bune la capitolul seducție decât aș putea eu pretinde că sunt.

Gerad a ciulit urechile:

— Ce e aia seducție?

— Nimic, am răspuns cu toții în cor.

Mama și-a împins scaunul în timp ce s-a ridicat și s-a aplecat spre mine peste masă.

— Cineva o va face, America. Ai la fel de multe şanse ca toate celelalte fete. Şi-a trântit şervetul pe masă şi a dat să plece. Gerad, când termini, te duci şi faci baie.

Gerad a mârâit.

Sora mea mai mică a mâncat în tăcere. Gerad a cerut felul doi, dar nu exista aşa ceva. După ce s-au ridicat, am început să strâng masa în timp ce tata a rămas acolo, bându-şi ceaiul. Avea din nou vopsea în păr, o pată galbenă care mă făcea să zâmbesc. S-a ridicat, scuturându-şi firimiturile de pe cămaşă.

— Scuze, tată, am murmurat în timp ce adunam farfuriile.

— Nu fi prostuţă, pisicuţo! Nu sunt supărat.

A zâmbit uşor şi şi-a petrecut un braţ în jurul meu.

— Eu doar...

— Scumpo, nu trebuie să-mi dai explicaţii. Ştiu. M-a sărutat pe frunte: Mă întorc la lucru.

Apoi m-am dus în bucătărie pentru a spăla vasele. Am învelit într-un şervețel porţia mea de mâncare aproape neatinsă şi am ascuns-o în frigider. Ceilalţi n-au lăsat altceva decât nişte firimituri.

Am oftat, îndreptându-mă spre dormitor ca să mă pregătesc de culcare. Toată chestiunea mă înfuria.

De ce mă împingea mama atât de mult să fac asta? Nu era fericită? Nu-l iubea pe tata? De ce acest lucru nu era suficient de bun pentru ea?

M-am întins pe salteaua mea cu cocoloaşe, încercând să mă gândesc la Alegere. Probabil că avea şi avantajele ei.

Ar fi fost frumos să mâncăm bine măcar pentru o perioadă. Dar nu avea rost să-mi bat capul. Nu aveam de gând să mă îndrăgostesc de prinţul Maxon. Din ceea ce văzusem la *Actualităţile din Illeá*, nici măcar nu mi-ar fi plăcut tipul ăla.

A părut o eternitate până s-a făcut miezul nopţii. Lângă uşa mea se afla o oglindă, aşa că m-am oprit să mă asigur că părul meu arăta la fel de bine ca de dimineaţă şi ca să mă dau cu puţin ruj. Faţa mea avea nevoie de un strop de culoare. Mama era destul de strictă şi ne cerea să economisim cosmeticele pentru concerte sau ieşitul în oraş, dar, de obicei, în nopţi ca asta, tot foloseam puţin machiaj.

M-am furişat în bucătărie pe cât de încet am putut. Mi-am luat mâncarea, un colţ de pâine care stătea să se învechească şi un măr şi le-am adunat pe toate într-o legăturică. Pentru că era târziu, îmi era greu să mă întorc în camera mea fără să fac zgomot. Dar, dacă aş fi făcut asta mai devreme, n-aş fi avut linişte.

Am deschis fereastra şi am aruncat o privire spre micuţa noastră grădină din spatele casei. Luna de-abia se vedea, aşa că a trebui să aştept o vreme să mă obişnuiesc cu întunericul înainte să fac vreo mişcare. Dincolo de pajişte, căsuţa din copac se distingea cu greu în lumina nopţii. Când eram mai mici, Kota lega cearşafuri de crengi, făcând-o să arate ca o corabie. El era căpitanul, iar eu, ofiţerul secund. Îndatoririle mele constau în măturatul podelei şi gătitul mâncării din pământ şi rămurele amestecate în tigăile mamei. Kota lua o lingură de pământ şi o

„mânca" aruncând-o peste umăr. Asta însemna că trebuia să mătur din nou, dar nu-mi păsa. Eram pur şi simplu fericită să mă aflu pe corabie alături de el.

M-am uitat în jur. Toate casele învecinate erau cufundate în întuneric. Nu mă vedea nimeni. Am ieşit cu grijă pe fereastră. Pe vremuri mă alegeam cu vânătăi, dar acum îmi era uşor, cu toată îndemânarea pe care o dobândisem de-a lungul anilor. Şi nu voiam să scap pe jos mâncarea.

Am traversat pajiştea în cele mai frumoase pijamale ale mele. Aş fi putut rămâne în hainele de zi, dar aşa mă simţeam mai bine. Nu-mi păsa prea mult de haine, dar eram drăguţă în pantalonii scurţi maro şi în tricoul alb mulat.

Demult nu-mi mai era greu să mă caţăr în copac folosind o singură mână, ajutându-mă de găurile făcute cu unghiile. Îmi dezvoltasem şi această abilitate. Fiecare pas era o uşurare. Nu mă îndepărtasem prea mult, dar toată agitaţia din casa mea părea acum la kilometri depărtare. Aici nu trebuia să fiu prinţesa nimănui.

În timp ce mă căţăram în cutiuţa care era refugiul meu, ştiam că nu aveam să fiu singură. În cel mai îndepărtat colţ al căsuţei, cineva stătea ascuns în întuneric. Respiraţia mi s-a accelerat; nu mă puteam abţine. Am pus mâncarea jos şi am mijit ochii. Silueta şi-a schimbat poziţia, aprinzând o lumânare nu prea folositoare. Nu oferea prea multă lumină — cei din casă n-o puteau vedea —, dar era suficientă. Intrusul a vorbit în cele din urmă, un zâmbet şugubăţ lăţindu-i-se pe chip:

— Bună, frumoaso!

Capitolul 2

Am pătruns în căsuţa din copac. Nu era decât un cub de un metru cincizeci pe un metru cincizeci; nici măcar Gerad nu putea sta în picioare aici. Dar îmi plăcea. Exista o crăpătură pe unde puteai intra târându-te şi, pe peretele opus, o ferestruică. În colţ pusesem un taburet vechi pe post de birou pentru lumânări şi un covoraş care era atât de uzat, încât dacă stăteai pe el sau pe scânduri era cam acelaşi lucru. Nu era mult, dar era raiul meu. Raiul *nostru*.

— Te rog să nu-mi spui şi tu că sunt frumoasă. Mai întâi mama, apoi May, iar acum tu. Începe să mă enerveze.

După felul în care Aspen mă privea, mi-am dat seama că nu făceam nici un progres în problema mea cu „nu sunt frumoasă". A zâmbit.

— Nu mă pot abţine. Eşti cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Nu te poţi supăra pe mine pentru că spun asta singura dată când îmi este permis.

S-a întins şi mi-a luat faţa în mâini, iar eu l-am privit adânc în ochi.

Atât a trebuit. Curând, buzele lui le acopereau pe ale mele şi nu mă mai puteam gândi la nimic altceva. Nu mai există nicio Alegere, nicio familie nefericită, nicio Illeá. Nu existau decât mâinile lui Aspen care mă trăgeau mai aproape de el, respiraţia lui pe obrajii mei. Mi-am trecut degetele prin părul lui negru, încă umed de la duş — mereu îşi făcea duş seara —, împletindu-le într-un nod perfect. Mirosea a săpun de casă făcut de mama lui. Acel parfum apărea mereu în visele mele. Ne-am dezlipit şi nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

Ţinea picioarele depărtate, aşa că m-am aşezat între ele, precum un copilaş care are nevoie să fie legănat.

— Îmi cer scuze că nu sunt într-o dispoziţie prea bună. Doar că... azi am primit prin poştă o înştiinţare tâmpită.

— A, da, scrisoarea. Aspen a oftat: Şi noi am primit două.

Desigur. Gemenele tocmai împliniseră şaisprezece ani.

Aspen îmi studia faţa în timp ce vorbea. Făcea asta deseori când eram împreună, de parcă încerca să o memoreze. Amândoi deveneam nerăbdători când nu ne vedeam câteva zile, iar acum trecuse mai bine de-o săptămână de la ultima întâlnire.

Şi eu l-am privit lung. Dacă făceai abstracţie de castă, Aspen era de departe cel mai atrăgător băiat din oraş. Avea păr negru, ochi verzi şi un zâmbet care te făcea să crezi că deţine un secret. Era înalt, dar nu prea înalt. Era slab, dar nu prea slab. În lumina slabă am observat că avea cearcăne;

fără îndoială că muncise până târziu toată săptămâna. Tricoul lui negru era rupt în câteva locuri, la fel şi blugii ponosiţi pe care-i purta aproape în fiecare zi.

Mi-aş fi dorit să-i pot cârpi. Asta era ambiţia mea cea mai mare. Nu să fiu prinţesa Ileei. Ci doar a lui Aspen.

Mă durea să fiu departe de el. În unele zile o luam razna întrebându-mă ce făcea. Şi, când nu mai puteam suporta, repetam la vreun instrument. Trebuia să-i mulţumesc lui Aspen pentru că devenisem muziciana de acum. El îmi distrăgea atenţia.

Şi asta nu era bine.

Aspen era din Şase. Din acea castă erau servitorii, cu o treaptă mai sus decât Şapte datorită faptului că erau mai bine educaţi şi pregătiţi pentru munca în interior. Aspen era mai inteligent decât credeau oamenii şi extrem de chipeş, dar nu se cuvenea ca o femeie să se mărite cu un bărbat dintr-o castă inferioară. Un astfel de bărbat îţi putea cere mâna, dar rareori primea un răspuns afirmativ. Şi când cineva se căsătorea cu o persoană dintr-o castă diferită, trebuia să completeze nişte hârtii şi să aştepte aproximativ nouăzeci de zile înainte ca alte proceduri legale să poată fi puse în aplicare. Auzisem pe cineva spunând că asta le oferea oamenilor şansa de a se răzgândi. Aşa că noi, fiind acum atât de intimi, stând împreună cu mult după ora stingerii din Illeá... puteam să dăm de belea. Nemaivorbind de săpuneala pe care aş fi primit-o de la mama.

Dar îl iubeam pe Aspen. Şi asta dura de aproape doi ani. Iar el mă iubea la rândul lui. În timp ce stătea acolo,

mângâindu-mi părul, nu mă puteam vedea înscriindu-mă la Alegere.

— Ce crezi despre asta? Mă refer la Alegere, l-am întrebat.

— E în regulă. Bietul de el, trebuie să-şi găsească *cumva* o fată.

Am simţit sarcasmul din vocea lui Aspen. Dar chiar voiam să ştiu ce părere avea.

— Aspen...

— Bine, bine. Păi, o parte din mine crede că toată treaba asta e cam tristă. Prinţul nu iese şi el la întâlniri cu fetele? Vreau să zic, chiar nu poate pune mâna pe *cineva*? Dacă familia regală încearcă să-şi mărite prinţesele cu alţi prinţi, de ce nu face acelaşi lucru şi în cazul lui? Trebuie să existe pe undeva vreo alteţă suficient de bună pentru el. Nu pricep. Asta cred. Şi totuşi...

A oftat:

— Cealaltă parte din mine crede că e o idee bună. E foarte interesant. O să se îndrăgostească în faţa tuturor. Şi îmi place şi ideea că cineva o să aibă parte de „fericiţi până la adânci bătrâneţi" şi toate alea. Oricine ar putea fi următoarea noastră regină. Cumva, e un lucru care îmi dă speranţă. Mă face să cred că şi eu aş putea trăi „fericit până la adânci bătrâneţi".

Degetele lui se plimbau de-a lungul buzelor mele. Ochii aceia verzi căutau să îmi pătrundă adânc în suflet şi îndată am simţit acea legătură unică dintre noi. Şi eu voiam să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Asta înseamnă că le încurajezi pe gemene să se înscrie? l-am întrebat.

— Da. Vreau să zic, cu toţii l-am văzut pe prinţ din când în când; pare de treabă. Fără-ndoială că e cam cu nasul pe sus, dar e prietenos. Şi fetele sunt atât de nerăbdătoare; e amuzant să le priveşti. Azi, când am ajuns acasă, dansau. Şi nimeni nu poate nega că va fi ceva bun pentru întreaga familie. Mama e optimistă, pentru că avem două înscrieri în loc de una.

Asta era prima veste bună în privinţa acestei competiţii îngrozitoare. Nu puteam să cred că fusesem atât de adâncită în propriile gânduri încât nu mă gândisem la surorile lui Aspen. Dacă una dintre ele se ducea, dacă una dintre ele câştiga...

— Aspen, îţi dai seama ce ar însemna asta? Dacă Celia sau Kamber ar câştiga?

M-a strâns şi mai tare în braţe, buzele lui mângâindu-mi fruntea. Cu o mână îmi dezmierda spatele.

— M-am gândit toată ziua la asta, a spus el.

Vocea lui hotărâtă a înlăturat oricare alt gând. Nu voiam decât să mă atingă, să mă sărute. Şi exact asta s-ar fi întâmplat toată noaptea dacă stomacul lui n-ar fi chiorăit şi nu m-ar fi trezit din reverie.

— Hei, am adus o gustare, am spus pe un ton blând.

— Ah, da?

Mi-am dat seama că încerca să ascundă că se bucură, dar pofta lui tot se simţea.

— O să-ţi placă le nebunie puiul; eu l-am gătit.

Am luat legăturica în care era mâncarea şi i-am dat-o lui Aspen, care, încercând să nu pară flămând, a mâncat încet. Am luat o gură din măr ca el să simtă că masa era pentru *noi,* dar apoi l-am pus jos.

Dacă la mine acasă mâncarea era doar o grijă, la Aspen era un dezastru. Muncea mai mult decât noi, dar era plătit cu mult mai puțin. Pentru familia lui nu exista niciodată destulă mâncare. Aspen era cel mai mare dintre cei şapte copii, şi aşa cum eu, de-ndată ce putusem, sărisem să ajut, Aspen făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru cei de acasă. Renunțase la minuscula lui porție şi o împărțise cu frații şi mama lui, care era mereu obosită din cauza serviciului. Tatăl său murise cu trei ani în urmă, iar familia lui depindea de el aproape în întregime.

Priveam satisfăcută cum îşi lingea degetele şi cum şi le vâra în pâine. Nici nu voiam să mă gândesc când mâncase ultima oară.

— Eşti o bucătăreasă foarte bună. Într-o zi ai să faci pe cineva foarte gras şi fericit, a spus, cu gura aproape plină.

— Pe *tine* am să te fac gras şi fericit. Ştii asta.

— Ah, să fiu gras!

Am râs, iar el mi-a povestit ce mai făcuse de când nu ne văzuserăm. Lucrase la biroul uneia dintre fabrici şi avea să meargă acolo şi săptămâna următoare. Mama lui reuşise într-un târziu să găsească ceva cât de cât stabil şi acum făcea curățenie la nişte familii din Doi, undeva, prin zona noastră. Gemenele erau supărate pentru că mama lor le

ceruse să renunțe la atelierul de teatru de după școală pentru a munci mai mult.

— Am să văd dacă pot găsi ceva de lucru și duminicile, ca să mai strâng niște bani. Nu-mi place deloc faptul că ele sunt obligate să renunțe la ceva ce le place atât de mult.

A spus asta pe un ton optimist, ca și când ar fi putut cu adevărat face ceva în această privință.

— Aspen Leger, să nu-ndrăznești! Lucrezi și-așa prea mult.

— Oh, Mer, mi-a șoptit el la ureche, în timp ce mie mi se făcea pielea ca de găină. Știi cum sunt Kamber și Celia. Trebuie să stea prin preajma oamenilor. Nu pot să scrie și să curețe tot timpul. Nu e în firea lor.

— Dar nu e corect din partea lor să se aștepte ca tu să faci totul, Aspen. Știu că ții la surorile tale, dar trebuie să te gândești și la tine. Dacă le iubești cu adevărat, trebuie să ai mai multă grijă de propria persoană.

— Nu-ți face griji pentru nimic, Mer! Se întrevăd lucruri bune la orizont. N-am să fac asta pentru totdeauna.

Dar nu-l credeam. Pentru că familia lui avea mereu nevoie de bani.

— Aspen, știu de ce ești capabil. Dar nu ești un supererou. Nu poți să oferi totul oamenilor la care ții. Pur și simplu... nu le poți face pe toate.

Am tăcut amândoi pentru o clipă. Speram să ia aminte la cuvintele mele și să-și dea seama că, dacă nu o lăsa mai moale, avea s-o sfârșească rău. Nu era neobișnuit ca un Șase, un Șapte sau vreun Opt să moară de epuizare. N-aș

fi putut suporta asta. M-am lipit mai tare de pieptul lui, încercând să alung asemenea gânduri.

— America?

— Da? am răspuns în şoaptă.

— O să participi la Alegere?

— Nu! Bineînțeles că nu! Nu vreau să se creadă că iau *în considerare* o posibilă căsătorie cu un străin. *Pe tine* te iubesc, i-am spus pe un ton serios.

— Vrei să faci parte din Şase? Să-ți fie mereu foame? Să fii mereu îngrijorată? m-a întrebat.

Îi simțeam durerea din glas, dar, de asemenea, şi adevărata întrebare: dacă aş avea de-ales între a dormi într-un palat, cu servitori la dispoziția mea, sau într-un apartament de trei camere, împreună cu familia lui, ce aş alege?

— Aspen, o s-o scoatem noi cumva la capăt. Suntem isteți. Ne va fi bine.

Speram să fie adevărat.

— Ştii prea bine că n-o să fie aşa, Mer. Va trebuie să-mi întrețin în continuare familia; nu sunt genul care lasă totul baltă.

M-am foit puțin în brațele lui.

— Şi dac-am avea copii...

— *Când* vom avea copii. Tot ce trebuie să facem e să avem grijă. Cine spune că trebuie să ai mai mult de doi?

— Ştii prea bine că nu e ceva ce putem controla!

Auzeam cum în voce îi creştea furia.

Nu-l învinuiam. Dacă erai suficient de bogat, îți puteai planifica numărul de copii. Dacă erai un Patru sau mai

rău, pur şi simplu te lăsau să-ţi rezolvi singur problemele. Ăsta fusese subiectul multor discuţii aprinse între noi de-a lungul ultimelor şase luni, când începuserăm cu adevărat să încercăm să găsim o soluţie pentru a putea fi împreună. Copiii erau partea cea mai dificilă. Cu cât aveai mai mulţi, cu atât creştea numărul celor care aduceau bani în casă. Dar asta însemna automat şi mai multe guri de hrănit...

Am tăcut din nou, neştiind ce să spunem. Aspen era o persoană pătimaşă; avea tendinţa să se lase dus de val într-o discuţie. În ultima vreme începuse să înveţe să se controleze, şi ştiam că exact asta făcea acum.

Nu voiam să se îngrijoreze sau să se supere; eram convinsă că ne puteam descurca. Dacă plănuiam cât mai multe lucruri, aveam să reuşim în toate. Poate că eram prea optimistă, poate că eram mult prea îndrăgostită, dar credeam cu adevărat că, dacă eu şi Aspen ne doream ceva cu ardoare, în cele din urmă aveam să reuşim.

— Cred că ar trebui s-o faci, a spus el deodată.

— Ce anume?

— Să intri în Alegere. Cred că ar trebui să completezi formularul.

M-am uitat urât la el:

— Ţi-ai pierdut mințile?

— Mer, ascultă-mă.

Gura îi era aproape de urechea mea. Nu era corect; ştia cum să-mi distragă atenţia. Când i-am auzit din nou vocea, vorbea rar, de parcă îmi spunea cuvinte de dragoste, cu toate că tot ce-mi sugera nu era deloc romantic.

— Dacă ai avea o şansă la ceva mai bun şi nu ai încerca din cauza mea, nu mi-aş putea-o ierta niciodată. N-aş putea suporta.

Am expirat, pufnind uşor:

— E ridicol. Gândeşte-te la miile de fete care se înscriu. Eu nu voi fi nici măcar trasă la sorţi.

— Dacă nu vei fi trasă la sorţi, atunci ce mai contează?

Mâinile lui urcau şi coborau pe braţele mele. Nu mă puteam certa cu el când făcea asta.

— Nu vreau decât să te înscrii. Încearcă doar. Şi dacă pleci, pleci şi gata. Iar dacă nu, măcar nu va trebui să mă dau cu capul de pereţi pentru că te-am reţinut aici.

— Dar, Aspen, nu-l iubesc. Nici măcar nu-l plac. Nici măcar nu-l *cunosc*.

— Nimeni nu-l cunoaşte. Şi totuşi, vezi, tocmai asta-i chestia — poate că-ţi va plăcea de el.

— Aspen, termină! Eu *pe tine* te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

M-a sărutat, încet, pentru a-şi întări spusele:

— Şi dacă tu mă iubeşti, vei face asta, ca să nu înnebunesc pe urmă, întrebându-mă mereu: „Ce-ar fi fost dacă...?"

Când aducea discuţia în acest punct, pierdeam inevitabil. Deoarece nu puteam să-l rănesc. Făceam tot ce-mi stătea în putinţă pentru a-i uşura viaţa. Şi aveam dreptate. Nu exista nicio şansă să fiu aleasă. Aşa că ar fi fost mai bine să particip şi să mulţumesc în felul ăsta pe toată lumea, iar când aveau să vadă că nu fusesem aleasă, ar fi încetat să mă mai bată la cap.

— Te rog! mi-a şoptit la ureche.

Fiori mi-au cuprins tot corpul.

— Bine, i-am răspuns în şoaptă. Am s-o fac. Dar vreau să ştii că nu-mi doresc să fiu prinţesa nimănui. Tot ceea ce-mi doresc este să fiu soţia ta.

M-a mângâiat pe păr:

— Şi vei fi.

Probabil că de vină a fost lumina. Sau lipsa ei. Deoarece puteam să jur că ochii îi erau umezi când a spus asta. Aspen trecuse prin multe, dar îl văzusem plângând doar o singură dată, atunci când îi biciuiseră fratele. Micuţul Jemmy furase un fruct dintr-un cărucior din piaţă. Un adult ar fi fost supus unui proces scurt şi apoi, în funcţie de valoarea obiectului furat, ar fi fost băgat la închisoare sau condamnat la moarte. Jemmy avea doar nouă ani, aşa c-a fost bătut. Mama lui Aspen nu avea banii necesari ca să-l ducă la medic, prin urmare Jemmy a rămas cu nişte cicatrice care i se întindeau pe tot spatele.

În noaptea aceea aşteptasem lângă fereastra mea ca să văd dacă Aspen o să se cațăre în căsuţa din copac. După ce venise, mă furişasem şi mă dusesem după el. Timp de o oră plânsese în braţele mele, spunându-mi că, dacă ar fi muncit mai mult, dacă s-ar fi străduit mai tare, Jemmy n-ar fi fost nevoit să fure. Nu era corect ca Jemmy să ajungă să fie rănit doar pentru că el nu izbutise în ceea ce îşi propusese.

Era chinuitor, deoarece nu era adevărat. Dar nu îi puteam spune asta; nu m-ar fi luat în seamă. Aspen ducea pe umerii săi toate problemele celor pe care îi iubea. Cumva,

în mod miraculos, eu devenisem una dintre acele persoane. Aşa că încercam să nu-i îngreunez situaţia prea mult.

— Vrei să-mi cânţi, te rog? Dă-mi ceva bun să mă adoarmă.

Am zâmbit. Îmi plăcea mult să-i cânt. Aşa că m-am aşezat cât mai comod şi am început un cântec de leagăn.

M-a lăsat să cânt câteva minute bune înainte ca degetele lui să înceapă să se mişte absente în spatele urechii mele. M-a tras de gulerul tricoului şi m-a sărutat pe gât şi pe urechi. Apoi mi-a ridicat mânecile scurte şi mi-a sărutat braţul. M-a făcut să respir sacadat. Făcea asta aproape de fiecare dată când îi cântam. Cred că îi plăcea mai mult sunetul respiraţiei mele întretăiate decât melodiile pe care i le cântam.

Nu după mult timp, ne îmbrăţişam pe covoraşul murdar şi subţire. Aspen m-a tras deasupra lui, iar eu i-am mângâiat cu degetele părul răvăşit, hipnotizată de această senzaţie. M-a sărutat cu pasiune. I-am simţit degetele înfigându-se în talia mea, în spatele meu, în şoldurile şi coapsele mele. Eram mereu surprinsă că nu-mi lăsa pe trup mici vânătăi de forma degetelor sale.

Eram grijulii, mereu abţinându-ne, ruşinându-ne să facem lucrurile pe care ni le doream cu adevărat. Ca şi cum încălcarea orei de stingere nu ar fi fost suficient de gravă. Totuşi, indiferent de restricţii, nu cred că exista în Illeá un cuplu mai pasional decât noi.

— Te iubesc, America Singer. Te voi iubi cât voi trăi.

Din vocea lui răzbătea un sentiment profund care m-a prins cu garda jos.

— Te iubesc, Aspen. Tu vei fi mereu prinţul meu.

Şi m-a sărutat până ce lumânarea a ars de tot.

Probabil că trecuseră câteva ore bune, fiindcă îmi simţeam pleoapele grele. Lui Aspen nu-i păsa niciodată de somn, dar eu eram mereu îngrijorată în privinţa asta. Aşa că am coborât obosită scara, luându-mi farfuria şi moneda.

Când cântam, Aspen mă mânca pur şi simplu din priviri. Din când în când, când avea ceva bani, îmi dădea câte o monedă pentru cântecul meu, deşi eu voiam să o păstreze pentru familia lui. Fără îndoială că aveau nevoie de fiecare bănuţ. Cu toate astea, fiind în posesia acestor monede — de vreme ce nu puteam să le cheltuiesc — mă simţeam sigură în legătură cu tot ceea ce era dispus Aspen să facă pentru mine, cu tot ceea ce însemnam pentru el.

Când m-am întors în cameră, am scos borcănaşul de monede din ascunzătoarea lui şi am ascultat sunetul fericit pe care l-a scos moneda când s-a alăturat celorlalte. Am aşteptat zece minute, privind pe fereastră, până când am văzut umbra lui Aspen coborând şi alergând pe drumul din spate.

Am mai stat trează încă puţin, gândindu-mă la Aspen şi la cât de mult îl iubeam, şi cum era să fiu iubită de el. Mă simţeam specială, nepreţuită, de neînlocuit. Nici o regină din lume nu se putea simţi mai importantă decât mă simţeam eu.

Am adormit cu acest gând întipărit în siguranţă în inima mea.

Capitolul 3

Aspen era îmbrăcat în alb. Arăta ca un înger. Eram tot în Carolina, dar nu mai era nimeni prin preajmă. Eram singuri, însă nu simţeam lipsa nimănui. Aspen împletea nişte rămurele pentru a-mi face o coroniţă. Eram împreună.

— America, a spus mama pe un ton melodios, scoţându-mă din visare.

A aprins lumina, arzându-mi ochii, iar eu mi-am frecat faţa cu mâinile, încercând să mă dezmeticesc.

— America, trezeşte-te, vreau să-ţi propun ceva.

Am aruncat o privire spre ceasul deşteptător. Era de-abia şapte dimineaţa. Asta însemna... că dormisem doar cinci ore.

— Ce propunere? Mai mult somn? am bombănit.

— Nu, scumpo, ridică-te! Trebuie să discutăm ceva serios.

M-am ridicat în capul oaselor, cu hainele boţite şi cu părul răvăşit. Mama bătea întruna din palme, de parcă astfel ar fi putut grăbi procesul.

— Haide, America, trebuie să te trezeşti.

Am căscat. De două ori.

— Ce doreşti? am întrebat-o.

— Să te înscrii pentru Alegere. Cred că vei fi o prinţesă de nota zece.

Era mult prea devreme pentru asta.

— Mamă, zău, eu vreau doar...

Am oftat, când mi-am amintit ce îi promisesem lui Aspen cu o noapte în urmă: că voi încerca cel puţin. Dar acum, în lumina zilei, nu mai eram sigură că puteam face asta.

— Ştiu că te opui, dar m-am gândit să facem o înţelegere.

Am ciulit urechile. Ce-ar fi putut să-mi ofere?

— Eu şi tatăl tău am vorbit aseară şi am ajuns la concluzia că eşti suficient de mare să te duci singură la muncă. Cânţi la pian la fel de bine ca mine şi, dacă ţi-ai da silinţa un pic mai mult, ai cânta impecabil şi la vioară. Şi vocea ta, ei bine, dacă mă-ntrebi pe mine, nu există una mai bună în toată provincia.

Am zâmbit obosită:

— Îţi mulţumesc, mamă. Sincer.

Totuşi, nu îmi păsa foarte mult dacă mergeam să cânt singură. Aşa că nu vedeam cum mă putea ademeni cu propunerea asta.

— Ei bine, asta nu-i tot. De-acum poţi să-ţi alegi locul de muncă, te poţi duce singură şi... şi poţi păstra jumătate din suma pe care o câştigi.

S-a strâmbat când a spus asta.

Am făcut ochii mari.

— *Dar* numai dacă te înscrii în Alegere.

Un zâmbet îi apăruse pe față. Ştia că asta avea să mă facă să cedez, deşi probabil că se aştepta la o ceartă. Dar cum să mă cert cu ea? Oricum aveam de gând să mă înscriu, iar acum puteam câştiga şi câțiva bani pentru mine!

— Ştii că tot ce pot face eu e să mă înscriu, nu? Nu-i pot obliga să mă aleagă.

— Da, ştiu. Dar merită să-ncercăm.

— Uau!

Am clătinat din cap, încă şocată.

— Bine, voi completa azi formularul. Vorbeşti serios în legătură cu banii?

— Bineînțeles. Oricum, mai devreme sau mai târziu o să trebuiască să te descurci pe cont propriu. Iar să fii responsabilă pentru banii tăi o să fie un lucru bun pentru tine. Doar că te rog să nu-ți uiți familia. Încă avem nevoie de tine.

— N-am să vă uit, mamă. Cum aş putea, cu toată cicăleala asta?

I-am făcut cu ochiul, a râs, şi cu asta târgul a fost încheiat.

Am făcut un duş în timp ce treceam în revistă tot ceea ce se-ntâmplase în mai puțin de douăzeci şi patru de ore. Prin completarea formularului obțineam aprobarea familiei, îl făceam pe Aspen fericit şi câştigam şi nişte bani care ne puteau ajuta pe mine şi pe Aspen să ne căsătorim!

Nu-mi păsa foarte mult de bani, dar Aspen insista să avem ceva pus deoparte mai întâi. Costa destul de mult să treci prin toate procedurile legale, iar după nuntă voiam să organizăm şi o mică petrecere pentru familiile noastre. Mi-am dat seama că, odată ce hotăram că eram pregătiţi, în scurt timp am fi strâns şi banii, dar Aspen voia mai mult. Poate că într-un târziu avea să înţeleagă că puteam depăşi problemele financiare dacă eu lucram cu adevărat.

După duş, mi-am aranjat părul şi m-am machiat puţin pentru a sărbători, apoi m-am dus la dulap şi m-am îmbrăcat. Nu aveam prea multe opţiuni. Aproape toate hainele mele erau bej, maro sau verzi. Aveam câteva rochii mai drăguţe pe care le purtam la muncă, dar erau extrem de demodate. Dar asta era situaţia. Alde Şase şi Şapte erau mereu îmbrăcaţi în dril sau în ţesături rezistente. Cei din Cinci purtau mai tot timpul haine simple, deoarece artiştii împroşcau totul cu pete de vopsea, iar cântăreţii şi dansatorii nu trebuiau să arate frumos decât atunci când aveau spectacole. Castele superioare purtau din când în când dril sau kaki pentru variaţie, dar într-un mod care înnobila întotdeauna materialul. Nu era suficient că aveau tot ce-şi doreau, îşi mai şi transformau necesităţile în articole de lux.

Mi-am pus pantalonii scurţi kaki şi bluza verde cu tunică — cele mai frumoase haine pe care le aveam — şi m-am privit în oglindă înainte să mă duc în camera de zi. Astăzi mă simţeam drăguţă. Poate că asta se datora emoţiei dinlăuntrul meu.

Mama stătea cu tata la masa din bucătărie, vorbind încet. S-au uitat la mine de câteva ori, dar nici măcar privirile lor nu mă puteau enerva.

Când am ridicat scrisoarea, am rămas puţin surprinsă. Hârtia era de cea mai bună calitate. Nu mai pusesem niciodată mâna pe aşa ceva. Groasă şi uşor filigramată. Pentru o clipă, greutatea foii m-a năucit, aducându-mi aminte de importanţa lucrului pe care-l făceam. În minte mi-a apărut întrebarea: *Ce-ar fi dacă?*

Dar am alungat gândul şi am luat un stilou.

Am încercat să fiu concisă. Mi-am scris numele, vârsta, casta şi datele de contact. A trebuit să-mi trec şi înălţimea, greutatea, culoarea pielii, a părului şi a ochilor. Am fost încântată să menţionez că vorbeam trei străine. Mulţi oameni ştiau doar două, dar mama insistase să învăţăm franceza şi spaniola, de vreme ce aceste limbi erau încă folosite în anumite zone din ţară. Asta m-a ajutat şi la cântat. Existau foarte multe cântece frumoase în franceză. Trebuia să precizăm şi cele mai mari note pe care le obţinusem, ceea ce putea varia, de vreme ce copiii din Şase şi Şapte mergeau la şcoli publice şi erau notaţi în funcţie de performanţele reale. Eu aproape că-mi terminasem studiile. La secţiunea Aptitudini speciale, am trecut cântatul, înşirând toate instrumentele.

— Crezi că abilitatea de a dormi până târziu poate fi trecută la aptitudini speciale? l-am întrebat pe tata, încercând să par chinuită de incertitudine.

— Da, trece şi asta. Şi nu uita să scrii că poţi termina un fel de mâncare în mai puţin de cinci minute, mi-a răspuns.

Am râs. Era adevărat; chiar aveam tendinţa de a devora mâncarea.

— Of, încetaţi! De ce nu scrii că eşti o sălbatică?

Mama a ieşit valvârtej din încăpere. Nu puteam să cred că era atât de nervoasă — la urma urmei, primea exact ceea ce-şi dorea.

I-am aruncat tatei o privire întrebătoare:

— Vrea tot ce-i mai bun pentru tine, asta-i tot.

S-a lăsat pe spătar, relaxându-se puţin înainte să înceapă să lucreze la tabloul ce trebuia predat la sfârşitul lunii.

— Acelaşi lucru se poate spune şi despre tine, numai că tu nu eşti niciodată atât de furios, am observat.

— Aşa este, dar eu şi mama ta avem păreri diferite în legătură cu ceea ce e mai bine pentru tine.

Mi-a zâmbit. Gura o moştenisem de la el — atât forma, cât şi tendinţa de a spune lucruri nevinovate care mă băgau în belele. Temperamentul îl aveam de la mama, numai că ea ştia să-şi ţină gura atunci când trebuia. Eu nu. Ca şi acum...

— Tată, dacă aş vrea să mă căsătoresc cu cineva din Şase sau chiar din Şapte, iar el ar fi o persoană pe care aş iubi-o cu adevărat, m-ai lăsa?

Tata şi-a pus jos cana, privindu-mă lung. Am afişat o expresie neutră, încercând să nu mă dau de gol. A oftat adânc, nemulţumit.

— America, dacă ai iubi chiar şi pe cineva din Opt, mi-aş dori să te căsătoreşti cu el. Dar ar trebui să ştii că dragostea poate fi strivită de greutăţile căsniciei. Chit că acum iubeşti pe cineva, ai putea ajunge să-l urăşti când o să-ţi dai seama că visurile tale nu au şanse să se împlinească. Iar dacă n-o să poţi avea grijă de copii, va fi şi mai rău. Iubirea nu supravieţuieşte întotdeauna în astfel de circumstanţe.

Tata şi-a pus mâna peste a mea, făcându-mă să-l privesc în ochi. Am încercat să-mi ascund grijile.

— Dar, indiferent de situaţie, vreau să fii iubită. Meriţi să fii iubită. Şi sper să te căsătoreşti din iubire şi nu pentru un număr.

Nu putea spune ceea ce voiam să ştiu — că *mă voi mărita* din iubire şi nu pentru un număr —, dar era tot ce puteam spera.

— Mulţumesc, tată.

— Nu te supăra pe mama ta. Încearcă doar să facă şi ea ceea ce trebuie.

M-a sărutat pe creştet şi s-a întors la muncă.

Am oftat şi m-am întors la completatul formularului. Începeam să cred că în ochii familiei mele nu aveam vreun drept să-mi doresc ceva pentru mine. Mă enerva, dar ştiam că, în cele din urmă, nu mă puteam supăra pe ei. Nu ne puteam oferi luxul dorinţelor. Aveam doar necesităţi.

După ce am terminat de completat formularul, m-am dus s-o caut pe mama în grădina din spatele casei. Şedea acolo, cosând un tiv, în timp ce May îşi făcea temele la

umbra căsuţei din copac. Aspen obişnuia să se plângă de exigenţa profesorilor din şcolile publice. Mă îndoiam că vreunul dintre ei putea ţinea pasul cu mama. Dumnezeule, era vară!

— Chiar o să te înscrii? a întrebat May şi s-a pus pe ţopăit.

— Bineînţeles.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Mama poate fi foarte convingătoare, am spus pe un ton aspru, cu toate că era evident că mama nu se simţea deloc ruşinată de faptul că mă mituise. Mamă, putem merge la Oficiul de Servicii imediat ce termini.

A zâmbit uşor:

— Aşa te vreau. Du-te şi ia-ţi lucrurile, plecăm imediat. Trebuie să te înscrii cât mai repede posibil.

Aşa cum îmi ceruse, m-am dus să-mi iau pantofii şi geanta, dar m-am oprit la uşa fratelui meu. Gerad se uita lung la o pânză albă, părând frustrat. Încercam tot felul de lucruri cu Gerad, dar nu se lipea nimic de el. O singură privire aruncată vechii mingi de fotbal din colţ sau microscopului la mâna a doua pe care îl primisem în loc de plată la un Crăciun, şi era evident că pur şi simplu n-avea nici în clin, nici în mânecă cu artele.

— Nu te simţi prea inspirat azi, nu? l-am întrebat, intrând în cameră.

S-a uitat la mine şi a clătinat din cap.

— Ai putea încerca să sculptezi ceva, precum Kota. Ai nişte mâini minunate. Pun pariu că ai fi bun la asta.

— Nu vreau să sculptez. Sau să pictez ori să cânt la pian. Vreau să mă joc cu mingea.

A lovit cu piciorul covorul vechi.

— Ştiu. Şi poţi, ca distracţie, dar ca să faci nişte bani trebuie să găseşti un meşteşug la care să te pricepi. Le poţi face pe-amândouă.

— De ce? s-a smiorcăit el.

— Ştii de ce. Ne obligă legea.

— Dar nu e corect!

Gerad a izbit pânza albă de podea, ridicând tot praful, care se vedea în lumina ce se strecura pe fereastră.

— Nu e vina noastră că străbunicul nostru sau cine-o fi fost era sărac.

— Ştiu.

Nu părea logic să limitezi alegerile de viaţă ale unor oameni bazându-te pe felul în care strămoşii tăi ajutaseră guvernul, dar aşa funcţionau lucrurile. Şi presupun că trebuia să fiu recunoscătoare că noi eram bine.

— Bănuiesc că ăsta era singurul fel în care mergeau lucrurile pe vremea aia.

Apoi n-am mai zis nimic. Am oftat şi am ridicat pânza, punând-o la loc. Asta era viaţa lui şi nu-i putea da cu şutul.

— Puştiule, nu trebuie să renunţi la pasiunile tale. Dar vrei să-i ajuţi pe mama şi tata, să creşti şi să te căsătoreşti, nu? l-am întrebat, înghiontindu-l.

A scos limba dezgustat, dar într-un mod jucăuş, şi am chicotit amândoi.

— America! m-a strigat mama de pe hol. De ce durează atât?

— Vin imediat! i-am răspuns, iar apoi m-am întors spre Gerad. Ştiu că e greu. Dar aşa trebuie să fie, OK?

Dar ştiam că nu era OK. Nu era deloc OK.

Eu şi mama am mers pe jos până la Oficiul local. Uneori, dacă ne duceam mai departe sau dacă lucram, luam autobuzul. Nu dădea bine să apari transpirat în faţa unuia din Doi. Erau şi aşa amuzaţi când ne vedeau. Dar afară era o vreme frumoasă, iar drumul, nu foarte lung.

În mod evident, nu eram singurele care încercau să trimită formularele imediat. Când am ajuns acolo, strada din faţa Oficiului de Servicii Provinciale din Carolina era plină de femei.

Stând la coadă, am văzut în faţa mea câteva fete din cartierul nostru. Coada era de aproape patru oameni lăţime şi ajungea până în spatele clădirii. Toate fetele din provincie se înscriau. Nu ştiam dacă trebuia să mă simt îngrozită sau uşurată.

— Magda! a strigat cineva.

Auzind numele, eu şi mama ne-am întors în acelaşi timp.

Celia şi Kamber mergeau în spatele nostru, împreună cu mama lui Aspen. Probabil că-şi luaseră liber pentru înscriere. Fetele erau îmbrăcate elegant, părând foarte îngrijite. Nu era cine ştie ce, dar, indiferent de hainele pe care le purtau, erau la fel de frumoase ca Aspen; Kamber şi Celia aveau un păr la fel de negru şi zâmbete la fel de strălucitoare.

Mama lui Aspen mi-a zâmbit, iar eu i-am zâmbit la rândul meu. O adoram. Vorbeam cu ea din când în când, iar ea era mereu drăguță cu mine. Şi ştiam că motivul nu era casta mea superioară; o văzusem dând de pomană hainele care nu le mai veneau copiilor ei unor familii care nu aveau mai nimic. Era pur şi simplu o persoană bună.

— Bună, Lena. Kamber, Celia, ce mai faceți? le-a salutat mama.

— Bine! au răspuns ele în cor.

— Fetelor, arătați minunat, le-am spus, aranjându-i Celiei o buclă după umăr.

— Vrem să ieşim bine în poză, a spus Kamber.

— În poză? am întrebat eu.

— Da, mi-a răspuns în şoaptă mama lui Aspen. Ieri am făcut curat în casa unuia dintre magistrați. Tragerea asta la sorți nu e, de fapt, o tragere la sorți. De-asta fac poze şi cer o mulțime de informații. De ce ar conta câte limbi vorbeşti dacă alegerea ar fi aleatorie?

Asta *m-a amuzat* peste măsură, eu credeam că informațiile erau pentru post-alegeri.

— Se pare că zvonul s-a răspândit; priveşte în jurul nostru. Multe dintre fete sunt prea elegante.

Am cercetat fetele din rând. Mama lui Aspen avea dreptate. Şi era o mare diferență între cele care ştiau şi cele care nu. În spatele nostru era o fată, în mod clar din Şapte, îmbrăcată în hainele de muncă. Poate că cizmele ei murdare de noroi nu aveau să intre în poză, dar praful de pe haine o va face în mod sigur. Câțiva metri mai în spate, o altă fată

din Şapte îşi făcea de lucru cu o centură de scule. Tot ce puteam spune despre ea era că avea faţa curată.

La polul opus, o fată din faţa mea avea părul ridicat şi răsucit, câteva şuviţe încadrându-i chipul. Fata de lângă ea, în mod sigur din Doi, judecând după haine, părea că încearcă să înece toată lumea în decolteul ei foarte adânc. Câteva dintre ele erau atât de machiate, încât semănau cu nişte clovni. Dar cel puţin încercau.

Eu arătam decent, dar nu exagerasem. Asemenea celor din Şapte, nu ştiusem, aşa că nu-mi bătusem capul cu asta. Am început să-mi fac griji.

Dar de ce? M-am oprit şi mi-am pus în ordine gândurile.

Nu voiam asta. Dacă nu eram suficient de frumoasă, ăsta era un lucru bun. Aveam să fiu măcar cu un nivel sub surorile lui Aspen. Ele erau pur şi simplu frumoase şi păreau şi mai drăguţe ajutate de un machiaj discret. Dacă gemenele câştigau, familia lui Aspen avea să fie ridicată în rang. În mod sigur, mama nu avea să mă împiedice să mă căsătoresc cu cineva din Unu din simplul motiv că el nu era un prinţ din naştere. Faptul că nu ştiusem că nu era o simplă tragere la sorţi era o binecuvântare.

— Cred că ai dreptate, a spus mama. Fata aia pare că se pregăteşte pentru o petrecere de Crăciun.

A râs, dar mi-am dat seama că nu-i convenea faptul că eram în dezavantaj.

— Nu înţeleg de ce unele fete sar calul. Uită-te la America. E atât de drăguţă! Mă bucur mult că n-ai procedat la fel ca ele, a spus doamna Leger.

— Nu sunt deloc specială. Cine m-ar alege pe mine când am o asemenea concurenţă? am zis arătând spre Kamber şi Celia.

Le-am făcut cu ochiul, iar ele mi-au zâmbit. La fel şi mama, dar era un zâmbet forţat. Probabil că încerca să decidă dacă era mai bine să rămânem în rând sau să dăm fuga înapoi acasă pentru a mă schimba.

— Nu fi prostuţă! De fiecare dată când Aspen vine acasă după ce l-a ajutat pe fratele tău, spune că cei din familia Singer au moştenit mult mai mult decât talentul şi frumuseţea, a zis mama lui Aspen.

— Chiar aşa spune? Ce băiat drăguţ! a gângurit mama.

— Da. O mamă nu şi-ar putea dori un băiat mai bun. E de încredere şi munceşte din greu.

— Într-o bună zi o să facă o fată foarte fericită, a spus mama.

Era doar pe jumătate atentă la conversaţie, pentru că în acelaşi timp încerca să evalueze concurenţa.

Doamna Leger a aruncat o privire prin jur.

— Între noi fie vorba, cred că are deja pe cineva.

Am înlemnit. Nu ştiam dacă ar fi trebuit să comentez sau nu, nefiind sigură dacă un răspuns din partea mea avea sau nu să mă dea de gol.

— Cum arată? a întrebat-o mama.

Chiar şi în timp ce-mi plănuia căsătoria, tot avea timp de o mică bârfă.

— Nu sunt sigură! N-am întâlnit-o până acum. Bănuiesc doar că se vede cu cineva, pentru că în ultima vreme pare foarte fericit, a răspuns ea, radiind toată.

În ultima vreme? Ne vedeam de mai bine de doi ani. De ce doar în ultima vreme?

— Fredonează, s-a băgat Celia în conversaţie.

— Da, şi cântă, a fost de-acord Kamber.

— Cântă? am întrebat, uimită.

— O, da, au răspuns ele în cor.

— În mod sigur, se vede cu cineva! a decretat mama. Mă întreb cine-o fi.

— Şi eu. Dar bănuiesc că trebuie să fie o fată minunată. În ultimele luni a muncit foarte mult — mai mult decât de-obicei. Şi a început să pună bani deoparte. Cred că îi adună pentru o posibilă căsătorie.

Am icnit fără să-mi dau seama. Din fericire, ele au pus asta pe seama bucuriei provocate de noutăţi.

— Şi n-aş putea fi mai fericită de-atât, a continuat ea. Chiar dacă nu e pregătit să ne spună cine e, deja o iubesc. Zâmbeşte tot timpul şi pur şi simplu pare mulţumit. Ne-a fost greu de când Herrick s-a dus, dar Aspen a luat pe umerii lui cea mai mare parte din povară. Fata care îl face atât de fericit e deja o fiică pentru mine.

— Va fi foarte norocoasă! Aspen e un băiat nemaipomenit, i-a răspuns mama.

Nu-mi venea să cred! Familia lui încerca să afle cât mai multe despre misterioasa lui iubită, iar el aduna bani pentru mine! Nu ştiam dacă trebuia să-l cert sau să-l sărut. Rămăsesem fără cuvinte.

Aspen chiar *avea* de gând să mă ceară în căsătorie!

Nu mă gândeam decât la asta. *Aspen, Aspen, Aspen.* Mi-am aşteptat rândul, am semnat la ghişeu declarând că toate informaţiile din formular era adevărate şi am mers să-mi facă poză. M-am aşezat pe scaun, mi-am înfoiat părul o dată sau de două ori ca să-i dau ceva viaţă, şi m-am întors spre fotograf.

Nu cred că era în Illeá vreo fată care să fi zâmbit mai mult decât mine.

Capitolul 4

Era vineri, aşa că *Actualităţile din Illeá* aveau să înceapă la ora opt. Nu eram obligaţi să urmărim emisiunea, dar nu era înţelept s-o ratezi. Chiar şi cei din Opt — cei fără adăpost, rătăcitorii — găseau un magazin sau o biserică unde să poată vedea *Actualităţile*. Şi pentru că Alegerea avea să înceapă curând, *Actualităţile* erau mai mult decât o seminecesitate. Toată lumea voia să ştie ce se va întâmpla.

— Crezi că vor anunţa câştigătoarele în seara asta? a întrebat May, luând o porţie zdravănă de piure de cartofi şi mestecând-o.

— Nu, draga mea. Mai sunt încă nouă zile pentru a trimite formularele. Probabil că va mai dura două săptămâni până când vom afla.

N-o mai văzusem pe mama de mulţi ani atât de calmă. Era complet împăcată, mulţumită că primise ceea ce îşi dorise cu adevărat.

— Of! Nu mai suport aşteptarea, s-a plâns May.

Ea nu mai putea suporta aşteptarea? Numele *meu* era în urnă!

— Maică-ta mi-a spus că ai aşteptat destul de mult la rând.

Eram surprinsă că tata se băgase în această conversaţie.

— Da, am spus. Nu mă aşteptam să văd atâtea fete. Nu înţeleg de ce durează încă nouă zile; pot să jur că toată provincia s-a înscris deja.

Tata a chicotit:

— Te-ai distrat evaluând concurenţa?

— Nu mi-am bătut capul cu asta, am spus cu sinceritate. Am lăsat-o pe mama s-o facă în locul meu.

Ea a scuturat din cap a încuviinţare:

— Da, chiar aşa am făcut. Nu m-am putut abţine. Dar cred că America a ieşit bine. Elegantă, dar naturală. Scumpo, eşti *atât* de frumoasă! Dacă e adevărat că au să aleagă prin alte metode decât tragerea la sorţi, ai o şansă mai mare decât am crezut iniţial.

— Nu ştiu, am ezitat. Ai văzut-o pe fata aia care se dăduse cu atât de mult ruj roşu, încât părea că sângerează? Poate că prinţul asta caută.

Toată lumea a râs, iar eu şi mama am continuat să bârfim ţinutele pe care le văzuserăm. May ne sorbea fiecare cuvânt, iar Gerad pur şi simplu zâmbea printre înghiţituri. Uneori era uşor să uiţi că, de când Gerad începuse să înţeleagă lumea din jurul lui, lucrurile fuseseră destul de stresante în casa noastră.

La ora opt ne-am adunat în camera de zi — tata în scaunul lui, May pe canapea, lângă mama, care-l ţinea pe Gerad în poală, iar eu întinsă pe podea — şi am deschis televizorul pe canalul public. Era singurul pe care nu trebuia să-l plăteşti, aşa că şi cei din Opt îl puteau avea dacă deţineau un televizor.

S-a cântat imnul. Poate că pare ciudat, dar mie întotdeauna mi-a plăcut imnul nostru naţional. Era unul dintre cântecele pe care le interpretam cu mare plăcere.

Apoi în cadru a apărut familia regală. Regele Clarkson stătea pe un podium. Consilierii săi, care ofereau noutăţi legate de infrastructură şi de problemele cu mediul înconjurător, stăteau într-o parte, iar camera de filmat ni i-a arătat imediat. Se părea că în seara asta aveau să fie nişte anunţuri de făcut. Pe ecran, în stânga, regina şi prinţul Maxon stăteau pe scaunele lor obişnuite care semănau cu nişte tronuri, îmbrăcaţi în haine elegante, cu un aer important.

— Uite-ţi iubitul, America, a zis May şi toată lumea a râs.

L-am privit mai atent pe Maxon. Bănuiesc că era chipeş în felul lui. Cu toate astea, nu semăna deloc cu Aspen. Avea părul de culoarea mierii, iar ochii căprui. Arăta cumva văratic, şi bănuiesc că unora li se părea atrăgător. Părul îi era tuns scurt şi bine pieptănat, iar costumul gri îi venea perfect.

Dar stătea mult prea ţeapăn în scaun. Părea foarte înfumurat. Părul lui îngrijit era enervant de perfect, iar

costumul făcut la comandă, prea apretat. Arăta mai degrabă ca un tablou, nu ca un om. Aproape că-mi părea rău pentru fata care avea să se căsătorească cu el. Probabil că o aştepta o viaţă foarte plictisitoare.

Mi-am îndreptat atenţia spre mama lui. Părea calmă. Şi ea stătea dreaptă în scaun, dar nu era ţeapănă. Mi-am dat seama că, spre deosebire de rege şi de prinţul Maxon, ea nu crescuse la palat. Era o renumită Fiică a Ileei. Ar fi putut fi cineva ca mine.

Regele vorbea deja, dar trebuia să aflu.

— Mamă? am şoptit, încercând să nu-i distrag atenţia tatei.

— Da?

— Regina... ce a fost? Mă refer la castă.

Mama a zâmbit auzind întrebarea mea:

— Patru.

Făcuse parte din Patru! Îşi petrecuse primii ani din tinereţe lucrând într-o fabrică, într-un magazin sau, poate, chiar la o fermă. Am început să mă gândesc la viaţa ei de atunci. Oare avea o familie numeroasă? Probabil că nu trebuise să-şi facă griji în legătură cu mâncarea. Oare prietenele ei o invidiaseră când fusese aleasă? Dacă aş fi avut nişte prietene apropiate, oare ar fi fost geloase pe mine?

Era o idee tâmpită. Oricum n-aveam să fiu aleasă.

Mi-am îndreptat din nou atenţia spre ceea ce spunea regele.

— Chiar azi-dimineaţă, un alt atac în Noua Asie ne-a zguduit din temelii. Trupele noastre au suferit pierderi, dar

suntem încrezători că, alături de noul detaşament, luna viitoare ne vom reveni, mai ales că vom beneficia de forţe proaspete.

Uram războiul. Din nefericire, eram o ţară tânără care trebuia să se protejeze mereu. Nu prea credeam că acest stat avea să supravieţuiască altei invazii.

După ce regele ne-a oferit informaţii legate de un raid efectuat recent într-o tabără rebelă, Echipa Financiară ne-a pus la curent cu situaţia datoriilor noastre, iar şeful Comitetului de Infrastructură a anunţat că în doi ani plănuiau să înceapă lucrul la reconstrucţia câtorva şosele, dintre care unele nu mai fuseseră atinse de la cel de-al Patrulea Război Mondial. Într-un sfârşit, ultimul vorbitor, Maestrul de Ceremonii, a venit la pupitru:

— Bună seara, doamnelor şi domnilor din Illeá. După cum ştiţi, înştiinţările pentru participarea la Alegere au fost de curând distribuite în cutiile poştale. Am primit deja primul număr de formulare şi am plăcerea să vă anunţ că mii de femei frumoase din Illeá au fost deja admise pentru tragerea la sorţi a Alegerii!

Într-un colţ, Maxon şi-a schimbat poziţia. Transpira?

— În numele familiei regale, doresc să vă mulţumesc pentru entuziasm şi patriotism. Cu puţin noroc, până la Anul Nou vom sărbători logodna dintre iubitul nostru prinţ Maxon şi una dintre încântătoarele, talentatele şi inteligentele Fiice ale Ileei!

Cei câţiva consilieri aşezaţi acolo au început să aplaude. Maxon zâmbea, dar nu părea în largul lui. Când aplauzele

au încetat, Maestrul de Ceremonii a început să vorbească din nou:

— Desigur, vom avea multe emisiuni la dispoziție pentru a face cunoștință cu tinerele participante la Alegere, fără să mai menționez transmisiunile speciale care vă vor arăta momente din viața lor de la palat. Nu puteam găsi pe cineva mai potrivit pentru a ne conduce pe parcursul acestei minunate perioade decât Gavril Fadaye!

Au început alte ropote de aplauze, dar, de data asta, ele proveneau de la mama şi May. Gavril Fadaye era o legendă. Vreme de douăzeci de ani comentase paradele de Ospățul Recunoştinței, emisiunile de Crăciun şi toate sărbătorile de la palat. Nu văzusem în viața mea vreun interviu cu familia regală sau cu prietenii apropiați şi membrii familiilor acestora care să nu fie făcut de el.

— Oh, America, ai putea să-l întâlneşti pe Gavril! a fredonat mama.

— Vine! a spus May, dând din brațele ei micuțe.

Şi iată-l pe Gavril, păşind în studio în costumul lui albastru. Era în vârstă, probabil că avea în jur de patruzeci de ani, dar părea foarte vioi. În timp ce mergea de-a lungul scenei, lumina i-a făcut broşa de pe rever să strălucească, o licărire aurie ce semăna cu unul dintre simbolurile de pe partiturile mele muzicale.

— Bună searaaaaa, Illeá! a spus. Trebuie să vă spun că sunt onorat să fac parte din Alegere. Sunt extrem de norocos că voi face cunoştință cu treizeci şi cinci de femei frumoase! Ce bărbat nu şi-ar dori să fie în locul meu?

A făcut cu ochiul spre camera de filmat.

— Dar, înainte de a face cunoştinţă cu aceste domnişoare minunate, dintre care una va fi noua noastră prinţesă, am plăcerea să vorbesc cu omul pentru care ne-am adunat cu toţii aici — prinţul Maxon!

Auzindu-şi numele, Maxon a păşit pe scenă, înaintând spre scaunele pregătite pentru el şi Gavril. Şi-a îndreptat cravata şi şi-a aranjat costumul, de parcă mai era nevoie. A dat mâna cu Gavril şi s-a aşezat faţă-n faţă cu el, ridicând un microfon. Scaunul era suficient de înalt, aşa că Maxon şi-a pus picioarele pe o bară. Aşa părea mult mai neoficial.

— Alteţa Voastră, mă bucur să vă revăd.

— Îţi mulţumesc, Gavril. Plăcerea e de partea mea.

La fel ca şi înfăţişarea, vocea îi era cumpătată. Radia conformism. Am strâmbat din nas la gândul de a mă afla în aceeaşi încăpere cu el.

— În mai puţin de-o lună, treizeci şi cinci de tinere se vor afla în preajma Maiestăţii Voastre. Cum vă simţiţi în legătură cu acest lucru?

Maxon a râs:

— Sincer, *e* puţin enervant. Îmi închipui că va fi multă gălăgie cu atâţia musafiri. Dar în acelaşi timp, de-abia aştept.

— I-aţi cerut dragului dumneavoastră tată sfaturi în legătură cu cea mai bună metodă de a pune mâna pe o soţie frumoasă, aşa cum a făcut el când i-a venit rândul?

Atât Maxon, cât şi Gavril s-au uitat spre rege şi regină, iar camera de filmat i-a arătat pe aceştia privind unul la celălalt, zâmbind şi ţinându-se de mână. Păreau nişte gesturi sincere, dar cum ai fi putut spune dacă era aşa?

— De fapt, nu. După cum ştii, conflictul din Noua Asie s-a extins cu repeziciune şi am discutat mai mult despre lucrurile ce ţin de armată. N-am avut prea mult timp la dispoziţie ca să discutăm despre fete.

Mama şi May au râs. Bănuiesc că, într-un fel, era amuzant.

— Nu mai avem prea mult timp, aşa că am să vă pun doar o singură întrebare. Cum vă imaginaţi fata perfectă?

Maxon părea luat prin surprindere. Era greu de spus, dar mi se părea că se-nroşise:

— Sincer, nu ştiu. Cred că asta este partea frumoasă a Alegerii. Nu vor fi două fete la fel — nu în ceea ce priveşte aspectul fizic, preferinţele sau caracterul. Şi prin tot acest proces de a le cunoaşte şi de a vorbi cu ele sper să descopăr ceea ce-mi doresc, să aflu asta pe parcurs.

Maxon a zâmbit:

— Alteţa Voastră, vă mulţumesc. A fost foarte bine spus. Şi cred că vorbesc în numele tuturor cetăţenilor din Illeá când vă urez mult noroc.

Gavril s-a întins pentru a da din nou mâna cu el.

— Vă mulţumesc, domnule, a spus Maxon.

Camera de filmat a rămas nemişcată pentru un moment, aşa că am putut să-l vedem pe prinţ privind spre părinţi, întrebându-se dacă spusese ceea ce trebuia. Următorul

cadru a fost un prim-plan cu fața lui Gavril, așa că n-am mai aflat răspunsul.

— Mi-e teamă că timpul alocat pentru această seară s-a scurs. Vă mulțumim că ați urmărit *Actualitățile din Illeá* și ne revedem săptămâna viitoare.

Imediat genericul a început să se desfășoare pe ecran.

— „America și Maxon stau într-un copac...", a cântat May.

Am înșfăcat o pernă și am aruncat-o spre ea, dar nu m-am putut abține să nu râd la acest gând. Maxon era atât de țeapăn și de liniștit! Era greu de închipuit că cineva putea fi fericit alături de un asemenea popândău.

Mi-am petrecut restul serii încercând să o ignor pe May, și într-un sfârșit m-am dus în camera mea pentru a fi singură. Chiar și gândul de a mă afla în apropierea lui Maxon Schreave mă făcea să nu mă simt în largul meu. Împunsăturile lui May mi-au sunat în minte toată noaptea, împiedicându-mă să mă odihnesc cum trebuie.

Era greu de localizat cu precizie sunetul care m-a trezit, dar, odată ce am fost conștientă de el, am încercat să rămân nemișcată, ca să descopăr dacă era cineva acolo.

Țac, țac, țac.

Mi-am întors ușor privirea spre fereastră, iar acolo l-am văzut pe Aspen, care zâmbea. M-am dat jos din pat, m-am dus în vârful degetelor spre ușă și am încuiat-o. M-am întors în pat, deblocând și deschizând cu grijă fereastra.

Un val de căldură care n-avea nimic de-a face cu faptul că era vară m-a străbătut din cap până în picioare, în timp ce Aspen se cățăra pe geam și cobora în patul meu.

— Ce faci aici? am şoptit, zâmbind pe întuneric.

— Trebuia să te văd, a spus el, respirând aproape de obrazul meu în timp ce mă lua în braţe, trăgându-mă în jos.

— Am atât de multe să-ţi spun, Aspen!

— Şşşş, nu spune niciun cuvânt. Dacă ne-aude cineva, o să se dezlănţuie iadul. Lasă-mă să te privesc.

Aşa că l-am ascultat. Stăteam acolo, tăcută şi nemişcată, în timp ce Aspen mă privea în ochi. După ce a terminat, a început să mă mângâie pe gât şi să-şi bage nasul prin părul meu. Iar apoi, mâinile lui au început să se plimbe întruna în sus şi-n jos, de pe talie pe şold. A început să respire mai greu, lucru care m-a tulburat.

Buzele lui, ascunse în curbura gâtului meu, au început să mă sărute. Eu respiram sacadat. Nu mă puteam abţine. Buzele i-au ajuns pe bărbia mea şi mi-au acoperit gura, înăbuşindu-mi gâfâiala. L-am luat pe Aspen în braţe, mişcările noastre bruşte şi umiditatea nopţii acoperindu-ne de sudoare.

Era un moment magic.

Aspen a dat în cele din urmă să se retragă, cu toate că eu nu eram deloc pregătită să mă opresc. Dar trebuia s-avem grijă. Dacă săream calul şi existau şi dovezi în legătură cu asta, aveam să fim aruncaţi în închisoare.

Un alt motiv pentru care oamenii se căsătoreau de tineri: aşteptarea era o tortură.

— Ar trebui să plec, a şoptit el.

— Dar eu vreau să mai rămâi.

Buzele mele erau lipite de urechea lui. Simţeam din nou mirosul săpunului.

— America Singer, cândva vei adormi în braţele mele în fiecare noapte. Şi în fiecare dimineaţă vei fi trezită de sărutările mele. Şi de alte lucruri.

Mi-am muşcat buzele auzind asta.

— Dar acum trebuie să plec. Ne forţăm norocul.

Am oftat şi i-am dat drumul. Avea dreptate.

— Te iubesc, America.

— Şi eu te iubesc, Aspen.

Aceste momente secrete aveau să fie suficiente pentru a mă ajuta să trec cu bine peste tot ce ne aştepta: dezamăgirea mamei când nu aveam să fiu aleasă, munca grea pentru a-l ajuta pe Aspen să pună bani deoparte, scandalul când Aspen avea să-i ceară tatei mâna mea şi celelalte probleme ce urmau după căsătorie. Nimic nu conta. Nu şi dacă-l aveam pe Aspen alături de mine.

Capitolul 5

O săptămână mai târziu, am ajuns înaintea lui Aspen în căsuța din copac.

Am avut puțin de furcă încercând să urc fără zgomot cu toate lucrurile pe care le aveam, dar am reuşit. Rearanjam farfuriile, când am auzit pe cineva cățărându-se în copac.

— Bau! am zis.

Aspen a tresărit şi a început să râdă. Am aprins noua lumânare pe care o cumpărasem doar pentru noi. A traversat mica încăpere pentru a mă săruta şi, după o clipă, am început să-i povestesc tot ceea ce se mai întâmplase în timpul săptămânii.

— N-am mai apucat să-ți spun despre înscrieri, am spus, încântată de veşti.

— Cum a fost? Mama a spus că era îngrămădeală.

— Aspen, era o nebunie! Ar fi trebuit să vezi cu ce erau îmbrăcate! Ştii probabil că nu e chiar o tragere la sorți, aşa cum pretind ei. Ceea ce demonstrează că am avut dreptate.

În Carolina există fete mult mai interesante decât mine care pot fi alese, aşa că ne-am făcut griji degeaba.

— În orice caz, îţi mulţumesc c-ai acceptat să te înscrii. Înseamnă mult pentru mine.

Încă mă privea atent. Nici măcar nu se deranjase s-arunce o privire prin căsuţă. Ca-ntotdeauna, mă sorbea din priviri.

— Ei bine, cea mai tare chestie e că, de vreme ce mama habar n-avea că deja îţi promisesem c-o să mă-nscriu, m-a mituit ca să merg să depun formularul.

Nu-mi puteam înăbuşi râsul. Săptămâna asta, familiile începuseră deja să organizeze petreceri pentru fiicele lor, fiind sigure că acestea vor fi selecţionate pentru Alegere. Cântasem la peste şapte festivităţi, programând câte două pe noapte pentru a mă bucura de propriii bani. Iar mama se ţinuse de cuvânt. Mă simţeam uşurată să am banii mei.

— Te-a mituit? Cu ce?

Radia de încântare.

— Cu bani, desigur. Uite, ţi-am pregătit un adevărat festin!

M-am dezlipit de el şi am început să aşez farfuriile. Gătisem intenţionat mai multă mâncare pentru cină, pentru a-i aduce şi lui câte ceva, şi zile la rând copsesem produse de patiserie. Oricum, eu şi May ne dădeam în vânt după dulciuri, ca să nu mai spun că ea era încântată că alesesem să-mi cheltui banii în acest fel.

— Ce e cu toate astea?

— E mâncare. Eu am gătit-o.

Eram foarte mândră de strădaniile mele. În seara asta, Aspen putea pleca, în sfârşit, cu stomacul plin. Dar zâmbetul a început să-i dispară în timp ce studia fiecare farfurie.

— Aspen, s-a întâmplat ceva?

— Asta nu-i bine.

A scuturat din cap şi şi-a luat privirea de la mâncare.

— Ce vrei să spui?

— America, se presupune că eu trebuie să-ţi ofer asemenea lucruri. E umilitor să vin aici şi să văd c-ai făcut toate astea pentru mine.

— Dar ţi-am dat de mâncare tot timpul!

— Ce-a mai rămas de la tine. Crezi că nu ştiu? Nu mă simt prost să mănânc ceva ce tu nu vrei. Dar tu să... *Eu trebuie* să...

— Aspen, îmi dai tot timpul câte ceva. Ai grijă de mine. Am adunat toate mone...

— Monedele? Crezi că e o idee bună să aduci *acum* în discuţie aşa ceva? Nu ştii cât de mult urăsc asta? Să te-aud cântând şi să nu pot să te plătesc ca toţi ceilalţi?

— N-ar trebui să mă plăteşti deloc! E un dar. Poţi avea de la mine orice vrei!

Ştiam că nu trebuia să ţipăm. Dar nu-mi mai păsa.

— Nu sunt un milog, America! Sunt un bărbat. Se presupune că eu trebuie să am grijă de tine şi să-ţi ofer cele necesare.

Aspen şi-a trecut mâinile prin păr. A început să respire precipitat. Ca întotdeauna, avea părerile lui. Dar de data asta vedeam ceva diferit în privirea lui. În loc să devin

atentă, era din ce în ce mai nedumerită. Furia mea s-a evaporat instantaneu când l-am văzut atât de nefericit. Mă simţeam vinovată. Doream să-l răsfăţ, nu să-l umilesc.

— Te iubesc, i-am şoptit.

A scuturat din cap:

— Şi eu te iubesc, America.

Dar tot nu voia să se uite la mine. Am ridicat o felie din pâinea pe care o făcusem şi i-am pus-o în mână. Îi era prea foame ca să nu mănânce.

— N-am vrut să te rănesc. Credeam că te voi face fericit.

— Nu, Mer, îmi place. Nu pot să cred c-ai făcut toate astea pentru mine. Doar că... într-o anumită măsură mă deranjează că nu pot face acelaşi lucru pentru tine. Meriţi ceva mai bun.

Nefericit, a continuat să mănânce în timp ce vorbea.

— Nu te mai gândi la mine aşa. Când suntem doar noi doi, eu nu sunt din Cinci şi tu nu eşti din Şase. Suntem doar Aspen şi America. Nu te vreau decât pe tine.

— Dar nu pot să nu mă gândesc la asta.

S-a uitat la mine:

— Aşa am fost crescut. De când eram mic, nu am auzit decât „Cei din Şase trebuie să servească" şi „Cei din Şase nu trebuie să fie văzuţi". Toată viaţa am fost învăţat să rămân în umbră.

Mi-a luat mâna şi mi-a strâns-o cu putere.

— Mer, dacă vom fi împreună, şi tu va trebuie să rămâi în umbră. Nu am cum să-mi doresc asta pentru tine.

— Aspen, am mai discutat în legătură cu asta. Sunt conştientă că lucrurile se vor schimba şi sunt pregătită. Nu ştiu ce să mai spun ca să mă fac mai bine înţeleasă.

I-am pus mâna în dreptul inimii:

— În momentul în care vei fi pregătit să mă ceri, voi fi pregătită să spun da.

Era îngrozitor să îmi dezvălui cele mai profunde sentimente pe care le nutream pentru el. Ştia ce spuneam. Dar dacă vulnerabilitatea mea îl ajuta pe el să fie curajos, aveam să suport asta. Ochii lui îi căutau pe-ai mei. Dacă se uita după urme de îndoială, îşi pierdea timpul. Eram foarte sigură în privinţa asta.

— Nu.

— Poftim?

— Nu.

Cuvântul m-a plesnit precum o palmă peste faţă.

— Aspen?

— Nu ştiu cum de m-am amăgit singur crezând că asta va funcţiona vreodată.

Şi-a trecut din nou degetele prin păr, dar parcă încerca să-şi scoată din minte toate gândurile pe care le avusese vreodată în legătură cu mine.

— Dar tocmai ai spus că mă iubeşti.

— Te iubesc, Mer. Aici e problema. Nu te pot forţa să devii ca mine. Nu suport gândul de a te vedea flămândă, înfrigurată sau speriată. Nu te pot face să devii Şase.

Am simțit cum lacrimile îmi curgeau pe obraji. Nu vorbea serios. Nu putea. Dar înainte să-i cer să-şi retragă cuvintele, Aspen o luase deja târâş spre ieşirea din căsuță.

— Unde... unde te duci?

— Plec. Mă duc acasă. Îmi pare rău că ți-am făcut asta, America. Dar s-a terminat.

— Poftim?

— S-a terminat. Nu voi mai veni aici. Nu aşa.

Am început să plâng:

— Aspen, te rog! Haide să vorbim despre asta. Acum eşti doar supărat.

— Sunt mult mai supărat decât îți imaginezi. Dar nu sunt supărat pe tine. Pur şi simplu nu pot face asta, Mer. Nu pot.

— Aspen, te rog...

M-a strâns tare în brațe şi m-a sărutat — cu adevărat — pentru ultima oară. Apoi s-a făcut nevăzut în noapte. Şi pentru că țara asta e cum e, iar toate regulile ne obligau să ne ascundem, nu puteam nici măcar să strig după el. Nu-i mai puteam spune nici măcar o singură dată cât de mult îl iubeam.

În următoarele zile, cei din familia mea şi-au dat seama că ceva nu era în ordine, dar probabil că au pus totul pe seama emoțiilor provocate de Alegere. Îmi venea să plâng tot timpul, dar mă abțineam. Am tras de mine până vineri, tot sperând că totul avea să revină la normal după anunțarea numelor la *Actualitățile din Illeá.*

În mintea mea îşi făcuse deja loc un vis. Şi anume că aveau să o nominalizeze pe Celia sau pe Kamber, iar mama avea să fi dezamăgită, dar nu la fel de dezamăgită cum ar fi fost dacă ar fi fost aleasă o străină. Tata şi May aveau să se bucure pentru ele; familiile noastre erau apropiate. Ştiam că Aspen se gândea la mine aşa cum mă gândeam şi eu la el. Aş fi pariat că avea să fie aici înainte ca emisiunea să se sfârşească, implorându-mă să-l iert şi cerându-mi mâna. Ar fi fost puţin nechibzuit, de vreme ce nu exista vreo garanţie că fetele aveau să fie câştigătoarele, dar puteam profita de ocazie. Bucuria momentului probabil că avea să mai calmeze anumite lucruri.

În mintea mea, totul mergea de minune. În mintea mea, toată lumea era fericită...

Mai erau zece minute până la începerea *Actualităţilor* şi ne aşezaserăm cu toţii în faţa televizorului. Probabil că nu eram singurii care nu doreau să rateze nici măcar o secundă din anunţ.

— Îmi aduc aminte când a fost aleasă regina Amberly! Oh, am ştiut de la început că va reuşi.

Mama pregătea nişte pop-corn, de parcă Alegerea ar fi fost un soi de film.

— Mami, şi tu ai participat la tragerea la sorţi? a întrebat Gerad.

— Nu, scumpule, mămica era cu doi ani prea tânără pentru a fi eligibilă. Dar, spre norocul meu, m-am căsătorit cu tatăl vostru.

A zâmbit şi ne-a făcut cu ochiul.

Uau! Probabil că era binedispusă. Nu-mi aduceam aminte când vorbise cu afecțiune despre tata ultima oară.

— Regina Amberly e cea mai bună de până acum. E foarte frumoasă şi inteligentă. De fiecare dată când o văd la televizor mi-aş dori să fiu ca ea, a spus May oftând.

— E o regină bună, am adăugat eu pe un ton scăzut.

Într-un sfârşit, s-a făcut ora opt, iar stema națională a apărut pe ecran acompaniată de varianta instrumentală a imnului nostru. Tremuram? De-abia aşteptam ca toată treaba asta să se termine.

Regele a apărut pe ecran şi ne-a vorbit pe scurt despre situația de pe câmpul de luptă. Celelalte anunțuri au fost, de asemenea, succinte. Se părea că toată lumea era într-o dispoziție bună. Bănuiesc că şi pentru ei era o bucurie.

În cele din urmă, Maestrul de Ceremonii a venit pe scenă şi l-a prezentat pe Gavril, care s-a dus direct spre familia regală:

— Bună seara, Maiestatea Voastră, i-a spus regelui.

— Gavril, ca-ntotdeauna, e o plăcere să te revăd.

Regele era fericit peste măsură.

— Aşteptați cu nerăbdare anunțul?

— Oh, da! Ieri am fost în sală când s-au făcut câteva dintre extrageri; toate sunt nişte fete minunate.

— Aşadar, ştiți deja cine sunt? l-a întrebat Gavril, uimit.

— Doar câteva, doar câteva.

Gavril s-a întors spre Maxon:

— Domnule, v-a împărtăşit aceste informaţii şi dumneavoastră?

— Deloc. Le voi vedea odată cu toată lumea, i-a răspuns Maxon.

Era evident că încerca să-şi ascundă agitaţia.

Mi-am dat seama că palmele îmi transpirau.

— Maiestatea Voastră, i s-a adresat Gavril reginei. Vreun sfat pentru Alese?

A zâmbit cu surâsul ei senin. Nu ştiu cum erau celelalte femei când trecuse ea prin Alegere, dar nu-mi puteam închipui că exista vreuna care să fi fost la fel de drăguţă şi plină de graţie ca ea.

— Bucuraţi-vă de ultima voastră seară în calitate de fete normale. Mâine, viaţa voastră se va schimba pentru totdeauna. Şi un sfat străvechi, dar bun: fiţi voi însevă.

— Nişte cuvinte înţelepte, Maiestate, nişte cuvinte foarte înţelepte. Şi, cu acestea, haideţi să dezvăluim identitatea celor treizeci şi cinci de tinere domnişoare Alese. Doamnelor şi domnilor, să le felicităm pe următoarele Fiice ale Ileei!

Pe ecran a apărut din nou stema naţională. În colţul din dreapta sus se afla un pătrat micuţ cu chipul lui Maxon, pentru a-i vedea reacţia când imaginile urmau să apară pe ecran. El avea să ia decizii pe baza lor, aşa cum aveam să facem cu toţii.

Gavril avea un teanc de cartonaşe în mână, pregătit să citească numele fetelor a căror lume, conform spuselor reginei, avea să se schimbe pentru totdeauna.

— Domnişoara Elayna Stoles din Hansport, Trei.

Pe ecran a apărut o fotografie cu o fată micuţă, cu pielea ca de porţelan. Arăta ca o adevărată lady. Maxon radia.

— Domnişoara Tuesday Keeper din Waverly, Patru.

A apărut o fată pistruiată. Părea mai în vârstă, mai matură. Maxon i-a şoptit ceva regelui.

— Domnişoara Fiona Castley din Paloma, Trei.

De data asta a apărut o brunetă cu nişte ochi remarcabili. Probabil că era de vârsta mea, dar părea mult mai... experimentată.

M-am întors spre mama şi May, care stăteau pe canapea.

— Nu pare îngrozitor de...

— Domnişoara America Singer din Carolina, Cinci.

Am întors imediat capul şi am văzut-o. Poza mea făcută imediat după ce aflasem că Aspen strângea bani pentru a mă lua de soţie. Păream strălucitoare, optimistă, frumoasă. Arătam de parcă eram îndrăgostită. Şi vreun idiot crezuse că acea dragoste era menită prinţului Maxon.

Mama mi-a ţipat în urechi, iar May a sărit în sus, împrăştiind pop-corn peste tot. Gerad s-a entuziasmat şi el şi a început să danseze. Tata... era greu de spus, dar cred că zâmbea în taină din spatele cărţii lui.

Am ratat expresia lui Maxon.

Telefonul a început să sune.

Şi nu s-a mai oprit zile la rând.

Capitolul 6

În săptămâna care a urmat, casa noastră a fost invadată de oficiali care urmau să mă pregătească pentru Alegere. Printre ei se afla o femeie enervantă care credea că mințisem în legătură cu o bună parte din informațiile menționate în formular, urmată de un soldat de la palat care a venit pentru a discuta cu soldații din oraș despre măsurile de securitate care trebuiau luate și pentru a ne examina cu de-amănuntul casa. Aparent, nu trebuia să aștept să ajung la palat pentru a-mi face griji în legătură cu posibilele atacuri ale rebelilor. Minunat!

Am primit două telefoane de la o femeie numită Silvia — care părea veselă și oficială în același timp — care dorea să știe dacă aveam nevoie de ceva. Vizitatorul meu preferat a fost un bărbat slab, cu barbișon, care a venit pentru a-mi lua măsurile necesare noii mele garderobe. Nu prea știam ce să simt la gândul de a purta rochii la fel de

protocolare ca ale reginei, dar acceptam cu inima deschisă această schimbare.

Aceşti ultimi vizitatori au venit miercuri după-amiază, cu două zile înainte de plecarea mea. Bărbatul se ocupa de trecerea în revistă, alături de mine, a regulilor oficiale. Era extrem de slab, cu păr negru, slinos, dat pe spate, şi transpira întruna. Când a intrat în casă, m-a întrebat dacă aveam vreun loc în care să putem vorbi între patru ochi. A fost primul indiciu că, totuşi, ceva nu era în regulă.

— Păi, dacă vreţi, putem merge în bucătărie, a sugerat mama.

Oficialul şi-a tamponat fruntea cu o batistă şi s-a uitat la May:

— De fapt, orice loc e bun. Doar că ar fi bine să-i cereţi fetiţei să părăsească încăperea.

Ce anume avea de spus de nu putea fi şi May de faţă?

— Mamă? a întrebat ea, tristă că trebuia să plece.

— May, scumpo, du-te şi lucrează la tabloul tău. În ultima săptămână ţi-ai cam neglijat munca.

— Dar...

— Te conduc eu, May, m-am oferit, privindu-i lacrimile care i se adunau în ochi.

Când am ajuns pe hol şi nimeni nu ne putea auzi, am strâns-o într-o îmbrăţişare puternică.

— Nu-ţi face griji, i-am şoptit. Am să-ţi spun diseară totul. Îţi promit.

Spre norocul nostru, nu ne-a dat în vileag prin bine-cunoscutele ei sărituri. Pur şi simplu a dat din cap posomorâtă şi a dispărut în colţişorul ei din biroul tatei.

Mama a făcut ceai pentru Skinny, şi ne-am aşezat la masă pentru a vorbi. Lângă dosarul pe care era inscripţionat numele meu se aflau un teanc de foi şi un stilou. El şi-a aranjat documentele şi a început să vorbească:

— Îmi pare rău că trebuie să fiu atât de secretos, dar anumite lucruri despre care trebuie să întreb nu sunt potrivite pentru urechile celor mai mici.

Eu şi mama ne-am uitat una la alta.

— Domnişoară Singer, ceea ce vă spun va părea supărător, dar, începând de vinerea trecută, sunteţi considerată o proprietate a Ileei. De-acum înainte trebuie să aveţi grijă de corpul dumneavoastră. Vă voi da să semnaţi câteva formulare în timp ce vom parcurge toate aceste informaţii. Orice abatere din partea dumneavoastră va avea ca rezultat excluderea imediată din Alegere. Înţelegeţi?

— Da, am spus pe un ton precaut.

— Prea bine. Să-ncepem cu lucrurile uşoare. Acestea sunt vitamine. De vreme ce sunteţi din Cinci, bănuiesc că nu aveţi întotdeauna acces la nutriţia necesară. Trebuie să înghiţiţi câte una în fiecare zi. Acum sunteţi pe cont propriu, dar la palat va fi cineva care să vă ajute.

S-a întins peste masă şi mi-a dat un flacon mare, împreună cu un formular pe care trebuia să-l semnez şi pe care trebuia să scriu că l-am primit.

A trebuit să mă abţin să nu râd. Cine are nevoie de ajutor la înghiţirea unei pastile?

— Am la mine dosarul medical primit de la doctorul dumneavoastră. Nu prea există motive de îngrijorare. Se pare că staţi foarte bine cu sănătatea, cu toate că mi s-a spus că n-aţi dormit prea bine în ultima vreme?

— Ăăă, adică... din pricina emoţiilor, mi-a fost puţin cam greu să adorm.

Era aproape adevărat. Zilele erau nişte vâltori cu pregătirile pentru palat, dar noaptea, când eram în pat, mă gândeam la Aspen. Era singurul moment când nu puteam evita să nu mă gândesc la el, şi se părea că nu eram în stare să mi-l scot din minte.

— Înţeleg. Ei bine, dacă doriţi, în seara asta vă pot oferi nişte somnifere care să vă ajute cu această problemă. Ne dorim să fiţi foarte bine odihnită.

— Nu, nu am...

— Da, ne-a întrerupt mama. Scuză-mă, scumpo, dar arăţi epuizată. Vă rog să îi daţi somniferele.

— Da, doamnă.

Skinny a notat ceva în dosarul meu:

— Bun. Acum, ştiu că e ceva personal, dar va trebui să discut asta cu fiecare participantă, aşa că vă rog să nu vă sfiiţi.

S-a oprit, apoi a continuat:

— Am nevoie de confirmarea că sunteţi, în fapt, virgină.

Mamei aproape că i-au ieşit ochii din orbite. De aia a trebuit May să plece.

— Vorbiţi serios?

Nu-mi venea să cred că puneau pe cineva să facă asta. Măcar de-ar fi trimis o femeie...

— Mă tem că da. Dacă nu sunteți, trebuie să știm asta numaidecât.

Câhh! Şi cu mama în încăpere.

— Cunosc legea, domnule. Nu sunt proastă. Bineînțeles că sunt.

— Vă rog să vă gândiți bine la asta. Dacă se dovedește că mințiți...

— Doamne Dumnezeule, dar America n-a avut niciodată un iubit! a intervenit mama.

— Corect.

M-am apucat de această frânghie, sperând să punem punct discuției.

— Prea bine. Va trebuie să semnați acest formular pentru a confirma cele spuse.

Mi-am dat ochii peste cap, dar am făcut ce mi-a cerut. Eram fericită că Illeá exista, luând în considerare că, nu cu mult timp în urmă, aproape că fusese transformată în cenușă, însă aceste reglementări începeau să mă sufoce, de parcă niște lanțuri invizibile mă trăgeau în jos. Legi în legătură cu persoana pe care o puteai iubi, formulare despre păstrarea virginității; era revoltător.

— Trebuie să discutăm regulile. Sunt foarte simple şi n-ar trebui să vă dea bătăi de cap. Dacă aveți întrebări, vă rog să mi le adresați.

Şi-a ridicat ochii din teancul de hârtii şi m-a privit fix.

— Aşa voi face, am mormăit.

— Nu aveţi voie să plecaţi din palat când vreţi. Pentru asta trebuie să aveţi acordul prinţului. Nici măcar regele şi regina nu vă pot constrânge să plecaţi. Ei îi pot spune prinţului că nu le sunteţi pe plac, însă el ia toate deciziile în legătură cu cine rămâne şi cine pleacă. Alegerea nu are o perioadă determinată. Se poate sfârşi în decurs de câteva zile sau se poate întinde pe o perioadă de câţiva ani.

— Ani? am întrebat îngrozită.

Gândul de a fi plecată atât de mult mă făcea să şovăi.

— N-aveţi nici o grijă. Nu cred că prinţul îşi doreşte să dureze atât de mult. E momentul ca el să-şi arate hotărârea, şi nu ar da prea bine dacă Alegerea s-ar lungi. Însă, dacă va decide să se întâmple astfel, vi se va cere să rămâneţi atât timp cât prinţul are nevoie pentru a face alegerea.

Probabil că faţa îmi trăda temerea, deoarece mama s-a întins şi m-a mângâiat pe mână. În orice caz, Skinny nu era deranjat de acest lucru:

— Nu stabiliţi dumneavoastră când să vă petreceţi timpul cu prinţul. El vă va căuta pentru întâlniri, dacă va dori. Dacă vă aflaţi într-un anturaj social mai mare, atunci lucrurile vor sta altfel. Dar nu vă duceţi la el fără să fi fost invitată. Deşi nimeni nu se aşteaptă să vă înţelegeţi cu celelalte treizeci şi patru de concurente, nu aveţi voie, totuşi, să vă bateţi cu ele sau să le sabotaţi. Dacă sunteţi surprinsă luându-vă de o altă participantă, hărţuind-o, furând de la ea sau făcând orice altceva pentru a-i periclita relaţia cu prinţul, rămâne la latitudinea dânsului dacă vă trimite acasă sau nu. Singura relaţie romantică va fi cu prinţul

Maxon. Dacă sunteți surprinsă scriind scrisori cuiva de-aici sau dacă se descoperă că ați intrat într-o relație cu o altă persoană din palat, acest lucru este considerat trădare și va fi pedepsit cu moartea.

Mama și-a dat ochii peste cap, cu toate că asta era, poate, singura regulă care mă îngrijora.

— Dacă sunteți prinsă încălcând orice regulă scrisă a Ileei, veți primi pedeapsa cuvenită acelei ofense. Statutul de Aleasă nu vă pune mai presus de lege. Nu trebuie să purtați alte haine sau să mâncați alte mâncăruri în afară de cele oferite de către palat. Aceasta este o măsură de siguranță și trebuie respectată cu strictețe. În zilele de vineri veți fi prezentă la toate transmisiunile *Actualităților*. Ocazional, dar mereu cu avertisment prealabil, în palat vor veni cameramani sau fotografi, iar dumneavoastră veți fi curtenitoare și le veți permite să se documenteze în legătură cu stilul dumneavoastră de viață alături de prinț. Pentru fiecare săptămână la palat, familia dumneavoastră va fi recompensată. Am să vă dau primul cec înainte să plec. De asemenea, dacă nu veți rămâne la palat, un consilier vă va ajuta să vă acomodați vieții de după Alegere. Consilierul dumneavoastră vă va ajuta cu pregătirile finale înainte de plecarea de la palat și cu găsirea unei noi locuințe și slujbe. Dacă veți ajunge printre primele zece, veți fi considerată ca făcând parte din Elită. Odată ce ați obținut acest statut, vi se va cere să vă însușiți cerințele inerente acestui trai și obligațiile pe care le veți avea ca prințesă. Nu aveți

permisiunea de a vă informa asupra acestor detalii înainte de vreme. Din acest moment faceţi parte din Trei.

— Din Trei? am exclamat eu şi mama.

— Da. După Alegere este greu pentru fete să se întoarcă la fostele lor vieţi. Cele din Doi şi din Trei se acomodează uşor, dar cele din Patru şi din castele inferioare au, de obicei, probleme. Acum faceţi parte din Trei, dar restul familiei dumneavoastră rămâne Cinci. Dacă veţi câştiga, dumneavoastră şi întreaga familie veţi deveni Unu, ca membri ai familiei regale.

— Unu, a şoptit mama.

— Dacă veţi ajunge până în faza finală, vă veţi mărita cu prinţul Maxon şi veţi deveni prinţesa încoronată a Ileei, preluând toate drepturile şi responsabilităţile acelui titlu. Înţelegeţi?

— Da.

Acea parte, oricât de măreaţă părea, era cea mai uşor de suportat.

— Prea bine. Domnişoară Singer, vă rog să semnaţi acest formular care spune că aţi luat cunoştinţă de toate regulile oficiale, şi acest formular care spune că aţi primit cecul.

N-am văzut suma, dar pe mama a făcut-o să lăcrimeze. Mă simţeam nefericită la gândul de a pleca, dar eram sigură că, dacă mă duceam acolo şi eram trimisă acasă în următoarea zi, cecul ăsta avea să acopere cheltuielile noastre pe un an. La întoarcere, toţi oamenii aveau să-mi ceară să le cânt. Urma să am suficient de muncă. Dar, dacă de-acum

făceam parte din Trei, mai aveam oare voie să cânt? Dacă mi s-ar fi cerut să aleg una dintre carierele celor din Trei, cred că aş fi ales predatul. Cel puţin i-aş fi putut învăţa muzică pe alţii.

Skinny şi-a adunat hârtiile şi s-a ridicat, mulţumindu-ne pentru timpul acordat şi pentru ceai. Trebuia să mă mai întâlnesc cu un singur oficial înainte de a pleca, iar acela era consilierul meu, persoana care urma să mă conducă de-acasă până la aeroport. Şi apoi... aveam să fiu pe cont propriu.

Musafirul nostru ne-a rugat să-l conducem, aşa că mama a încuviinţat, deoarece voia să pregătească cina. Nu voiam să rămân singură cu el, dar drumul până la uşă era scurt.

— Încă un lucru, a spus Skinny, cu mâna pe clanţă. Nu e chiar o regulă, dar nu ar fi înţelept s-o ignoraţi. Când prinţul Maxon vă va invita să petreceţi timpul împreună, nu refuzaţi. Indiferent ce o fi. Cină, plimbări, săruturi — mai mult decât săruturi —, orice. Nu-l refuzaţi.

— Poftim?

Acelaşi om care mă pusese să semnez un act prin care-mi confirmam fecioria, îmi sugera acum să-l las pe Maxon să o aibă dac-ar fi vrut-o?

— Ştiu că pare... indecent. Dar nu se cuvine deloc să-l refuzaţi pe prinţ. O seară bună, domnişoară Singer.

Eram dezgustată, revoltată. Legea, legea illeână, spunea că trebuie să te abţii până la căsătorie. Era o metodă eficientă de a ţine bolile la distanţă şi ajuta la menţinerea

intactă a castelor. Nelegitimii erau aruncați pe străzi pentru a deveni Opt, iar pedeapsa, în caz că erai descoperit de o persoană sau printr-o sarcină, era închisoarea. Dacă existau doar suspiciuni, îți puteai petrece câteva nopți într-o celulă. Adevărat, mă împiedicase să am relații intime cu persoana pe care o iubeam, iar asta mă enervase cumplit. Dar acum, când eu și Aspen ne despărțiserăm, eram fericită că fusesem constrânsă să mă salvez.

Eram furioasă. Nu semnasem ceva mai devreme un act în care scria că voi fi pedepsită dacă încalc legea illeánă? Nu eram mai presus de lege; asta spusese el. Dar, aparent, prințul era. Și, deodată, mă simțeam murdară, mai prejos decât cei din Opt.

— America, scumpo, e pentru tine, a strigat mama.

Auzisem și eu soneria, dar nu voisem să răspund. Dacă era altă persoană care dorea autograful meu, nu credeam că mai eram în stare să fac față.

Am traversat holul și am cotit. Era Aspen, cu un buchet mare de flori sălbatice în brațe.

— Bună, America!

Vocea îi era reținută, aproape profesională.

— Bună, Aspen!

A mea era slabă.

— Astea sunt de la Kamber și Celia. Voiau să-ți ureze succes.

S-a apropiat de mine și mi-a oferit florile. Flori de la surorile lui, nu de la el.

— Ce drăguț! a exclamat mama.

Aproape uitasem că se afla şi ea în încăpere.

— Aspen, mă bucur că eşti aici.

Încercam să par la fel de rezervată ca şi el.

— Am întors camera pe dos încercând să-mi pregătesc bagajul. Poți să mă ajuți să fac curat?

Cu mama acolo, trebuia să accepte. Ca o regulă generală, cei din Şase nu refuzau niciodată munca. În această privință eram la fel.

A expirat şi a încuviințat din cap.

Apoi m-a urmat pe hol. Mă gândeam de câte ori visasem la asta: ca Aspen să intre în casa mea şi să vină la mine-n cameră. Se putea oare ca împrejurările să fi fost mai nefericite de-atât?

Am deschis uşa dormitorului meu, iar Aspen a râs cu poftă:

— Ți-ai lăsat câinele să împacheteze?

— Taci! Mi-a fost greu să găsesc ceea ce căutam.

Am zâmbit, cu toate că nu voiam s-o fac.

El s-a pus pe treabă, ridicând lucrurile şi împăturind tricourile. Desigur, l-am ajutat.

— Nu iei nici una dintre hainele astea? a şoptit.

— Nu. Începând de mâine numai ei mă vor îmbrăca.

— Uau!

— Surorile tale sunt dezamăgite?

— De fapt, nu prea. A scuturat din cap a neîncredere: În clipa în care ți-au văzut fața, casa noastră a explodat. Se bucură foarte mult pentru tine. În special mama.

— Îmi place mama ta. E întotdeauna drăguță cu mine.

Câteva minute au trecut în tăcere în timp ce camera mea revenea, încetul cu încetul, la normal.

— Arătai..., a început el, incredibil de frumoasă în poza pe care ți-au făcut-o.

Mă durea să-l aud spunându-mi că eram frumoasă. Nu era corect. Nu după tot ceea ce făcuse.

— Era pentru tine, am şoptit eu.

— Poftim?

— Mă gândeam că aveai să mă ceri în curând de soție, am spus pe un ton coborât.

Aspen a tăcut o vreme, alegându-şi cuvintele:

— Mă gândisem la asta, dar acum nu mai contează.

— Ba da. De ce nu mi-ai spus?

Şi-a frecat ceafa, gândindu-se:

— Aşteptam.

— Ce anume?

Oare ce Dumnezeu aştepta?

— Alegerile pentru detaşament.

Asta *era* o problemă. Era greu să-ți dai seama dacă voiai să fii ales în detaşament sau nu. În Illeá, fiecare băiat de nouăsprezece ani era eligibil. Soldații erau aleşi aleatoriu de două ori pe an, pentru a prinde pe toată lumea în primele şase luni de la aniversare. Erai în slujba lor de la nouăsprezece la douăzeci şi trei de ani. Noua recrutare urma curând.

Vorbiserăm despre asta, desigur, dar nu în mod serios. Bănuiesc că amândoi speram că, dacă ignoram detaşamentul, şi el avea să ne ignore pe noi.

Era o binecuvântare, în sensul că un soldat devenea automat Doi. Guvernul te antrena şi te plătea pentru tot restul vieţii. Dezavantajul era că nu ştiai niciodată unde vei merge. De obicei, te trimiteau departe de provincia ta, pentru că presupuneau că oamenii deveneau indulgenţi cu cei cunoscuţi. Puteai ajunge la palat sau în forţele de poliţie locale dintr-o altă provincie. Sau puteai ajunge în armată, fiind trimis la război. Nu foarte mulţi dintre bărbaţii trimişi la luptă se mai întorceau acasă.

Dacă un bărbat nu se căsătorea înainte să se înroleze, probabil că avea să aştepte pe vecie. În cel mai bun caz, erai despărţit patru ani de soţia ta. În cel mai rău, ea rămânea văduvă de tânără.

— Nu... nu voiam să-ţi fac asta, a şoptit el.

— Înţeleg.

S-a îndreptat, încercând să schimbe subiectul.

— Şi ce iei cu tine la palat?

— Haine de schimb, pentru a le purta când mă dau afară. Câteva poze şi nişte cărţi. Mi s-a spus că nu voi avea nevoie de instrumente. Acolo voi găsi tot ce doresc. Aşa că nu-mi iau decât bagajul ăla. Asta-i tot.

Camera era acum curată, iar rucsacul părea imens dintr-un motiv sau altul. Florile pe care le adusese străluceau pe biroul meu în comparaţie cu lucrurile lipsite de

culoare pe care le deţineam. Sau poate că totul părea mai palid... acum că se terminase.

— Nu ai multe bagaje, a observat.

— N-am avut niciodată nevoie de prea multe pentru a fi fericită. Credeam că ştii asta.

A închis ochii:

— America, încetează! Am făcut ce trebuia.

— Ce trebuia? Aspen, m-ai făcut să cred că puteam reuşi. M-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine. Şi apoi m-ai făcut să particip la acest concurs blestemat. Ştii că, practic, mă trimit acolo ca să fiu una dintre jucăriile lui Maxon?

A întors imediat capul pentru a mă privi:

— Poftim?

— Nu am voie să-l refuz. În nicio privinţă.

Aspen părea enervat, furios. A strâns pumnii:

— Chiar... chiar dacă nu vrea să se căsătorească cu tine... el poate să...?

— Da.

— Îmi pare rău. Nu ştiam.

A respirat de câteva ori:

— Dar dacă te alege... ăsta va fi un lucru bun. Meriţi să fii fericită.

Până aici mi-a fost! I-am tras o palmă:

— Tâmpitule! m-am răstit la el în şoaptă. Pe el îl urăsc. Pe tine te iubesc! Pe tine te voiam; tot timpul mi-am dorit să fiu doar cu tine!

Ochii i s-au umplut de lacrimi, dar nu-mi mai păsa. Mă rănise destul, iar acum era rândul lui să sufere.

— Ar trebui să plec, a spus şi a pornit spre uşă.

— Aşteaptă, nu te-am plătit.

— America, nu trebuie să mă plăteşti.

A dat din nou să plece.

— Aspen Leger, să nu îndrăzneşti să mai faci un pas!

Vocea mea era dură. S-a oprit, acordându-mi atenţie într-un sfârşit:

— Ăsta e un antrenament bun pentru momentul când vei face parte din Unu.

Dacă n-ar fi fost ochii lui, m-aş fi gândit c-a fost o glumă, nu o insultă.

Dar am scuturat din cap şi m-am dus spre biroul meu, scoţând toţi banii pe care-i câştigasem singură. I-am pus pe toţi în mâinile lui.

— America, n-am să-i iau.

— Pe dracu' n-ai să-i iei. Eu n-am nevoie de ei, iar tu ai. Dacă m-ai iubit vreodată, îi vei lua. Nu ne-a făcut destul rău mândria ta?

Simţeam cum o parte din el începea să se dea bătută. A cedat:

— Bine.

— Şi asta.

M-am dus la capul patului meu şi am scos de sub el un borcan de monede, pe care i l-am vărsat în mână. O monedă rebelă, care probabil fusese lipicioasă, a rămas pe fund.

— Astea au fost întotdeauna ale tale. Ar trebui să le foloseşti.

Acum nu mai aveam nimic de-al lui. Şi de-ndată ce cheltuia acele monede din pricina disperării, nici el nu avea să deţină ceva de-al meu. Am simţit o durere care creştea în mine. Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi am respirat profund pentru a opri suspinele.

— Îmi pare rău, Mer. Mult noroc!

Şi-a vârât banii şi monedele în buzunar şi a plecat.

Nu aşa credeam că voi plânge. Mă aşteptam la suspine ascuţite, nu la nişte lacrimi mici şi lente.

Am dat să pun borcanul pe un raft, dar am observat din nou moneda. Am băgat un deget în borcan şi am dezlipit-o. Am învârtit-o prin borcan. Scotea un sunet dogit, pe care l-am auzit reverberând în pieptul meu. Ştiam, de bine, de rău, că nu eram eliberată de Aspen, nu încă. Poate că n-aveam să fiu niciodată. Am deschis rucsacul, am băgat borcanul în el şi l-am închis la loc.

May s-a strecurat în cameră, iar eu am luat una dintre pastilele alea tâmpite. Am adormit îmbrăţişând-o, simţindu-mă, într-un sfârşit, amorţită.

CAPITOLUL 7

Dimineața următoare m-am îmbrăcat în uniforma Aleselor: pantaloni negri, cămașă albă și floarea specifică provinciei — un crin — în păr. Pantofii i-am ales singură — niște balerini roșii pe care voiam să-i port până când se rupeau. Mi-am dat seama că trebuia să clarific încă de la început că nu aveam aere de prințesă.

Trebuia să plecăm în câteva minute spre piață. Fiecare Aleasă era astăzi plimbată prin provincia natală, așa că nu puteam spune că așteptam cu nerăbdare ieșirea. Toți acei oameni care se holbau în timp ce eu nu făceam nimic altceva decât să stau! Treaba asta părea oricum ridicolă, deoarece, din motive de siguranță, trebuia să fiu condusă cu mașina pe o distanță de doar trei kilometri.

Ziua a început într-un mod neplăcut. Kenna a venit cu James special să mă vadă, ceea ce era drăguț din partea ei, luând în considerare că era însărcinată și obosită. Și Kota a venit, cu toate că prezența lui a însemnat mai mult

tensiune decât uşurare. În timp ce ieşeam din casă, îndreptându-mă spre maşina care ne fusese pusă la dispoziţie, Kota a fost cel care a mers cel mai încet, permiţându-le fotografilor şi simpatizanţilor care erau acolo să-l privească bine şi să-i facă poze. Tata a clătinat din cap.

May era singura mea consolare. Mă ţinea de mână şi încerca să-mi transmită puţin din entuziasmul ei. Când am ajuns în piaţa aglomerată, eram încă lipite una de alta. Se părea că toată populaţia Carolinei venise să-şi ia rămas-bun. Sau erau aici doar pentru a vedea cât de importantă era treaba asta.

Stând pe scenă, puteam vedea diferenţele dintre caste. Margareta Stines era din Trei, iar ea şi părinţii ei mă priveau încruntaţi. Tenile Digger era din Şapte şi îmi trimitea bezele. Cei din castele superioare mă priveau de parcă le furasem ceva ce la aparţinea. Cei din Patru sau mai jos se bucurau şi ovaţionau pentru mine — o fată normală care fusese ridicată în rang. Devenisem conştientă de ceea ce însemnam pentru toţi cei de-aici, de parcă reprezentam ceva în numele lor.

Am încercat să privesc toate acele chipuri, ţinându-mi capul sus. Eram hotărâtă să fac asta cum trebuie. Aveam să fiu cea mai bună dintre noi, cea mai Înaltă dintre Inferiori. Acest gând m-a motivat. America Singer: campioana castelor inferioare.

Primarul a vorbit cu emfază.

— Iar Carolina se va bucura pentru frumoasa fiică a Magdei şi a lui Shalom Singer, noua Lady America Singer!

Mulțimea a aplaudat şi a ovaționat. Unii au aruncat flori.

Am ascultat zgomotele pentru o clipă, zâmbind şi făcând cu mâna, iar apoi m-am întors să analizez mulțimea, de data asta cu un alt scop.

Dacă era posibil, voiam să-i mai văd fața încă o dată. Nu ştiam dacă venise. Cu o zi în urmă îmi spusese că eram frumoasă, dar fusese mai distant şi mai rezervat decât în căsuța din copac. Se terminase şi ştiam asta. Dar nu iubeşti pe cineva aproape doi ani, iar apoi, peste noapte, ştergi totul din memorie.

Mi-a luat ceva până să-l găsesc. Şi mi-am dorit imediat să n-o fi făcut. Aspen stătea acolo, cu Brenna Butler în fața lui, cu brațele petrecute în jurul taliei fetei, zâmbind.

Se părea că unii oameni puteau şterge totul din memorie peste noapte.

Brenna era din Şase şi era cam de vârsta mea. Destul de drăguță, cu toate că nu semăna deloc cu mine. Bănuiam că ea avea să primească nunta şi viața pe care Aspen le pregătise pentru mine. Şi, aparent, detaşamentul nu prea îi mai dădea bătăi de cap. Ea i-a zâmbit şi s-a îndreptat spre familia ei.

O plăcuse dintotdeauna? Era, oare, fata pe care o vedea zilnic, iar eu eram cea care-l hrănea şi-l umplea de sărutări o dată pe săptămână? Mi-a trecut prin minte că poate toate acele goluri din conversațiile noastre nu reprezentau doar ore lungi şi plictisitoare de introspecție.

Eram prea furioasă pentru a plânge.

În plus, acum aveam admiratori care îmi cereau atenţia. Aşadar, fără ca Aspen să ştie măcar că îl văzusem, m-am întors spre acele chipuri care mă adorau. Am zâmbit din nou, de data asta mai larg, şi am început să fac cu mâna. Nu voiam să-i dau lui Aspen satisfacţia de a-mi frânge încă o dată inima. El mă adusese aici, iar eu pur şi simplu trebuia să profit de asta.

— Doamnelor şi domnilor, haideţi să-i urăm mult succes Americăi Singer, Fiica noastră, preferata Ileei! a strigat primarul.

În spatele meu, o mică formaţie a început să cânte imnul naţional.

Mai multe ovaţii, mai multe flori. Brusc, primarul a venit lângă mine:

— Draga mea, doreşti să spui ceva? mi-a şoptit.

Nu ştiam cum să-l refuz fără să fiu nepoliticoasă:

— Vă mulţumesc, dar sunt copleşită, nu cred c-aş putea.

Mi-a luat faţa în mâini:

— Desigur, scumpo. Nu-ţi face griji, mă voi ocupa eu de tot. Te vor pregăti la palat pentru astfel de lucruri. Vei avea nevoie.

Apoi primarul le-a vorbit celor din mulţime despre calităţile mele, adăugând că eram prea inteligentă şi atractivă pentru o persoană din Cinci. Nu părea a fi un tip rău, dar uneori chiar şi cei mai de treabă membri ai castelor superioare te tratau de sus.

Îmi timp ce scrutam mulţimea, l-am zărit din nou pe Aspen. Părea îndurerat. O expresie complet opusă celei pe care o arborase alături de Brenna în urmă cu câteva minute. Un alt joc? M-am uitat în altă parte.

Primarul a terminat de vorbit, iar eu am zâmbit şi toată lumea a ovaţionat, de parcă tocmai ţinuse cel mai înălţător discurs cunoscut de omenire.

Venise timpul să-mi iau rămas-bun. Mitsy, consilierul meu, m-a sfătuit să-mi iau repede la revedere, urmând să mă escorteze înapoi la maşina care avea să mă ducă la aeroport.

Kota m-a îmbrăţişat, spunându-mi că era mândru de mine. Apoi, nu foarte subtil, mi-a cerut să-i povestesc lui Maxon despre talentele sale artistice. M-am retras din strânsoare pe cât de graţios am putut.

Kenna plângea:

— Şi-aşa te văd foarte rar! Ce-o să mă fac când vei fi plecată? se tânguia.

— Nu-ţi face griji. Mă voi întoarce acasă curând.

— Da, sigur! Eşti cea mai frumoasă fată din Illeá. Maxon o să te iubească!

Oare de ce credea toată lumea că numai frumuseţea conta? Poate că aşa era. Poate că prinţul Maxon nu avea nevoie de o soţie cu care să vorbească, ci de una care să fie frumoasă. De fapt, m-am înfiorat, gândindu-mă că acesta va fi viitorul meu. Dar mai erau şi alte fete, mai atrăgătoare decât mine, care participau.

Pe Kenna era greu s-o îmbrățișezi peste burtica de femeie însărcinată, dar am reușit. James, pe care nu-l cunoșteam prea bine, m-a îmbrățișat și el. Apoi a venit rândul lui Gerad.

— Să fii băiat cuminte, bine? Încearcă să cânți la pian. Fac pariu că te descurci de minune. Când mă-ntorc acasă, mă aștept să-mi cânți ceva.

Gerad pur și simplu a încuviințat dând din cap, întristându-se subit. Și-a aruncat brațele micuțe în jurul gâtului meu:

— Te iubesc, America.

— Și eu te iubesc. Nu fi trist! Mă voi întoarce cât de curând.

A dat din nou din cap, dar și-a încrucișat brațele pe piept, bosumflându-se. Nu-mi imaginasem că avea să se poarte așa la plecarea mea. Era exact opusul lui May. Ea sărea în sus, extrem de neastâmpărată:

— America, ai să devii prințesă! Știu sigur!

— Oh, taci! Mai degrabă aș fi din Opt și aș sta cu tine toată ziua. Să fii cuminte și să muncești.

A dat din cap și a mai sărit de câteva ori, iar apoi a venit rândul tatei, care mai avea puțin și plângea.

— Tati! Nu plânge!

L-am strâns în brațe.

— Ascultă-mă, pisicuțo. Indiferent dacă pierzi sau câștigi, tu vei fi mereu o prințesă pentru mine.

— Of, tati!

Am început să plâng. A rostit acele cuvinte pentru a mă elibera de frică, tristețe, îngrijorare, agitație — o singură frază care spunea că nimic din toate astea nu conta.

Dacă mă întorceam acasă folosită şi nedorită, el avea să fie mândru de mine, la fel ca până atunci.

Era prea mult pentru mine să înțeleg că eram iubită atât de mult! M-am dat înapoi şi m-am întors s-o îmbrățişez pe mama.

— Să faci orice ți se spune. Încetează să mai fii îmbufnată; fii fericită! Ai grijă cum te porți. Zâmbeşte! Să ne scrii! Oh! Ştiam că aveai să devii specială.

Intenționase să fie drăguță, dar nu de asemenea cuvinte aveam nevoie în acele momente. Mi-aş fi dorit să-mi spună că eram deja specială pentru ea, aşa cum eram pentru tata. Dar probabil că niciodată nu avea să înceteze a-şi dori mai multe pentru mine, mai multe de la mine. Poate că ăsta e rolul mamelor.

— Lady America, sunteți pregătită? m-a întrebat Mitsy.

Eram cu spatele spre mulțime, aşa că mi-am şters repede lacrimile:

— Da. Foarte pregătită.

Bagajul meu mă aştepta în maşina albă strălucitoare. Asta era! Am pornit către marginea scenei, acolo unde erau scările.

— Mer!

M-am întors. Aş fi recunoscut vocea aia oriunde.

— America!

Am scrutat mulţimea şi am văzut cum Aspen dădea din mâini. Împingea mulţimea la o parte, oamenii protestând din cauza acestor înghionteli deloc blânde.

Privirile ni s-au întâlnit.

S-a oprit şi m-a privit lung. Nu-i puteam descifra expresia. Îngrijorare? Regret? Orice-ar fi fost era prea târziu. Am dat din cap. Terminasem cu jocurile lui Aspen.

— Pe-aici, Lady America, m-a instruit Mitsy de la baza scărilor. Mi-am acordat o secundă pentru a mă obişnui cu noul meu nume.

— La revedere, scumpo! a strigat mama.

Şi am fost condusă departe de ei.

Capitolul 8

Am fost prima care a ajuns la aeroport şi eram extrem de speriată. Entuziasmul îmbătător al mulţimii se evaporase, iar acum trebuia să fac faţă îngrozitoarei experienţe a zborului. Aveam să călătoresc cu încă trei Alese, şi încercam să-mi controlez emoţiile. Chiar nu voiam să fac un atac de panică de faţă cu ele.

Învăţasem deja numele, feţele şi castele tuturor Alese-lor. Începuse ca un exerciţiu terapeutic, ceva care să mă calmeze. Memorasem, de asemenea, partituri muzicale şi lucruri fără importanţă. Dar, de fapt, căutasem feţe prietenoase, fete cu care mi-aş fi putut petrece timpul acolo. Nu avusesem niciodată o prietenă. Aproape toată copilăria mă jucasem doar cu Kenna şi Kota. Învăţam acasă cu mama, iar ea era singura persoană cu care lucram. Când fraţii mai mari se mutaseră, mă ocupasem în întregime de May şi Gerad. Şi de Aspen...

Dar eu şi Aspen nu fuseserăm niciodată prieteni. Mă îndrăgostisem de el din clipa în care îl văzusem.

Acum ţinea de mână pe altcineva.

Slavă Domnului că eram singură! Nu m-aş fi putut abţine să nu plâng în faţa celorlalte fete. Durea îngrozitor. Mă durea *sufletul*. Şi nu puteam face nimic.

Cum naiba ajunsesem aici? Cu o lună în urmă eram sigură de toate lucrurile din viaţa mea, iar acum orice urmă de familiaritate dispăruse. O nouă casă, o nouă castă, o nouă viaţă. Toate din cauza unei poze şi a unei bucăţi de hârtie. Voiam să mă aşez şi să plâng, să jelesc tot ceea ce pierdusem.

Mă întrebam dacă vreuna dintre celelalte fete era *tristă* azi. Îmi închipuiam că toată lumea, cu excepţia mea, sărbătorea. Iar eu trebuia să încerc măcar să mă prefac, deoarece toată lumea avea să fie cu ochii pe noi.

Eram pregătită pentru ceea ce urma să vină şi mi-am impus să fiu curajoasă. Cât despre ceea ce lăsam în urmă, luasem hotărârea să fac asta: trebuia să-l las în urmă. Palatul avea să fie sanctuarul meu. Nu aveam să mă mai gândesc la el sau să-i rostesc numele vreodată. Nu avea voie să meargă cu mine acolo — asta era regula mea pentru această mică aventură.

Se terminase.

Adio, Aspen!

O jumătate de oră mai târziu, două fete în cămăşi albe şi pantaloni negri ca ai mei au intrat pe uşă împreună cu

consilierii lor, care le cărau bagajele. Zâmbeau amândouă, confirmându-mi ipoteza că eu eram singura Aleasă care era deprimată.

Era timpul să încep să mă ţin de cuvânt. Am arborat un zâmbet vesel şi m-am ridicat pentru a da mâna cu ele.

— Salutare, am spus. Eu sunt America.

— Ştiu! a spus fata din dreapta.

Era blondă cu ochi căprui. Am recunoscut-o imediat ca fiind Marlee Tames din Kent. Patru. Mi-a ignorat mâna întinsă; a trecut direct la îmbrăţişare.

— Oh! am spus, încercând să respir.

Nu mă aşteptasem la asta. Cu toate că Marlee era una dintre fetele care păreau sincere şi prietenoase, mama îmi tot spusese în ultimele zile să le privesc pe Alese ca pe nişte duşmani, iar felul ei ofensiv de a gândi mă contaminase şi pe mine. Aşa că mă aşteptasem doar la un salut cordial din partea fetelor care erau pregătite să se lupte cu mine pe viaţă şi pe moarte pentru o persoană pe care eu n-o doream. În schimb, am fost îmbrăţişată.

— Eu sunt Marlee, iar ea e Ashley.

Da, Ashley Brouillette din Allens, Trei. Şi ea avea părul blond, dar mult mai deschis decât al lui Marlee. Iar ochii ei erau albaştri, părând delicaţi pe chipul paşnic. În comparaţie cu Marlee, părea fragilă.

Amândouă erau din Nord; bănuiesc că de asta veniseră împreună. Ashley mi-a făcut uşor semn cu mâna şi a zâmbit, dar asta a fost tot. Nu eram sigură dacă era timidă sau

încerca deja să ne analizeze. Poate că era Trei din naştere şi ştia să se comporte mai civilizat.

— Îmi place părul tău! a izbucnit Marlee. Mi-aş fi dorit să mă nasc cu părul roşu. Te face să pari atât de vie. Am auzit că roşcaţii au un temperament nestăpânit. E adevărat?

În pofida zilei mele proaste, atitudinea vioaie a lui Marlee m-a făcut să zâmbesc larg.

— Nu prea cred. Vreau să spun, uneori mă port nepotrivit, dar sora mea e roşcată şi cu toate astea e mereu drăguţă.

Am început imediat să vorbim despre ce anume ne enerva şi ce anume ne făcea să ne simţim mai bine. Lui Marlee îi plăceau filmele, şi mie la fel, cu toate că nu vedeam filme decât arareori. Am vorbit despre actorii care erau incredibil de atrăgători, ceea ce părea ciudat, de vreme ce urma să facem parte din grupul de prietene ale lui Maxon. Ashley chicotea din când în când, dar nu spunea nimic. Dacă îi era adresată o întrebare directă, oferea un răspuns scurt şi continua să zâmbească precaut.

Eu şi Marlee ne înţelegeam bine şi speram că îmi va deveni prietenă. Cu toate că probabil vorbeam de o jumătate de oră, nici nu mi-am dat seama când a trecut timpul. Nu ne-am fi oprit din vorbit dacă nu am fi auzit sunetul unor tocuri ţăcănind pe podea. Ne-am întors capetele la unison şi am auzit-o pe Marlee scoţând un sunet; rămăsese cu gura căscată.

Spre noi se îndrepta o brunetă care purta ochelari de soare. În păr avea o margaretă ce fusese vopsită în roşu

pentru a i se asorta cu rujul. Şoldurile i se unduiau în timp ce păşea, şi fiecare bătaie a tocurilor ei de şapte centimetri îi accentua mersul semeţ. Spre deosebire de Marlee şi Ashley, ea nu zâmbea.

Dar nu pentru că era nefericită. Nu, era concentrată. Intrarea ei era menită să intimideze. Şi a funcţionat în cazul lui Ashley, pe care am auzit-o murmurând: „Oh, nu!", când fata s-a apropiat de noi.

Această persoană, pe care am recunoscut-o ca fiind Celeste Newsome din Clermont, Doi, nu-mi dădea bătăi de cap. Ea presupunea că ne luptam pentru acelaşi lucru. Dar nu poţi fi împins de la spate dacă e ceva ce nu-ţi doreşti.

Celeste ne-a ajuns în cele din urmă, iar Marlee a chiţcăit un „Salut", încercând să fie prietenoasă chiar şi în aceste condiţii. Celeste de-abia s-a uitat la ea, după care a oftat.

— Când plecăm? a întrebat.

— Nu ştim, i-am răspuns fără frică. Ne-ai cam ţinut în loc.

Nu i-a plăcut deloc răspunsul şi am primit o privire scurtă. Nu era impresionată.

— Scuze, dar au fost mulţi oameni care au vrut să-şi ia rămas-bun. N-am avut de-ales.

A zâmbit larg, de parcă era evident că trebuia să fie divinizată.

Urma să fiu înconjurată de astfel de fete. Minunat!

Tocmai atunci, un bărbat a apărut pe uşa din stânga noastră:

— Am auzit că cele patru Alese sunt aici?

— Sigur că da, i-a răspuns Celeste pe un ton dulce.

Bărbatul s-a topit puțin — se vedea asta în ochii lui. Aha! Vasăzică, ăsta era jocul ei.

Căpitanul a tăcut o clipă, apoi a spus repede:

— Bun. Doamnelor, vă rog să mă urmați, vom urca în avion şi vom merge spre noul vostru cămin.

Zborul, care a fost înspăimântător doar la decolare şi la aterizare, a durat doar câteva ore. Ni s-au oferit filme şi mâncare, dar eu n-am vrut decât să privesc pe geam. Am văzut țara de sus, uimită de cât de mare era.

Celeste a ales să doarmă pe durata zborului, ceea ce a fost o mică binecuvântare. Ashley era instalată la un birou pliabil şi scria de zor scrisori despre aventura ei. A fost isteață că şi-a luat foi de hârtie cu ea. Mai mult ca sigur că May şi-ar fi dorit să audă despre această parte a călătoriei, cu toate că nu-l includea pe prinț.

— E atât de elegantă! mi-a şoptit Marlee, dând din cap spre Ashley.

Stăteam față-n față în scaunele de pluş ale micului avion.

— Din clipa în care am făcut cunoştință, mi-am dat seama că e perfectă din toate punctele de vedere. Va fi o adversară de temut, a spus oftând.

— Nu o poți considera aşa, i-am răspuns. Da, încerci să ajungi la final, dar nu bătând pe cineva. Trebuie să fii tu însăți. Cine ştie? Poate că lui Maxon îi plac fetele mai relaxate.

Marlee s-a gândit puțin la asta:

— E o sugestie bună. E greu să n-o placi. E extrem de amabilă. Şi atât de frumoasă!

Am scuturat din cap a încuviințare.

— Pe de altă parte, Celeste..., a şoptit ea.

Am privit-o sugestiv şi am scuturat încă o dată din cap.

— Ştiu. N-a trecut decât o oră, dar de-abia aştept să plece acasă.

Marlee şi-a acoperit gura pentru a-şi înăbuşi un hohot de râs.

— Nu vreau să vorbesc pe nimeni de rău, dar e atât de agresivă! Iar Maxon nici măcar nu e prin preajmă. Mă face să mă simt prost.

— Nu trebuie, am sfătuit-o. Fetele ca ea se vor scoate singure din competiţie.

Marlee a oftat:

— Sper. Uneori îmi doresc...

— Ce anume?

— Ei bine, uneori îmi doresc ca locuitorii din Doi să vadă şi ei cum e când eşti tratat cu dispreţ.

Am încuviinţat. Nu m-am gândit niciodată la mine ca fiind egală cu cineva din Patru, dar bănuiesc că ne aflam cam în aceeaşi situaţie. Dacă nu erai din Doi sau din Trei, restul era doar o gamă variată de lucruri rele.

— Îţi mulţumesc că vorbeşti cu mine, a spus ea. Eram îngrijorată că toate fetele se vor concentra pe ele însele, dar tu şi Ashley sunteţi amabile. Poate că va fi distractiv.

Vocea îi era plină de speranţă.

Nu eram atât de sigură, dar i-am întors zâmbetul. Nu aveam nici un motiv să o evit pe Marlee sau să fiu nepoliticoasă cu Ashley. Era posibil ca fetele pe care nu le cunoscusem încă să fie mai puţin abordabile.

Când am aterizat şi ne-am deplasat de la avion spre aeroport însoţite de paznici, a fost linişte. Dar în momentul în care uşile s-au deschis, am fost întâmpinate cu ţipete care-ţi spărgeau timpanele.

Aeroportul era plin de oameni care ovaţionau şi săreau. Fusese pregătit pentru noi un covor auriu mărginit de balustrade din sfoară. La intervale regulate pe acest culoar se aflau gardieni, privind prin jur nerăbdători şi pregătiţi să tragă la primul semn de pericol. Oare n-aveau de făcut lucruri mai importante?

Din fericire, Celeste mergea în faţa noastră, făcând cu mâna. Am ştiut imediat că asta era reacţia potrivită, şi nu fuga, aşa cum mă gândisem eu. Şi, de vreme ce camerele de filmat erau acolo pentru a ne surprinde fiecare mişcare, eram de două ori mai fericită că nu eu conduceam grupul.

Mulţimea era entuziasmată. Aceştia erau oamenii lângă care aveam să locuim de acum încolo, aşa că de-abia aşteptau să le vadă pe fetele care veneau în oraş. Într-o zi, una dintre noi avea să fie regina lor.

Am întors capul dintr-o parte într-alta în timp ce oamenii îmi strigau numele din toate colţurile aeroportului. Existau şi pancarte cu numele meu pe ele. Eram uimită. Aici existau deja oameni — care nu erau din casta sau din provincia mea — care sperau ca eu să fiu aleasă. Am simţit un junghi de vină în stomac la gândul că îi voi dezamăgi.

Mi-am lăsat mâna jos pentru o clipă şi am văzut o fetiţă lipită de balustradă. Probabil că nu avea mai mult de doisprezece ani. În mână avea o pancartă pe care scria

„Roşcatele sunt cele mai tari!" cu o coroniţă pictată într-un colţ şi steluţe peste tot. Ştiam că eram singura roşcată din concurs şi am observat că părul ei avea aproape aceeaşi nuanţă ca al meu.

Fata voia un autograf. Lângă ea, cineva voia o fotografie, iar imediat în apropiere altcineva voia să dea mâna cu mine. Aşa că, practic, am trecut pe la toţi, întorcându-mă o dată sau de două ori pentru a vorbi şi cu oamenii aflaţi de cealaltă parte a covorului.

Am fost ultima care a plecat, făcându-le pe celelalte fete să mă aştepte cel puţin douăzeci de minute. Sinceră să fiu, probabil că n-aş fi plecat atât de repede dacă n-ar fi fost următorul avion cu Alese care tocmai aterizase; era nepoliticos să abuzez de timpul lor.

Intrând în maşină, am văzut-o pe Celeste dându-şi ochii peste cap, dar nu-mi păsa. Încă eram copleşită la gândul că mă acomodasem foarte rapid cu ceva care mă îngrozea cu numai câteva clipe înainte. Reuşisem să trec prin despărţirea de provincie, întâlnirea cu primele fete, zborul şi contactul cu fanii. Şi nu făcusem nimic stânjenitor.

Gândul mi-a zburat la camerele de filmat care se ţinuseră după mine prin aeroport şi mi-am imaginat familia urmărindu-mi intrarea la televizor. Speram că fuseseră mândri.

Capitolul 9

Chiar şi după uimitoarea petrecere de primire de la aeroport, drumurile care duceau la palat erau înţesate de oameni care ne urau tot binele din lume. Partea tristă era că nu aveam voie să dăm geamurile jos pentru a le mulţumi. Gardianul din faţă ne-a spus să ne considerăm nişte extensii ale familiei regale. Eram adorate de mulţi, dar existau şi oameni care nu s-ar fi dat în lături să ne facă rău pentru a-l răni astfel pe prinţ. Sau pentru a face rău monarhiei.

În maşină — una specială, care în spate avea două rânduri de banchete puse faţă în faţă şi geamuri fumurii — a trebuit să mă aşez lângă Celeste; Ashley şi Marlee stăteau în faţa noastră. Marlee strălucea în timp ce privea pe geam, şi era evident de ce. Numele ei era scris pe multe pancarte. Era imposibil să-i numeri pe admiratorii ei.

Şi numele lui Ashley apărea, aproape în aceeaşi măsură ca al lui Celeste, şi de mult mai multe ori decât al meu.

Ashley, mereu manierată, nu a părut afectată de faptul că nu era favorita publicului. Celeste, în schimb, era iritată.

— Ce crezi că a făcut? mi-a şoptit Celeste la ureche, în timp ce Marlee şi Ashley vorbeau despre familiile lor.

— La ce te referi? am întrebat-o eu.

— Ce a făcut ca să fie atât de populară? Crezi că a mituit pe cineva?

Şi-a aţintit privirea rece asupra lui Marlee, cântărind-o din ochi.

— Ea e din Patru, am spus eu. Nu are posibilitatea financiară de a mitui pe cineva.

Celeste a inspirat adânc.

— Te rog! O fată are mai multe metode de a plăti ceea ce-şi doreşte, a spus, iar eu mi-am mutat privirea pe geam.

Mi-a luat o clipă să înţeleg ce anume sugera, şi nu prea îmi plăcea. Nu pentru că era evident că o persoană atât de inocentă ca Marlee nu s-ar fi gândit vreodată să se culce cu cineva pentru o favoare — sau să încalce legea —, ci din cauză că devenea din ce în ce mai clar că viaţa la palat se putea dovedi mult mai rea decât îmi imaginasem eu.

Ne apropiam de palat, dar nu l-am putut vedea prea bine. Am observat în schimb zidurile. Erau de culoare gălbuie şi păreau foarte, foarte înalte. Soldaţii stăteau sus, de fiecare parte a marii porţi care s-a deschis în timp ce ne apropiam. Am înaintat pe o alee lungă acoperită cu pietriş, care înconjura o fântână şi care dădea spre uşile principale, unde funcţionarii ne aşteptau.

De-abia salutându-mă, două femei m-au apucat de mâini şi mi-au făcut vânt înăuntru.

— Ne cerem scuze pentru grabă, domnişoară, dar grupul dumneavoastră a întârziat, a spus una dintre ele.

— O, mi-e teamă că e din vina mea. Am fost un pic cam prea prietenoasă la aeroport.

— Aţi vorbit cu oamenii din mulţime? a întrebat cealaltă, surprinsă.

Au făcut un schimb de priviri al căror înţeles mi-a scăpat, apoi au început să îmi dea tot felul de informaţii în timp ce ne deplasam.

Mi-au spus că sufrageria era pe dreapta, iar Sala Mare, pe stânga. Am apucat să văd nişte grădini imense prin uşile de sticlă în faţa cărora aş fi vrut să mă opresc. Înainte să-mi pot da seama încotro ne îndreptam, m-au băgat într-o încăpere imensă plină de oameni.

Mulţimea s-a dat la o parte şi am văzut şiruri de oglinzi şi o armată de stilişti aranjându-le fetelor părul şi vopsindu-le unghiile. Hainele erau puse pe umeraşe şi se auzeau strigăte de genul „Am găsit vopseaua!" sau „Asta o face să pară mică şi îndesată".

— Uite-le!

Am văzut o femeie venind spre noi, în mod evident persoana care coordona toate astea.

— Eu sunt Silvia. Am vorbit la telefon, a spus ea, prezentându-se rapid, trecând apoi la subiect. Să începem cu începutul. Avem nevoie de poze înainte de transformare. Veniţi aici, ne-a ordonat ea, arătând spre un scaun din colţ,

aşezat în faţa unui decor. Doamnelor, nu vă lăsaţi intimidate de camerele de filmat! Vom face o emisiune despre transformările prin care o să treceţi, din moment ce toate fetele din Illeá vor dori să arate ca voi după ce vom fi terminat aici.

Evident, prin încăpere mişunau echipe de profesionişti cu aparate de fotografiat, pozând pantofii fetelor şi luându-le interviuri. Odată ce pozele au fost făcute, Silvia a început să latre ordine:

— Duceţi-o pe Lady Celeste la numărul patru, pe Lady Ashley la cinci... şi se pare că tocmai au terminat la zece. Duceţi-o pe Lady Marlee acolo, iar pe Lady America la şase.

— Uite cum stau lucrurile, mi-a spus un bărbat brunet şi scund, conducându-mă spre un scaun pe care era scris şase. Trebuie să vorbim despre imaginea ta.

Părea extrem de preocupat de asta.

— Imaginea mea?

Nu eram eu însămi? Nu de asta mă aduseseră aici?

— Vom vorbi despre cum vrei să arăţi. Cu părul ăsta roşcat îţi putem da un aer seducător, dar, dacă doreşti ceva diferit, ne putem ocupa şi de asta, a spus el imediat.

— Nu am de gând să schimb nimic doar pentru a satisface un tip pe care nici măcar nu-l cunosc. *Sau pentru a-i plăcea,* am adăugat în sinea mea.

— Măi să fie! Avem cumva aici o personalitate puternică? a cântat el, de parcă ar fi avut de-a face cu o puştoaică.

— Nu avem cu toţii aşa ceva?

Bărbatul mi-a zâmbit.

— Bine, atunci. Nu îţi vom schimba imaginea, ci o vom îmbunătăţi. Trebuie să te şlefuiesc puţin, iar aversiunea ta faţă de lucrurile false s-ar putea să fie cel mai mare ajutor al tău aici. Aşa că ţine-te tare de asta, scumpo.

M-a bătut pe spate şi a plecat, trimiţând spre mine o echipă de cosmeticiene.

Nu îmi dădusem seama că atunci când spusese „şlefuiesc", se referise literalmente la asta. Nişte femei mi-au curăţat trupul deoarece, aparent, nu aveau încredere în mine că puteam să mă descurc şi singură. Apoi, fiecare centimetru de piele mi-a fost acoperit cu loţiuni şi uleiuri care m-au făcut să miros ca vanilia, ceea ce, conform fetei care mi-a aplicat cremele, era unul dintre mirosurile preferate ale lui Maxon.

După ce au încercat să mă facă suplă şi catifelată, au trecut la unghii. Acestea au fost tăiate şi lustruite, iar pieliţele din jurul lor au fost în mod miraculos îndepărtate. Le-am spus că aş vrea să nu-mi fie date cu ojă, dar când am văzut cât de dezamăgite erau, le-am dat voie să-mi facă unghiile de la picioare. Cea mai tânără membră a echipei a ales o nuanţă neutră, aşa că, până la urmă, n-a fost prea rău.

Echipa care mi-a îngrijit unghiile s-a dus să se ocupe de altă fată, aşa că am rămas tăcută în scaun, aşteptând următoarea etapă a procesului de înfrumuseţare. O echipă cu aparate de fotografiat a venit şi a îndreptat obiectivele spre mâinile mele.

— Nu te mişca, mi-a ordonat o femeie.

A mijit ochii:

— Măcar ţi-ai dat cu ceva pe unghii?

— Nu.

A oftat, a făcut poza, iar apoi s-a îndepărtat.

Am oftat şi eu. Cu coada ochiului am surprins o mişcare chiar în dreapta mea. Am întors capul şi am văzut o fată privind în gol în timp ce îşi legăna un picior sub pelerina pe care i-o puseseră.

— Eşti bine? am întrebat-o.

Vocea mea a scos-o din reverie. A oftat:

— Vor să mă facă blondă. Mi-au spus că datorită culorii pielii aş arăta mai bine. Bănuiesc că sunt doar agitată.

A schiţat un zâmbet, iar eu i-am zâmbit la rândul meu.

— Tu eşti Sosie, nu?

— Da, a spus, zâmbind de data asta larg. Iar tu eşti America?

Am dat din cap.

— Am auzit că ai venit împreună cu fata aia, Celeste. E îngrozitoare!

Mi-am dat ochii peste cap. De când ajunsesem, la fiecare câteva minute, o auzeam pe Celeste zbierând la vreo biată slujnică să-i ofere ceva sau să se dea din calea ei.

— Că bine zici, am murmurat, şi amândouă am chicotit. Uite, eu cred că părul tău e foarte drăguţ.

Chiar era. Nu prea închis, nu prea deschis, şi foarte des.

— Mulţumesc!

— Dacă nu vrei să-l schimbi, atunci nu eşti obligată să accepţi.

Sosie mi-a zâmbit, dar mi-am dat seama că nu era foarte sigură dacă încercam să fiu prietenoasă sau voiam doar să o fac să se simtă prost. Înainte să poată spune ceva, am fost luate în primire de echipele de profesionişti care dădeau instrucţiuni în stânga şi-n dreapta, astfel încât ne-a fost imposibil să continuăm discuţia.

Părul mi-a fost spălat, dat cu balsam, hidratat şi netezit. Când am venit, era lung, tuns simplu — mama era cea care de obicei mi-l aranja, iar asta era tot ce putea face —, dar când stiliştii au terminat, era cu câţiva centimetri mai scurt şi tuns în scări. Îmi plăcea; reflecta razele de lumină într-un mod interesant. Unele fete căpătaseră ceea ce ei numeau „şuviţe", iar altele, cum era cazul lui Sosie, îşi schimbaseră culoarea. Dar eu şi echipa mea hotărâserăm că, în această privinţă, părul meu trebuia să rămâne neatins.

O fată foarte frumoasă m-a machiat. Am rugat-o să aplice un machiaj simplu, iar rezultatul a fost drăguţ. Multe dintre fete arătau puţin mai în vârstă sau mai tinere sau chiar mai drăguţe după ce fuseseră machiate. Când fata a terminat cu mine, arătam exact la fel. Desigur, aşa arăta şi Celeste, de vreme ce insistase să fie machiată puternic.

Trecusem prin cea mai mare parte din proces îmbrăcată într-o pelerină, iar când au terminat cu aranjatul, am fost condusă spre locul unde ţineau hainele. Numele meu era scris pe o etichetă care atârna de o bară cu rochii. Bănuiesc că „Prinţesele în devenire" nu aveau voie să poarte pantaloni.

Cea pe care am ales-o era crem. Îmi cădea pe umeri, îmi venea de minune la talie, ajungându-mi până la genunchi. Fata care m-a ajutat s-o îmbrac o numea „rochie de zi". Mi-a spus că „rochiile de seară" erau deja în camera mea, iar cele de pe bară aveau să ajungă în acelaşi loc. Apoi mi-a prins o broşă de argint aproape de decolteu. Pe ea strălucea numele meu. Într-un final, m-a încălţat cu nişte pantofi pe care ea i-a numit „tocuri joase" şi m-a trimis înapoi la colţ pentru poza de „după". De acolo, mi s-a ordonat să mă duc spre unul dintre cele patru studiouri improvizate lângă perete. Fiecare avea un scaun cu un decor în spate şi un aparat foto în faţă.

M-am aşezat, aşa cum mi s-a spus, şi am aşteptat. O femeie cu un clipboard a venit şi m-a rugat să am răbdare cât timp îmi caută hârtiile.

— Ce facem acum? am întrebat-o.

— Pregătim emisiunea cu transformările voastre. În seara asta vom difuza un material cu venirea la palat. Transformările sunt programate pentru miercuri, iar vineri vei apărea pentru prima dată la *Actualităţi*. Oamenii ţi-au văzut pozele, dar ştiu foarte puţine lucruri despre tine, a spus ea când a găsit hârtiile pe care le-a pus pe clipboard. Apoi şi-a împreunat mâinile şi a continuat: Dar vrem să îi facem să te îndrăgească. Iar asta nu se va întâmpla dacă nu te cunosc. Aşa că îţi vom lua un mic interviu, iar tu vei da tot ce-i mai bun la *Actualităţi*; să nu fi timidă când ne vei vedea prin palat. Nu suntem aici în fiecare zi, dar o să ne mai întâlnim din când în când.

— În regulă, am spus cu sfială.

Nu prea voiam să vorbesc în faţa camerelor de filmat. Părea foarte stresant.

— America Singer, da? a întrebat ea după ce un bec roşu s-a aprins pe o cameră de filmat.

— Da.

Am încercat să-mi ascund emoţiile.

— Ca să fiu sinceră, nu arăţi prea schimbată. Poţi să ne povesteşti ce s-a întâmplat astăzi la transformare?

M-am gândit înainte să răspund:

— Mi-au tuns părul în scări. Îmi place.

Mi-am trecut degetele prin şuviţele roşcate, simţind cât de moale era părul după îngrijirea profesională.

— Şi m-au dat cu loţiune de vanilie. Miros ca o prăjitură, am spus, adulmecându-mi braţul.

Femeia a râs.

— Adorabil. Iar rochia îţi vine ca turnată.

— Mulţumesc, am spus, privind în jos şi admirându-mi noile haine. De obicei, nu port rochii, aşa că va dura un timp până mă voi obişnui.

— Adevărat, a spus femeia-reporter. Eşti una dintre cele trei fete din Cinci. Cum ţi s-a părut această experienţă până acum?

Am scormonit prin minte după ceva ce ar fi putut descrie cum anume mă simţisem în acea zi. De la dezamăgirea din piaţă şi experienţa zborului, până la faptul că o aveam alături pe Marlee.

— Surprinzătoare, am spus.

— Bănuiesc că vor mai fi zile surprinzătoare, a comentat ea.

— Sper doar că vor fi puțin mai liniştite decât cea de azi, am spus eu, oftând.

— Ce părere ai despre celelalte concurente?

Am înghițit:

— Toate fetele sunt extrem de drăguțe.

Cu o singură excepție înfiorătoare.

— Îmm-hâmm, a spus ea, intuind cum stăteau de fapt lucrurile. Deci ce părere ai despre transformarea ta? Te îngrijorează modul în care arată acum vreuna dintre fete?

M-am gândit la asta. Dacă aş fi spus nu, aş fi părut obraznică, iar dacă aş fi spus da, ar fi putut părea că mă simt amenințată.

— Cred că echipa a făcut o treabă minunată, scoțând în evidență frumusețea interioară a fiecărei fete.

Femeia a zâmbit şi a spus:

— Bun, cred că e suficient.

— Asta-i tot?

— Trebuie să înghesuim treizeci şi cinci de fete într-o oră şi jumătate, aşa că e bine cât am tras.

— OK.

N-a fost chiar atât de rău.

— Îți mulțumesc pentru timpul acordat. Te poți aşeza pe canapeaua de-acolo, iar cineva va avea grijă de tine.

M-am ridicat şi m-am dus spre canapeaua mare şi rotundă din colț. Două fete cu care încă nu făcusem cunoştință erau deja acolo, vorbind în şoaptă. Am privit de jur

împrejur şi am auzit pe cineva spunând că ultimele fete se apropiau de palat. Un nou val de agitaţie a cuprins zona din apropierea studiourilor. Eram atât de atentă la ce se petrecea acolo, că aproape că n-am observat-o pe Marlee aşezându-se lângă mine.

— Marlee! Ce păr ai!

— Ştiu. Mi-au pus extensii. Crezi că-i vor plăcea lui Maxon?

Părea cu adevărat îngrijorată.

— Bineînţeles! Cărui băiat nu i-ar plăcea o blondă superbă? am spus cu un zâmbet.

— America, eşti atât de drăguţă! Toţi oamenii aceia de la aeroport te adorau.

— Oh, eram, pur şi simplu, amabilă cu ei. Şi tu ai vorbit cu câţiva oameni, am sărit eu.

— Da, dar nici măcar pe jumătate cât tine.

Am lăsat capul în jos, uşor ruşinată de faptul că eram complimentată pentru ceva ce părea atât de evident. Când mi-am ridicat privirea, m-am întors spre celelalte două fete ce stăteau cu noi. Nu făcusem cunoştinţă cu Emmica Brass şi Samantha Lowell, dar ştiam cine erau. M-am uitat la ele mai bine. Mă priveau într-un mod ciudat. Înainte să pot ghici de ce, Silvia, coordonatoarea, s-a apropiat de noi.

— Bine, fetelor, sunteţi gata?

Şi-a verificat ceasul, apoi ne-a privit lung.

— Am să vă fac un mic tur, iar după aia vă voi duce în camerele voastre.

Marlee a bătut din palme, iar noi ne-am ridicat, pregătindu-ne să plecăm. Silvia ne-a spus că încăperea pe care o

folosiserăm pentru a ne înfrumuseța era Salonul Doamnelor. De obicei, regina, slujnicele ei şi alte câteva membre ale familiei îşi petreceau timpul liber aici.

— Obişnuiți-vă cu această încăpere — veți petrece mult timp aici. Când ați venit, ați trecut pe lângă Sala Mare, care e, de obicei, folosită pentru petreceri şi banchete. Dacă ați fi fost mai multe, ați fi ocupat-o voi. Dar sufrageria este suficient de încăpătoare pentru lucrurile de care aveți nevoie. Haideți să aruncăm o privire acolo.

Ne-a arătat unde mânca familia regală, la o singură masă. Noi aveam să stăm la nişte mese lungi, aşezate de-o parte şi de alta, aşa că tot aranjamentul arăta ca un U. Locurile noastre erau deja marcate cu nişte semne elegante. Aveam să stau alături de Ashley şi Tiny Lee, pe care o văzusem intrând în Salonul Doamnelor mai devreme, şi față-n față cu Kriss Ambers.

Am părăsit sufrageria şi ne-am continuat drumul pe nişte scări, trecând şi prin încăperea care era folosită pentru a difuza *Actualitățile din Illeá*. Sus, ghidul nostru ne-a arătat o sală unde regele şi Maxon îşi petreceau timpul lucrând. Nu aveam acces în acea zonă.

— Alt lucru interzis: etajul al treilea. Acolo sunt apartamentele regale, şi niciun fel de intruziune nu va fi tolerată. Camerele voastre sunt la etajul al doilea. Veți ocupa cele mai multe dintre camerele pentru musafiri. Dar să nu vă faceți griji; există suficient spațiu. Aceste uşi duc spre grădina din spate. Bună, Hector, Markson!

Cei doi soldaţi de lângă intrare au dat uşor din cap. Mi-a luat o clipă până mi-am dat seama că marea arcadă din dreapta noastră era uşa laterală a Sălii Mari, ceea ce însemna că imediat după colţ se afla Salonul Doamnelor. Eram mândră de descoperirea mea. Palatul era un fel de labirint luxos.

— Nu aveţi voie să ieşiţi afară în nici o împrejurare, a continuat Silvia. Pe timpul zilei vor exista perioade de timp când veţi putea merge în grădină, dar numai după ce aţi cerut permisiunea. Această restricţie este pentru siguranţa voastră. Din nefericire, rebelii au mai pătruns şi altădată pe domeniile palatului.

Am simţit cum mă străbate un fior.

Am cotit şi am început să urcăm uriaşele scări ce duceau la etajul al doilea. Mochetele păreau extrem de moi sub pantofii mei şi aveam senzaţia că mă cufundam cu câte un centimetru de fiecare dată când păşeam. Soarele pătrundea prin nişte ferestre înalte, iar în aer se simţea un miros de flori proaspete. Tablouri mari atârnau pe pereţi, înfăţişându-i pe regii din trecut, alături de câteva desene cu foştii conducători americani şi canadieni. Cel puţin asta credeam eu că fuseseră. Nu purtau nici un fel de coroane.

— Lucrurile voastre sunt deja în camere. Dacă decoraţiunile nu vi se potrivesc, spuneţi-le slujnicelor. Fiecare are trei slujnice, care se află, de asemenea, în camere. Vă vor ajuta să despachetaţi şi să vă îmbrăcaţi pentru cină. Înainte de cina din seara asta, ne vom întâlni în Salonul Doamnelor pentru o transmisiune specială a *Actualităţilor din Illeá*.

Săptămâna viitoare veți participa toate la emisiune! În seara asta veți urmări niște materiale video cu plecarea voastră și sosirea la palat. Se pare că va fi ceva special. Ar trebui să știți că prințul Maxon n-a văzut încă nimic. În seara asta el va urmări împreună cu restul Illeei transmisiunea, iar întâlnirea oficială dintre voi și Maiestatea Sa va fi mâine. Veți lua cina împreună, numai voi, fetele, așa încât veți avea posibilitatea să vă cunoașteți, iar mâine va începe jocul!

Am înghițit în sec. Prea multe reguli, prea multă organizare, prea mulți oameni. Nu-mi doream decât să fiu singură cu o vioară.

Am mers pe coridorul de la etajul doi, lăsându-le pe Alese în camerele lor. A mea era după un colț, pe un coridor mic, alături de camerele lui Bariel, Tiny și a Jennei. Am răsuflat ușurată că nu stăteam chiar în mijloc, ca Marlee. Poate că în felul ăsta aveam să mă bucur de mai multă liniște.

De-ndată ce Silvia a plecat, am deschis ușa și am dat peste trei femei care au icnit când m-au văzut. Una cosea într-un colț, iar celelalte făceau curat într-o cameră care arăta deja impecabil. Au venit imediat spre mine și s-au prezentat ca fiind Lucy, Anne și Mary. Mi-a luat ceva timp ca să le conving să plece. Nu voiam să fiu nepoliticoasă de vreme ce ele erau atât de dornice să-și facă treaba, dar voiam să fiu singură.

— Vreau doar să trag un pui de somn. Sunt sigură că și voi ați avut o zi grea, cu toate pregătirile astea. Cel mai

bine este să mă lăsați să mă odihnesc și să vă trageți și voi puțin sufletul. Și vă rog să veniți să mă treziți când e timpul să merg la cină.

Au urmat niște mulțumiri și reverențe, pe care am încercat să le descurajez, apoi am rămas singură. Contrar așteptărilor, asta nu m-a ajutat. Am încercat să mă întind pe pat, dar fiecare părticică din trupul meu protesta, refuzând să mă lase să mă relaxez într-un loc care în mod evident nu era pentru mine.

În colț erau o vioară, o chitară și un pian superb, dar nu aveam dispoziția necesară pentru a cânta. Rucsacul meu era bine legat, așteptând la picioarele patului, dar și despachetarea lui părea să ceară prea mult efort. Știam că puseseră lucruri speciale în dulap, în sertare și în baie, dar nu mă simțeam în stare să mă ridic și să explorez.

Pur și simplu am rămas întinsă pe pat. După un timp, care mie mi s-a părut foarte scurt, slujnicele au bătut încetișor la ușă. Le-am invitat înăuntru, și, oricât de ciudat ar suna, le-am lăsat să mă îmbrace. Păreau atât de încântate să fie de ajutor, încât nu le puteam cere să plece din nou.

Cu niște agrafe delicate mi-au prins la loc câteva șuvițe de păr rebele și mi-au refăcut machiajul. Rochia — care fusese cusută de ele, ca și celelalte haine din șifonier — era de un verde-închis și lungă până la podea. M-aș fi împiedicat în ea dacă nu aș fi purtat acele tocuri joase. Silvia a bătut la ușă la șase fix și m-a luat împreună cu cele trei vecine de pe coridor. Am așteptat în foaier, lângă scări, ca toată lumea să apară, iar apoi ne-am

îndreptat spre Salonul Doamnelor. Marlee m-a zărit şi a venit lângă mine.

Sunetul scos de cele treizeci şi cinci de perechi de tocuri care loveau scările din marmură era melodios. Se auzeau câteva murmure, dar cele mai multe fete păstrau tăcerea. În timp ce treceam pe lângă sufragerie, am observat că uşile erau închise. M-am întrebat dacă familia regală se afla acolo în acel moment, luând ultima masă în familie.

Era ciudat că eram musafirii lor, dar că nu făcuserăm cunoştinţă încă.

Salonul Doamnelor îşi schimbase înfăţişarea între timp. Oglinzile şi hainele dispăruseră, fiind înlocuite de nişte mese, scaune şi nişte canapele ce păreau extrem de confortabile. Marlee s-a uitat la mine, a dat din cap spre una dintre canapele, aşa că ne-am aşezat acolo.

Când toată lumea şi-a găsit un loc, televizorul a fost pornit şi am urmărit *Actualităţile*. Au fost aceleaşi anunţuri ca de obicei — actualizări ale bugetului de proiecte, situaţia de pe front, o ştire despre un alt atac în est —, iar apoi, în ultima jumătate de oră, Gavril a făcut comentarii despre filmările din acea zi.

— Aici, domnişoara Celeste Newsome îşi ia rămas-bun de la mulţimea de admiratori din Clermont. Acestei tinere drăguţe i-a luat mai bine de o oră ca să se despartă de fani.

Am văzut-o pe Celeste zâmbind superior în timp ce privea ecranul. Stătea lângă Bariel Pratt, care avea un păr extrem de drept, de un blond palid, care îi ajungea până la talie. N-aş putea să mă exprim mai elegant de-atât: sânii ei

erau imenşi. Îi ieşeau pur şi simplu din rochia fără bretele şi toată lumea încerca fără succes să nu se holbeze la ei.

Bariel era frumoasă, dar într-un fel comun. Frumuseţea ei era precum stilul lui Celeste. Privindu-le pe amândouă una lângă cealaltă, am fost lovită, nu ştiu cum, de o revelaţie: *Ţine-ţi duşmanii aproape*, păreau să spună. Cred că amândouă înţeleseseră că lupta cea mai aprigă avea să se dea între ele.

— Celelalte fete din Est au fost la fel de populare. Comportamentul rezervat, rafinat, al lui Ashley Brouillette o face să fie o adevărată lady. În timp ce merge prin mulţime, arborează o expresie modestă, frumoasă, nu foarte diferită de cea a reginei noastre. Şi Marlee Tames din Kent şi-a luat cu greu rămas-bun când a plecat azi, cântând imnul naţional împreună cu fanii ei.

Pe ecran au apărut poze cu Marlee zâmbind şi îmbrăţişând oameni din provincia de unde venea.

— E una dintre favoritele celor cărora le-am luat interviu azi.

Marlee s-a întins spre mine şi m-a strâns de mână. Asta m-a făcut să fiu sigură; aveam să o sprijin pe Marlee.

— De asemenea, cu domnişoara Tames a călătorit America Singer, una dintre cele trei fete din Cinci care au ajuns în Alegere.

Mă făcuseră să arăt mai bine decât în realitate. Nu-mi aminteam decât faptul că scrutam tristă mulţimea. Dar, datorită montajului, păream matură şi grijulie. Imaginile cu mine îmbrăţişându-mi tatăl erau înduioşătoare şi frumoase.

Cu toate astea, erau nimic în comparație cu imaginile de la aeroport.

— Dar noi știm că în Alegere castele nu contează, și se pare că Lady America nu trebuie să fie trecută cu vederea. Când a aterizat în Angeles, Lady Singer a fost favorita publicului la aeroport, oprindu-se pentru a face poze, a da autografe și a vorbi cu toți cei prezenți. Domnișoarei America Singer nu îi este teamă să-și murdărească mâinile, o calitate pe care mulți o consideră absolut necesară unei viitoare prințese.

Aproape toată lumea s-a întors spre mine. Era aceeași privire pe care mi-o aruncaseră Emmica și Samantha. Deodată, totul avea sens. Intențiile mele nu contau. Alesele nu știau că eu nu-mi doream asta. În ochii lor, eram deja o amenințare. Și eram conștientă că voiau să mă vadă plecată cât mai curând.

Capitolul 10

La cină am stat cu capul plecat. În Salonul Doamnelor puteam fi curajoasă deoarece o aveam alături pe Marlee, iar ea mă considera de treabă. Dar aici, îngrămădită între două fete a căror ură o simţeam venind în valuri, eram o laşă. Mi-am ridicat privirea din farfurie o singură dată şi am văzut-o pe Kriss Ambers învârtindu-şi ameninţător furculiţa în farfurie. Iar Ashley, pe care toţi o considerau o adevărată lady, strângea din buze şi nu vorbea cu mine. Tot ce voiam era să dispar în camera mea.

Nu înţelegeam de ce totul era atât de important. Ce era în neregulă dacă le plăceam oamenilor? Aici admiraţia lor nu mai avea niciun rost; pancartele şi aclamaţiile nu mai contau.

Într-un cuvânt, nu ştiam dacă trebuia să mă simt onorată sau enervată.

Mi-am văzut de mâncarea din farfurie. Ultima oară când avusesem friptură la cină fusese acum câţiva ani, de

un Crăciun. Ştiam că mama se străduise din răsputeri să prepare ceva bun, dar nu se putea compara cu friptura din faţa mea. Era extrem de suculentă, moale şi condimentată. Voiam să întreb pe cineva dacă nu era cea mai bună friptură pe care o mâncase vreodată. Dacă Marlee ar fi fost mai aproape, aş fi întrebat-o. Am aruncat o privire prin încăpere. Marlee vorbea în şoaptă cu fetele din jurul ei.

Cum de reuşea să facă asta? Oare acea filmare nu o declarase ca fiind una dintre favorite? Cum de le făcea pe celelalte fete să vorbească, totuşi, cu ea?

Desertul era un amestec de fructe cu îngheţată de vanilie. Era ca şi când nu mai mâncasem niciodată aşa ceva. Dacă asta era mâncare, oare cu ce îmi umplusem stomacul până acum? M-am gândit la May şi la pasiunea noastră pentru dulciuri. I-ar fi plăcut la nebunie desertul ăsta. Puteam să fac pariu că ea s-ar fi făcut remarcată aici.

Nu aveam voie să plecăm până ce nu termina toată lumea de mâncat, iar după aceea aveam un ordin strict de a merge direct la culcare.

— Mâine-dimineaţă vă veţi întâlni cu prinţul Maxon şi veţi dori să arătaţi cât mai bine, ne-a povăţuit Silvia. La urma urmelor, el va fi la un moment dat soţul unei persoane din această încăpere.

Câteva fete au oftat la auzul acestor cuvinte.

De data asta, zgomotul scos de pantofi pe scări a fost mai slab. De-abia aşteptam să scap de-ai mei. Şi de rochie. În rucsac aveam nişte haine de acasă, şi în mine se dădea

o luptă — era cazul să le îmbrac câteva momente pentru a mă simți în pielea mea din nou sau nu?

Când am ajuns în capul scărilor, ne-am împrăştiat, fiecare îndreptându-se spre camera ei. Marlee m-a tras deoparte.

— Eşti bine? m-a întrebat ea.

— Da. Chestia e că unele fete s-au uitat ciudat la mine în timpul cinei.

Am încercat să nu par o plângăcioasă.

— Sunt puţin agitate din cauza faptului că toată lumea te place atât de mult, a spus ea, dând din mână.

— Dar oamenii te-au îndrăgit şi pe tine. Am văzut pancartele. Cu tine de ce nu s-au purtat urât?

— Nu ai petrecut prea mult timp în compania fetelor, nu-i aşa? a întrebat ea, zâmbind cu viclenie, de parcă ar fi trebuit să ştiu ce se-ntâmpla.

— Nu. În cea mai mare parte a timpului am stat doar cu surorile mele, am recunoscut.

— Ai făcut şcoala acasă?

— Da.

— Ei bine, eu mergeam la şcoală cu un grup de fete din Patru, iar ele au toate felul lor de a se băga pe sub pielea cuiva. Vezi tu, trebuie să cunoşti omul, să-ți dai seama ce anume îl calcă pe nervi cel mai mult. Multe fete îmi fac complimente răutăcioase sau lucruri de genul ăsta. Ştiu că sunt considerată sigură pe mine, dar de fapt sunt timidă, iar ele cred că mă pot doborî cu nişte cuvinte.

M-am încruntat. Oare făceau asta dinadins?

— Dar tu, o persoană misterioasă şi cumva tăcută...

— Nu sunt misterioasă, am întrerupt-o eu.

— Ba eşti puţin. Şi uneori oamenii nu ştiu dacă să interpreteze tăcerea ta drept încredere sau frică. Te privesc ca şi cum ai fi un gândac, dar trebuie să ai grijă pentru că la un moment dat ai putea ajunge să te simţi aşa.

— Ha!

Asta avea noimă. M-am întrebat ce aş fi făcut eu dacă aş fi descoperit că cineva nu era sigur pe sine.

— Ce anume faci când vrei să scoţi tot ce-i mai bun din ele?

A zâmbit:

— Le ignor. Acasă cunosc o fată care devine extrem de nervoasă când nu te poate călca pe coadă, aşa că sfârşeşte prin a se supăra. Aşadar, nu-ţi face griji, a spus ea. Tot ce trebuie să faci este să nu le laşi să-şi dea seama că te-au prins în capcană.

— Dar nu m-au prins.

— Aproape că te cred... dar nu chiar.

A râs puţin, un sunet cald, care s-a evaporat pe coridorul tăcut.

— Îţi vine să crezi că-l vom întâlni mâine-dimineaţă? m-a întrebat, trecând la lucruri considerate de ea mai importante.

— Nu, chiar nu-mi vine să cred.

Maxon părea o fantomă care bântuia palatul — se ştia de existenţa lui, dar nimeni nu-l văzuse niciodată.

— Ei bine, mult succes mâine!

Şi mi-am dat seama că aceste cuvinte erau spuse din inimă.

— Mult noroc şi ţie, Marlee! Sunt sigură că prinţul Maxon va fi mai mult decât încântat să te cunoască.

Am strâns-o de mână.

A zâmbit într-un fel care trăda atât încântare, cât şi timiditate, iar apoi a intrat în camera ei.

Când am ajuns la camera mea, uşa lui Bariel era larg deschisă, aşa că am auzit-o murmurând ceva unei slujnice. M-a văzut şi mi-a trântit uşa în faţă.

Mersi pentru asta.

Slujnicele mele erau acolo, desigur, aşteptându-mă să mă spăl şi să mă dezbrac. Cămaşa mea de noapte, o chestie verde, subţire şi mică, fusese întinsă pe pat pentru mine. Fiind bine educate, nici una dintre ele nu mi-a atins rucsacul.

Erau eficiente şi bine intenţionate. În mod evident, desfăşurau rutina de sfârşit de zi, dar nu păreau să se grăbească. Bănuiesc că efectul trebuia să fie revigorant şi liniştitor, dar voiam să le spun să plece. N-am putut să le zoresc în timp ce-mi spălau mâinile, îmi desfăceau rochia şi-mi prindeau broşa de cămaşa de noapte. Şi în timp ce îndeplineau toate aceste îndatoriri care mă intimidau, îmi puneau întrebări. Am încercat să le răspund fără să fiu nepoliticoasă.

Da, le-am văzut în cele din urmă şi pe celelalte fete. Nu, n-au fost deloc vorbăreţe. Da, cina a fost fantastică.

Nu, abia a doua zi aveam să îl întâlnesc pe prinţ. Da, eram extrem de obosită.

— Şi chiar mi-ar face bine să fiu puţin singură, am adăugat în cele din urmă, sperând să priceapă.

Păreau dezamăgite, aşa că am încercat să repar situaţia:

— Îmi sunteţi de mare ajutor. Numai că eu sunt obişnuită să-mi petrec timpul liber singură. Iar astăzi am întâlnit atâţia oameni!

— Dar, Lady Singer, noi trebuie să vă ajutăm. Asta e treaba noastră, a spus slujnica-şefă.

Mi-am dat seama că ea era Anne. Lui Anne îi plăcea să fie peste tot, Mary era lentă, iar Lucy bănuiesc că era, pur şi simplu, timidă.

— Vă sunt cu adevărat recunoscătoare, şi în mod sigur mâine-dimineaţă voi avea nevoie de ajutorul vostru. Dar în seara asta simt nevoia să mă liniştesc. Dacă vreţi să-mi fiţi de ajutor, lăsaţi-mă puţin singură. Iar dacă dimineaţă veţi fi odihnite, sunt sigură că lucrurile vor merge strună, corect?

S-au uitat unele la altele.

— Ei bine, bănuim că aveţi dreptate, a consimţit Anne.

— Una dintre noi trebuie să rămână aici până adormiţi. În caz că aveţi nevoie de ceva.

Lucy părea agitată, de parcă îi era teamă de decizia pe care aveam să o iau. Din când în când tremura uşor, ceea ce probabil că era un acces de timiditate.

— Dacă voi avea nevoie de ceva, voi suna din clopoţel. O să fiu bine. În plus, nu mă voi putea odihni ştiind că cineva mă veghează.

S-au privit din nou, uşor sceptice. Ştiam o metodă rapidă de a pune capăt situaţiei, dar uram s-o folosesc.

— Se presupune că trebuie să-mi ascultaţi ordinele, nu?

Au scuturat din cap, pline de speranţă.

— Atunci vă ordon să mergeţi la culcare. Şi să veniţi dimineaţă să mă ajutaţi. Vă rog.

Anne a zâmbit. Mi-am dat seama că începea să mă înţeleagă:

— Da, Lady Singer. Ne vedem dimineaţă.

Au făcut reverenţe şi au părăsit camera în tăcere. Anne mi-a aruncat o ultimă privire. Bănuiesc că nu eram tocmai cum se aşteptase ea. Dar nu părea prea supărată din această cauză.

Odată plecate, mi-am scos papucii de casă eleganţi şi mi-am lipit tălpile de podea. Faptul de a fi în picioarele goale mi se părea minunat, natural. Mi-am despachetat bagajul, lucru care nu a durat prea mult. Mi-am lăsat hainele de schimb în rucsacul pe care l-am băgat în şifonier. În timp ce făceam asta am aruncat o privire asupra rochiilor. Nu erau foarte multe. Suficiente pentru o săptămână. Am bănuit că era aşa pentru toată lumea. De ce să faci zeci de rochii pentru o fată care ar putea pleca ziua următoare?

Am luat cele câteva fotografii cu familia mea şi le-am vârât în rama oglinzii. Era atât de înaltă şi de lată, încât puteam privi pozele şi mă puteam oglindi fără probleme.

Aveam o cutiuță cu mărunțișuri — cercei, panglici și bentițe pe care le adoram. Probabil că aici păreau incredibil de comune, dar erau atât de personale, încât trebuise să le iau cu mine. Cele câteva cărți pe care le adusesem și-au găsit loc pe raftul de lângă ușile ce dădeau spre balcon.

Am deschis ușa puțin și am admirat grădina. Am văzut un labirint de cărări cu fântâni și bănci. Florile creșteau peste tot, iar gardul viu era perfect tuns. Dincolo de această bucată de pământ îngrijit era un câmp deschis, iar apoi o pădure imensă. Era atât de mare, că nu-mi puteam da seama dacă era străjuită de zidurile palatului. M-am întrebat preț de o clipă de ce exista acolo, dar apoi mi-am adus aminte de ultimul obiect de-acasă pe care îl țineam în mână.

Borcănașul cu o singură monedă. L-am scuturat de câteva ori, ascultând moneda cum se lovea de pereții din sticlă. Oare de ce îl adusesem? Să-mi amintească de ceva ce nu puteam avea?

Gândul că această dragoste pe care o clădisem ani de zile într-un loc liniștit, secret, era acum inaccesibilă — m-a făcut să plâng. Dacă adăugam asta la tensiunea și agitația zilei, era deja prea mult. Nu știam unde aveam să pun acest borcan, dar deocamdată l-am așezat pe noptiera de lângă patul meu.

Am stins luminile, m-am vârât în așternuturile luxoase și am privit îndelung borcanul. Mi-am permis să fiu tristă. Mi-am permis să mă gândesc la *el*.

Cum de pierdusem atât de multe lucruri într-o perioadă atât de scurtă? Ai zice că despărțirea de familie,

locuitul într-un loc străin şi separarea de persoana pe care o iubeşti ar trebui să fie evenimente cu care te obişnuieşti în câţiva ani, nu într-o singură zi.

Mă întrebam ce anume dorise să-mi spună înainte să plec. Singurul lucru pe care l-am putut deduce era că nu se simţea în largul lui să vorbească despre asta cu toţi oamenii de faţă. Oare era vorba despre *ea*?

Am privit lung spre borcan.

Încercase oare să-şi ceară scuze? Cu o noapte în urmă îl mustrasem zdravăn. Poate că asta era.

Scuze că era deja cu altcineva? Ei bine, vedeam asta şi singură, mulţumesc frumos.

Că *nu* era cu altcineva? Că încă mă iubea?

Am alungat acel gând. Nu-mi puteam permite să sper. Acum trebuia să-l urăsc. Acea furie mă făcea să merg mai departe. Să stau cât mai departe de el era unul dintre motivele pentru care mă aflam aici.

Dar speranţa mă făcea să sufăr. Iar odată cu ea a venit şi dorul de casă, iar tot ce voiam era ca May să se furişeze în patul meu aşa cum făcea uneori. Apoi am fost invadată de teama că toate celelalte fete intenţionau să mă saboteze, din dorinţa de a mă vedea plecată. Şi de stresul că atât timp cât locuiam în palat, aveam să apar la televizor în faţa întregii ţări. Şi mai era şi groaza că teroriştii ar fi putut încerca să mă omoare doar pentru a face o declaraţie politică. Toate au venit prea repede şi nu puteam gândi limpede pentru că eram ameţită după o asemenea zi.

Vederea mi s-a înceţoşat. Nici măcar nu mi-am dat seama că începusem să plâng. Nu puteam respira. Tremuram. M-am dat jos din pat şi am fugit pe balcon. Eram atât de panicată, încât mi-a luat ceva timp să descui uşa, dar în cele din urmă am reuşit. Am crezut că aerul proaspăt avea să mă ajute, dar n-a fost aşa. Încă respiram sacadat.

Aici nu aveam libertate. Gratiile balconului mă ţineau ca într-o cuşcă. Puteam vedea zidurile înalte din jurul palatului care erau păzite de mulţi bărbaţi. Voiam să ies din palat şi nimeni nu avea să-mi permită asta. Disperarea m-a făcut să mă simt şi mai slabă. Am privit spre pădure. Puteam să fac pariu că de-aici nu se vedea decât o întindere vastă de vegetaţie.

M-am răsucit pe călcâie şi am luat-o la fugă. Din pricina lacrimilor, nu eram foarte sigură pe picioare, dar am reuşit să ajung la uşă. Am alergat pe culoarul pe care-l ştiam, neobservând obiectele de artă, draperia sau ornamentele aurii. De-abia i-am observat pe soldaţi. Nu cunoşteam drumul, dar eram sigură că, dacă ajungeam jos şi coteam la dreapta, aveam să văd masivele uşi de sticlă care dădeau spre grădină. Trebuia să ajung la uşile acelea.

Am alergat pe scări, picioarele mele goale lipăind pe marmură. Prin palat mai erau câţiva soldaţi, dar nu m-a oprit nimeni. Asta până când am găsit locul pe care-l căutam.

Exact ca mai devreme, doi bărbaţi stăteau de-o parte şi de alta a uşilor, şi când am încercat să trec de ei, unul s-a

postat în fața mea, bastonul din mâna lui, asemănător cu o suliță, blocându-mi calea.

— Mă scuzați, domnișoară, dar trebuie să vă întoarceți în camera dumneavoastră, a spus el pe un ton autoritar.

Cu toate că nu vorbea tare, vocea lui părea să bubuie pe holul elegant și tăcut.

— Nu... nu. Vreau... să ies afară.

Limba mi se împleticea în gură; nu puteam respira cum trebuie.

— Domnișoară, trebuie să vă întoarceți în camera dumneavoastră în acest moment, a spus al doilea soldat, venind spre mine.

— Vă rog, am spus eu, gâfâind.

Mai aveam puțin și leșinam.

— Îmi pare rău... Lady America, nu?

Soldatul îmi văzuse broșa.

— Trebuie să vă întoarceți în camera dumneavoastră.

— Nu... nu pot respira, m-am bâlbâit eu, căzând în brațele lui când s-a apropiat suficient cât să mă împingă.

Bastonul i-a căzut pe jos. L-am prins de mână, simțind cum amețesc.

— Dă-i drumul!

Asta era o voce necunoscută, una tânără, dar foarte autoritară. Am întors capul pe jumătate, apoi l-am lăsat moale. Era prințul Maxon. Arăta puțin ciudat, din cauza unghiului în care atârna capul meu, dar i-am recunoscut părul și felul bățos în care stătea.

— A căzut, Maiestatea Voastră. Voia să iasă afară.

Primul soldat părea agitat în timp ce explica. Dacă îmi făcea rău, avea să dea de belea. Acum eu eram proprietatea Ileei.

— Deschide uşile!

— Dar... Maiestatea Voastră...

— Deschide uşile şi las-o să iasă. Acum!

— Imediat, Maiestatea Voastră.

Primul soldat a trecut la treabă, scoţând o cheie. Din locul unde mă aflam, am auzit cheile lovindu-se una de cealaltă, apoi una intrând în încuietoare. Prinţul m-a privit îngrijorat în timp ce încercam să mă ridic. Apoi, mirosul dulce al aerului proaspăt m-a învăluit, oferindu-mi motivaţia de care aveam nevoie. M-am smuls din mâinile soldatului şi am luat-o la goană, ca un beţiv, spre grădină.

Mă cam împiedicam, dar nu-mi păsa dacă nu eram graţioasă. Trebuia să ajung afară. Am simţit aerul cald pe piele, iarba sub picioare. Se părea că până şi lucrurile din natură erau transformate la palat în ceva extravagant. Voiam să ajung la copaci, dar picioarele nu m-au mai ascultat. M-am prăbuşit în faţa unei băncuţe de piatră şi m-am aşezat pe pământ, sprijinindu-mă de ea.

Nu mai aveam suficientă energie pentru a suspina, aşa că lacrimile care au năvălit erau calme. A fost însă suficient pentru a mă ajuta să mă adun. Cum de ajunsesem aici? Cum de permisesem să se întâmple aşa ceva? Ce avea să se aleagă de mine de acum încolo? Aveam să primesc înapoi măcar o parte din viaţa pe care o dusesem înainte de a fi

ajuns aici? Habar n-aveam. Şi nu puteam face nimic în legătură cu asta.

Eram atât de adâncită în gânduri, că nici măcar nu mi-am dat seama că nu eram singură până când prinţul Maxon nu a vorbit.

— Draga mea, eşti bine? m-a întrebat el.

— *Nu* sunt draga ta.

Mi-am înălţat capul şi m-am uitat urât. Nu cred că cineva putea să ia dispreţul din vocea şi privirea mea drept altceva.

— Te-am jignit cu ceva? Ţi-am oferit ceea ce-ţi doreai cel mai mult, nu?

Părea sincer nedumerit. Bănuiesc că se aştepta ca noi să-l adorăm şi să mulţumim cerului că există.

L-am privit lung, fără frică, cu toate că efectul era probabil atenuat de lacrimile care îmi brăzdau obrajii.

— Scuză-mă, dragă, dar ai de gând să continui să plângi? m-a întrebat el, părând foarte tulburat la acest gând.

— Nu-mi spune aşa! Îţi sunt dragă aşa cum îţi sunt şi celelalte treizeci şi patru de fete străine pe care le ţii aici în cuşcă.

S-a apropiat de mine, nepărând a fi ofensat de discursul meu dezlănţuit. Părea doar... îngrijorat. Expresia de pe chipul lui era interesantă.

Avea un mers graţios pentru un băiat şi părea extrem de liniştit în timp ce venea spre mine. Curajul meu s-a topit puţin când am priceput caraghioslâcul situaţiei. Era

îmbrăcat în costumul lui apretat, iar eu mă făceam de râs şi eram şi pe jumătate dezbrăcată. Dacă rangul prinţului nu mă intimidase îndeajuns, comportamentul lui o făcea. Probabil că avea multă experienţă cu oamenii nefericiţi; când mi-a răspuns, era incredibil de calm:

— Aceasta este o afirmaţie nedreaptă. Toate îmi sunteţi dragi. Trebuie doar să descopăr cine are să-mi fie cea mai dragă.

— Nu-mi spune că mereu vorbeşti atât de pompos.

A chicotit:

— Mi-e teamă că da. Îmi cer scuze, este produsul educaţiei mele.

— Educaţie, am bombănit eu, dându-mi ochii peste cap. Ridicol.

— Pardon?

— E ridicol! am strigat, recăpătându-mi o parte din curaj.

— Ce anume e ridicol?

— Această competiţie! Toată chestia asta. Nu ai iubit niciodată pe nimeni? Ăsta e felul în care vrei să-ţi alegi soţia? Chiar eşti atât de superficial?

Mi-am schimbat poziţia puţin. Maxon s-a aşezat pe bancă pentru ca eu să nu fiu nevoită să mă răsucesc. Eram prea supărată pentru a fi recunoscătoare.

— Înţeleg că în ochii tăi toată această chestiune nu pare a fi nimic altceva decât un divertisment de doi bani. Dar eu trăiesc într-o lume unde sunt păzit tot timpul. Nu mă întâlnesc cu prea multe femei. Îmi petrec uneori timpul cu

fiicele unor diplomaţi, dar de obicei nu avem prea multe subiecte de discuţie. E totuşi singurul moment când reuşim să vorbim aceeaşi limbă.

Maxon părea să creadă că făcuse o glumă bună şi a râs. Eu nu eram amuzată. Şi-a dres vocea.

— Având în vedere această situaţie, n-am avut niciodată şansa de a mă îndrăgosti. Tu ai avut-o?

— Da, am spus pe negândite.

De îndată ce am rostit aceste cuvinte, mi-am dorit să le fi putut lua înapoi. Era un lucru personal şi nu trebuia să-l las să-şi vâre nasul.

— Atunci înseamnă că ai fost norocoasă.

Părea gelos.

Imaginaţi-vă! Singurul lucru care îmi oferea un avantaj în faţa prinţului din Illeá era exact ceea ce încercam să uit venind aici.

— Părinţii mei s-au căsătorit în acest fel şi sunt fericiţi. Sper să găsesc şi eu fericirea într-o bună zi. Sper, de asemenea, să găsesc o femeie pe care toţi cei din Illeá să o poată iubi, cineva care să-mi fie alături şi care să poată purta o conversaţie cu ceilalţi şefi de stat. Cineva care se va împrieteni cu apropiaţii mei şi care-mi va fi confidentă. Sunt pregătit să-mi găsesc soţia.

Tonul vocii lui m-a năucit. Nici urmă de sarcasm. Ceea ce pentru mine era doar o emisiune de divertisment însemna pentru el o şansă la fericire. Nu-şi putea permite luxul de a rata ocazia. Ei bine, poate că putea, dar ar fi fost

jenant. Era disperat, dar optimist. Dispreţul meu pentru el începuse să scadă. Puţin.

— Chiar crezi că asta e o cuşcă? m-a întrebat.

Aveau o privire compătimitoare.

— Da, aşa cred, vocea mi-era liniştită. Am adăugat repede: Maiestatea Voastră.

— Şi eu am simțit acest lucru de câteva ori. Dar trebuie să recunoşti, e o cuşcă foarte frumoasă.

— Pentru dumneavoastră. Umpleți această cuşcă frumoasă cu treizeci şi patru de bărbați care trebuie să se lupte pentru acelaşi lucru. Atunci veți vedea cât e de drăguț.

A ridicat din sprâncene:

— Au existat dispute în legătură cu mine? Voi chiar nu înțelegeți că eu voi fi cel care va face alegerea? a zis el, râzând.

— De fapt, nu m-a exprimat corect. Se bat pentru două lucruri. Unele se luptă pentru Maiestatea Voastră, iar altele pentru coroană. Şi deja ştiu ce să spună şi ce să facă, astfel încât să vă determine să le alegeți.

— A, da. Bărbatul sau coroana. Mi-e teamă că unii nu pot face diferența.

A clătinat din cap.

— Mult noroc în această privință, am spus pe un ton sec.

A tăcut pentru o clipă din cauza sarcasmului din vocea mea. L-am privit cu coada ochiului, aşteptând să vorbească. Fixa iarba din faţa lui, cu o expresie îngrijorată.

Se părea că acest gând îl necăjea. A respirat adânc şi s-a întors spre mine:

— Tu pentru ce lupţi?

— Eu sunt aici din greşeală.

— Din greşeală?

— Da. Într-un fel. Ei bine, e o poveste lungă. Iar acum... sunt aici. Şi nu mă lupt. Planul meu este să mă bucur de mâncare până când mă daţi afară.

Auzind asta a râs cu poftă, încovoindu-se şi lovindu-şi genunchii cu palma. Era un amestec bizar de rigiditate şi calm.

— Ce eşti? m-a întrebat.

— Poftim?

— Doi? Trei?

Oare nu era atent chiar deloc?

— Cinci.

— A, da. În cazul acesta, probabil că mâncarea e un bun motiv pentru a rămâne. A râs din nou: Scuze, nu-ţi pot citi broşa pe întuneric.

— Eu sunt America.

— Ei bine, asta-i perfect.

Maxon a privit în jur şi a zâmbit. Ceva îl amuza.

— America, draga mea, sper din toată inima că vei găsi în cuşca asta ceva pentru care să merite să lupţi. După toate astea, nu-mi pot decât imagina cum ar fi să te văd că încerci cu adevărat.

S-a ridicat de pe bancă şi s-a ghemuit lângă mine. Era prea aproape. Nu puteam gândi clar. Poate că eram puţin

ameţită de faptul că eram lângă el sau poate că eram încă slăbită din cauza plânsului. În orice caz, eram prea şocată pentru a protesta când m-a luat de mână.

— Dacă acest lucru te face fericită, le-aş putea spune celor din palat că preferi să te plimbi prin grădină. Atunci vei putea veni aici noaptea fără ca vreun soldat să-ţi interzică. Deşi aş prefera să ai unul prin apropiere.

Voiam asta. Libertatea de orice fel părea divină, dar trebuia să-i spun foarte clar care erau sentimentele mele.

— Nu cred... nu cred că vreau, totuşi, ceva de la dumneavoastră.

Mi-am retras degetele din strânsoarea lui lejeră.

A fost luat puţin prin surprindere, rănit:

— Cum doreşti.

Simţeam mai mult regret. Doar pentru că nu-mi plăcea de tipul ăsta nu însemna că voiam să-l rănesc.

— Vei intra curând înăuntru?

— Da, am spus, privind în pământ.

— Atunci te voi lăsa împreună cu gândurile tale. Lângă uşă se va afla un soldat care te va aştepta.

— Vă mulţumesc, ăăă... Maiestatea Voastră.

Am dat din cap. Oare de câte ori mă adresasem greşit în conversaţia asta?

— Dragă America, vrei să-mi faci o favoare?

M-a luat din nou de mână. Era insistent.

L-am privit cu ochii mijiţi, nefiind sigură ce să spun:

— Poate.

Zâmbetul i-a revenit.

— Nu le menţiona acest incident celorlalte fete. Teoretic, eu voi face cunoştinţă cu voi mâine şi nu vreau ca vreuna dintre ele să se supere. Cu toate că nu cred că te voi auzi strigând în gura mare că am avut o întâlnire romantică, nu-i aşa?

Era rândul meu să zâmbesc:

— Deloc!

Am respirat adânc:

— Nu voi spune nimănui.

— Îţi mulţumesc.

Mi-a luat mâna şi a sărutat-o. Când a ridicat capul, mi-a aşezat-o cu grijă înapoi în poală:

— Noapte bună.

Am privit spre punctul cald de pe mâna mea, împietrită pe moment. Apoi m-am întors şi l-am văzut pe Maxon îndepărtându-se, oferindu-mi intimitatea pe care mi-o dorisem toată ziua.

Capitolul 11

A doua zi de dimineață, nici slujnicele care intrau în cameră și nici zgomotul apei care umplea cada nu m-au făcut să mă ridic din pat. M-am trezit datorită luminii care s-a strecurat pe geam când Anne a tras cu grijă perdelele grele și bogate, fredonând în șoaptă un cântec, fiind incredibil de fericită că făcea acest lucru.

Nu eram pregătită să mă dau jos din pat. Îmi luase mult timp să mă calmez, și chiar mai mult să mă relaxez după ce îmi dădusem seama ce avea să însemne pentru mine conversația din grădină. Dacă aș mai fi avut vreo șansă, i-aș fi cerut scuze lui Maxon. Ar fi fost un miracol dacă m-ar fi lăsat să ajung atât de departe.

— Domnișoară? V-ați trezit?

— Nuuuu, am mormăit eu cu fața îngropată în pernă.

Nu dormisem suficient, iar patul era mult prea comod. Dar Anne, Mary și Lucy au râs când au auzit mârâitul

meu, ceea ce a fost suficient pentru a mă face să zâmbesc şi să mă hotărăsc să mă mişc.

Probabil că fetele astea erau singurele persoane din palat cu care m-aş fi putut înțelege. Mă întrebam dacă puteau deveni confidentele mele sau dacă pregătirea şi protocolul le interziceau cu desăvârşire să bea o ceaşcă de ceai cu mine. Cu toate că eram din Cinci, acum purtam o mantie de Trei. Şi dacă ele erau servitoare, asta însemna că erau din Şase. Dar pentru mine nu era o problemă. Îmi făcea plăcere să mă aflu în compania celor din Şase.

M-am învârtit leneşă prin baie, fiecare pas reverberând în imensul spațiu de faianță şi sticlă. În oglinzile mari am văzut-o pe Lucy privind lung la petele de pământ de pe cămaşa mea de noapte. Apoi le-a studiat şi Anne, cu atenție. Şi apoi Mary. Slavă Domnului, nici una nu a zis nimic. Ieri, după toate acele întrebări pe care mi le adresaseră, le considerasem băgăcioase, dar mă înşelasem. Erau, în mod evident, extrem de îngrijorate cu privire la confortul meu. Întrebări despre ceea ce făceam în afara camerei mele — ca să nu mai vorbim de palat — nu ar fi fost decât stânjenitoare.

S-au mulțumit să-mi scoată cămaşa de noapte şi să mă conducă spre cadă.

Nu eram obişnuită să fiu goală în prezența cuiva — nu mă dezbrăcam nici măcar de față cu May sau cu mama —, dar se părea că acum n-aveam de ales. Aceste femei aveau să mă îmbrace pe timpul şederii mele la palat, aşa că trebuia să suport asta până la capăt. M-am întrebat ce avea să

se întâmple cu ele după plecarea mea. Urmau să fie trimise să ajute la pregătirea altor fete, odată ce competiția se apropia de final? Aveau oare alte îndatoriri în palat de care erau temporar scutite? Părea nepoliticos să le întreb cu ce anume se ocupau înainte sau să sugerez că aveam să plec în curând, aşa că am tăcut.

După baie, Anne mi-a uscat părul, ridicând o parte din el cu ajutorul panglicilor pe care le adusesem de-acasă. Acestea erau albastre, ceea ce scotea în evidență florile de pe una dintre rochiile de zi pe care le creaseră pentru mine, aşa că m-am îmbrăcat cu ea. Mary m-a machiat, la fel de simplu ca în ziua precedentă, iar Lucy m-a dat cu loțiune pe brațe şi pe picioare.

La capitolul bijuterii, aveam la dispoziție o ofertă generoasă, dar le-am cerut slujnicelor să-mi dea cutia mea. Acolo era un colier subțire din argint cu o pasăre cântătoare pe care mi-l dăduse tata şi care se potrivea cu broşa ce-mi purta numele. Am luat, totuşi, o pereche de cercei din colecția regală, deşi probabil că erau cei mai mici.

Anne, Mary şi Lucy m-au privit şi au zâmbit. Am luat asta ca pe o confirmare că eram suficient de decentă pentru a coborî la micul dejun. Cu plecăciuni şi zâmbete, mi-au urat toate cele bune şi am plecat. Mâinile lui Lucy tremurau din nou.

Am mers către foaierul unde ne întâlniserăm cu o zi în urmă. Am fost prima care a ajuns acolo, aşa că m-am aşezat pe o canapea pentru a le aştepta şi pe celelalte fete, care au început să sosească pe rând. Am observat imediat

numitorul comun. Toate arătau fenomenal. Aveau părul prins în cosițe sau pieptănat în bucle, care încadrau frumos fețele. Machiajul era foarte îngrijit, iar rochiile perfect călcate.

Probabil că eu alesesem cea mai simplă rochie pentru această primă zi, deoarece restul fetelor aveau câte ceva sclipitor pe ele. Am văzut două Alese care, odată ajunse în foaier, şi-au dat seama că purtau rochii asemănătoare. Amândouă s-au întors în camerele lor pentru a se schimba. Fetele voiau să iasă în evidenţă şi reuşiseră în felul lor. Chiar şi eu.

Toate arătau ca şi cum ar fi făcut parte din Unu. Eu arătam ca o fată din Cinci îmbrăcată într-o rochie drăguță.

Credeam că mie îmi luase o veşnicie ca să mă pregătesc, dar celorlalte le luase mult mai mult. Când Silvia a venit să ne conducă, a trebuit să le aşteptăm pe Celeste şi pe Tiny, căreia, în mod sugestiv[1], a trebuit să i se ajusteze rochia.

Odată ce ne-am strâns toate, am pornit spre scări. Pe perete era o oglindă cu ramă de aur şi, în timp ce coboram, am aruncat o ultimă privire. Eram însoțită de Marlee şi Tiny. Arătam, în mod cert, simplu.

Dar cel puțin eram eu însămi, iar asta era cât de cât o consolare.

Am coborât, crezând că vom fi conduse în sufragerie, acolo unde ni se spusese că vom mânca. În schimb, am fost duse în Sala Mare, unde mai multe mese şi scaune

[1] În limba engleză, *tiny* înseamnă „mic" (n. tr.).

fuseseră aşezate în şiruri. Cu toate că pe mese erau aranjate farfurii, pahare şi tacâmuri de argint, nu se vedea niciun fel de mâncare. Nu se simțea niciun miros. În față, înghesuite într-un ungher, am observat mai multe canapele. Câțiva cameramani, postați de jur-împrejurul încăperii, ne-au filmat sosirea.

Am intrat în şir indian, aşezându-ne unde voiam de vreme ce nu existau cartonaşe cu numele nostru. Marlee a ales rândul din fața mea, iar Ashley s-a postat în dreapta. Nu mi-am bătut capul să mă uit şi la celelalte fete. Se părea că unele dintre ele îşi făcuseră cel puțin o aliată, exact aşa cum eram eu şi Marlee. Ashley alesese locul de lângă mine, aşa că am bănuit că dorea să fim prietene. Cu toate astea, nu mi-a vorbit. Poate că era supărată din pricina emisiunii din seara trecută. Oricum, când făcuserăm cunoştință nu vorbise prea mult. Poate că aşa era firea ei. Mi-am dat seama că lucrul cel mai rău pe care-l putea face era să nu răspundă, aşa că am decis să îi fac un compliment.

— Ashley, arăți minunat.

— O, mulțumesc, a spus ea.

Ne-am asigurat amândouă că echipele de filmare nu ne urmăreau. Nu aveam ceva de ascuns, dar cine îi voia peste tot?

— Nu e amuzant să purtăm toate bijuteriile astea? Unde sunt alte tale?

— Ăăă..., erau prea grele pentru mine. Am decis să port ceva mai uşor.

— Chiar sunt grele! Simt că am zece kilograme pe cap. Dat tot n-am putut să renunț la ele. Cine știe cât timp vom rămâne aici?

Asta chiar era amuzant. Ashley păruse sigură pe sine de la început. După felul în care arăta și se comporta, o puteai considera deja o prințesă. Părea ciudat că-și făcea griji.

— Dar ce, nu crezi că vei câștiga? am întrebat-o.

— Ba da, a șoptit ea. Dar e nepoliticos să spui asta!

Mi-a făcut cu ochiul, iar eu am chicotit.

Altă greșeală. Chicotitul i-a atras atenția Silviei, care tocmai intra pe ușă.

— Nț-nț! O lady nu folosește niciodată un ton mai ridicat decât o șoaptă.

Toate murmurele s-au stins imediat. Mă întrebam dacă greșeala mea fusese surprinsă de camere, iar obrajii mi-au luat foc instantaneu.

— Bună ziua din nou, doamnelor. Sper că ați avut o noapte tihnită la palat, deoarece acum începe cu adevărat munca noastră. Astăzi voi încerca să vă vorbesc despre conduită și protocol, un proces care va continua pe toată durata șederii voastre. Vreau să vă informez că orice pas greșit din partea voastră va fi raportat familiei regale. Pare o exagerare, dar această competiție nu trebuie tratată superficial. O persoană din această încăpere va fi următoarea prințesă a Ileei. Nu e un lucru ușor. Trebuie să vă străduiți să vă ridicați singure în rang, indiferent de statutul vostru anterior. Aici veți deveni niște doamne. Și în această dimineață veți lua parte la prima voastră lecție.

Manierele la masă sunt foarte importante, iar înainte să puteți mânca alături de familia regală, trebuie să fiți conștiente de câteva norme de comportare. Cu cât mai bine învățați această lecție, cu atât mai repede veți putea merge la masă, așa că, vă rog, fiți atente.

A început să ne explice că vom fi servite pe partea dreaptă, care pahar e pentru care băutură, și că niciodată, dar niciodată, să nu întindem mâinile după un produs de patiserie. Pentru asta trebuia să folosim cleștele. Când nu făceam nimic cu mâinile, acestea trebuiau să stea în poală, pe șervet. Nu aveam voie să vorbim neîntrebate. Desigur, puteam vorbi în șoaptă cu vecinii de masă, dar mereu la un nivel tolerabil. Când a anunțat această ultimă regulă, m-a privit drept în ochi.

Silvia a continuat pe tonul ei elegant, în timp ce stomacul meu protesta. Chiar dacă erau sărăcăcioase, acasă eram obișnuită să mănânc cele trei mese zilnice. Aveam nevoie de mâncare. Eram din ce în ce mai nervoasă, când la un moment dat am auzit un ciocănit la ușă. Doi soldați s-au dat la o parte, făcându-i loc prințului Maxon.

— Bună dimineața, doamnelor! a strigat el.

Agitația a cuprins încăperea. Spatele îndreptat, șuvițele de păr date pe după umeri, rochiile rearanjate. Eu nu m-am uitat la Maxon, ci la Ashley, al cărei piept se mișca repede. Se holba pur și simplu, făcându-mă să mă simt rușinată.

— Maiestatea Voastră, a spus Silvia, făcând o mică reverență.

— Bună, Silvia. Dacă nu te deranjează, aş dori să mă prezint acestor tinere doamne.

— Bineînţeles, a spus ea, făcând din nou o plecăciune.

Prinţul Maxon a scrutat încăperea şi m-a găsit. Ochii ni s-au întâlnit pentru o clipă, iar el a zâmbit. Nu mă aşteptam la asta. Credeam că îşi schimbase în cursul nopţii părerea cu privire la modul cum trebuia să mă trateze şi că aveam să fiu chemată în faţa tuturor din pricina comportamentului meu. Dar poate că nu era deloc supărat. Poate că mă găsea amuzantă. Probabil că se plictisea teribil la palat. Indiferent de motiv, acel zâmbet scurt m-a făcut să cred că poate, la urma urmelor, acest concurs nu avea să fie până la urmă o experienţă atât de îngrozitoare. Am luat această decizie pe care cu o zi în urmă nu reuşisem s-o iau, sperând să am şansa de a-mi cere scuze.

— Doamnelor, dacă nu vă este cu supărare, vă voi striga pe rând pentru a veni să facem cunoştinţă. Sunt sigur că toate sunteţi nerăbdătoare să luaţi micul dejun, la fel ca mine. Aşa că nu vă voi răpi prea mult din timp. Îmi cer iertare dacă vă voi încurca numele; sunteţi destul de multe.

S-au auzit câteva chicote înfundate. S-a dus repede la fata din dreapta de pe primul rând şi a condus-o către canapele. Au vorbit câteva minute, apoi s-au ridicat amândoi. El şi-a înclinat uşor capul, iar ea a făcut o reverenţă. Fata s-a întors la masa ei, a vorbit cu vecina ei, şi altă Aleasă s-a dus să vorbească cu Maxon. Aceste conversaţii durau doar câteva minute şi erau purtate pe un ton coborât. Prinţul încerca să le descoasă pe toate în mai puţin de cinci minute.

— Mă întreb ce vrea să ştie, a spus Marlee, întorcându-se spre mine.

— Poate că vrea să ştie care actori crezi că sunt cei mai frumoşi. Pregăteşte-ţi o listă, i-am şoptit eu.

Marlee şi Ashley au chicotit la unison.

Nu eram singurele care vorbeau. În încăpere, vocile se ridicau ca nişte zumzete gingaşe, în timp ce încercam să pierdem vremea până când ne venea rândul. Fără să mai pun la socoteală că prin sală se plimbau cameramani, întrebându-le pe fete despre prima lor zi la palat, cum li se păreau slujnicele şi lucruri de genul ăsta. Când s-au oprit lângă mine şi Ashley, am lăsat-o pe ea să vorbească.

Mă tot uitam spre canapele, în timp ce fiecare Aleasă era intervievată. Unele erau calme şi aveau un comportament manierat, iar altele debordau de entuziasm. Marlee s-a înroşit toată când s-a îndreptat spre prinţul Maxon, radiind de fericire când s-a întors. Ashley şi-a îndreptat rochia de câteva ori, ca şi când ar fi avut un tic nervos.

Când s-a întors, ceea ce însemna că era rândul meu, aproape că am transpirat. Am inspirat adânc şi m-am calmat. Eram pe cale să cer o favoare monumentală.

Prinţul s-a ridicat şi, când m-am apropiat, mi-a citit numele de pe broşă.

— America, nu? a spus el cu un zâmbet jucăuş pe buze.

— Da, aşa e. Şi ştiu sigur c-am mai auzit numele dumneavoastră înainte, dar aţi putea, vă rog, să mi-l reamintiţi?

Mă întrebam dacă era o idee bună să încep cu o glumă, dar Maxon a râs şi mi-a făcut semn să mă aşez.

S-a apropiat de mine şi mi-a şoptit:

— Ai dormit bine, draga mea?

Nu ştiu cum arăta faţa mea la auzul acestui apelativ, dar ochii lui Maxon străluceau de amuzament.

— Tot nu sunt draga ta, i-am răspuns, zâmbind. Dar da. Odată ce m-am calmat, am dormit foarte bine. Patul este atât de comod, încât slujnicele au trebuit să mă scoată cu forţa din el.

— Mă bucur să aud că ţi-e bine, dra... America, s-a corectat el.

— Îţi mulţumesc, am spus.

Mă jucam cu tivul rochiei, încercând să găsesc o formulă elegantă de a-mi cere scuze:

— Îmi cer mii de scuze pentru comportamentul meu. Când mă străduiam să adorm, mi-am dat seama că, oricât de ciudată ar fi situaţia asta pentru mine, n-ar trebuie să te învinovăţesc. Nu tu eşti cel care m-a vârât în asta şi nu tu ai inventat conceptul Alegerii. Mai mult decât atât, când mă simţeam îngrozitor, n-ai făcut altceva decât să fii amabil cu mine, iar eu am fost deosebit de nepoliticoasă. M-ai fi putut da afară seara trecută, dar n-ai făcut-o. Îţi mulţumesc.

Ochii lui Maxon erau blânzi. Puteam face pariu că toate fetele dinainte mea se topiseră când el se uitase în felul ăsta la ele. Aş fi fost deranjată de o astfel de privire dacă n-ar fi fost evident că era sinceră. Şi-a înclinat capul preţ de o clipă. Când m-a privit din nou, s-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi de parcă ar fi vrut ca eu să înţeleg importanţa lucrurilor pe care urma să mi le spună.

— America, până acum ai fost foarte sinceră cu mine. Asta e o calitate pe care o admir din toată inima şi te voi ruga să ai amabilitatea de a-mi răspunde la o întrebare.

Am dat din cap, puţin speriată, căci habar n-aveam ce anume voia să ştie. S-a apropiat şi mai mult şi mi-a şoptit:

— Mi-ai spus că ai venit aici din greşeală, aşadar, bănuiesc că nu vrei să fii în Alegere. Există vreo posibilitate ca tu să ai vreun... sentiment de iubire faţă de mine, cât de mic?

Mi-am făcut din nou de lucru cu rochia. Chiar nu doream să-i rănesc sentimentele, dar nu mă puteam ascunde pe după deget:

— Maiestatea Voastră, sunteţi foarte amabil, atrăgător şi grijuliu.

Auzind aceste cuvinte, a zâmbit. Pe un ton scăzut, am adăugat:

— Dar, din motive destul de serioase, nu cred c-aş putea avea.

— Vrei, te rog, să-mi explici?

Faţa nu-l trăda, dar îi simţeam în voce dezamăgirea cauzată de refuzul meu spontan. Bănuiesc că nu era obişnuit cu astfel de lucruri.

Nu aş fi vrut să împărtăşesc cu el asemenea intimităţi, dar nu ştiam ce altceva l-ar fi putut face să înţeleagă. Pe un ton şi mai scăzut, i-am spus adevărul:

— Mi-e... mi-e teamă că inima mea aparţine altcuiva.

Simţeam că ochii mi se umezesc.

— O, te rog, nu plânge!

Şoaptele lui Maxon trădau îngrijorare:

— Nu ştiu niciodată ce să fac când o femeie plânge!

Asta m-a făcut să râd, iar lacrimile au dispărut. Uşurarea de pe chipul lui era evidentă.

— Vrei să te las să pleci azi acasă la persoana iubită? m-a întrebat el.

Era evident că preferinţa mea pentru altcineva îl deranja, dar în loc să fie furios, îmi arăta compasiune. Acest lucru m-a făcut să am încredere în el.

— Asta-i problema... Nu vreau să merg acasă.

— Vorbeşti serios?

Şi-a trecut degetele prin păr şi a trebuit să râd din nou când am văzut cât de pierdut părea.

— Pot să fiu sinceră cu tine?

A încuviinţat cu o mişcare a capului.

— Trebuie să rămân în competiţie. Cei de acasă se bazează pe prezenţa mea aici. Chiar dacă mi-ai permite să stau numai o săptămână, tot ar fi o binecuvântare pentru ei.

— Vrei să spui că aveţi nevoie de bani?

— Da.

Mă simţeam prost fiindcă recunoscusem asta. Probabil că părea că mă folosesc de el. Probabil că aşa şi era. Dar era mai mult decât atât.

— Acasă sunt... nişte oameni... — m-am uitat la el — pe care nu aş suporta să îi văd în acest moment.

Maxon a dat din cap a încuviinţare, dar n-a spus nimic.

Eu am şovăit. Cel mai rău lucru care se putea întâmpla era să fiu trimisă acasă, aşa că am continuat:

— Dacă m-ai putea lăsa să stau, chiar şi pentru o scurtă vreme, aş fi dispusă să fac un târg cu tine, m-am oferit eu.

El a ridicat din sprâncene:

— Un târg?

Mi-am muşcat buzele:

— Dacă mă laşi să stau...

Avea să sune tâmpit.

— În regulă, ei bine, să analizăm puţin situaţia. Eşti prinţ. Trebuie să ai grijă de bunul mers al ţării şi toate alea şi pe deasupra se presupune că trebuie să-ţi găseşti timp şi pentru treizeci şi cinci de fete, mă rog, treizeci şi patru? Prea multe pentru un om, nu crezi?

A dat din cap. Părea epuizat doar gândindu-se la asta.

— Nu ţi-ar fi mai uşor dacă ai avea pe cineva în interior? Cineva care să te ajute? Un fel de prieten?

— Prieten? m-a întrebat el.

— Da. Lasă-mă să stau şi te voi ajuta. Voi fi prietena ta.

Auzind asta, a zâmbit.

— Nu trebuie să-ţi mai baţi capul cum să mă cucereşti. Ştii deja că nu am sentimente faţă de tine. Dar poţi vorbi cu mine oricând doreşti, iar eu voi încerca să te ajut. Seara trecută spuneai că-ţi doreşti un confident. Ei bine, până găseşti unul, aş putea fi eu acea persoană. Dacă vrei.

Avea o expresie afectuoasă, dar rezervată:

— Am făcut cunoştinţă cu aproape toate fetele din această încăpere şi nu cred că vreuna dintre ele ar fi un prieten mai bun. Voi fi încântat să te am aici.

Uşurarea mea nu putea fi exprimată în cuvinte.

— Crezi, a spus Maxon, că ți-aș putea spune în continuare „draga mea"?

— Sub nici o formă, i-am șoptit eu.

— Am să încerc oricum. Nu sunt genul care se dă bătut așa ușor.

Nu mă îndoiam. Eram enervată la gândul că va insista cu asta.

— Așa le-ai spus tuturor fetelor?

Am făcut un semn din cap către cele treizeci și patru de Alese.

— Da, și toate au părut încântate.

— E exact motivul pentru care eu nu vreau.

Și m-am ridicat.

Maxon a chicotit când s-a ridicat odată cu mine. În mod normal m-aș fi supărat, dar într-un fel era amuzant. A înclinat capul, iar eu am făcut o reverență și m-am întors la locul meu.

Mi-era atât de foame, încât mi s-a părut o eternitate până ce a terminat cu ultimele rânduri. Dar, într-un sfârșit, ultima fată s-a întors la locul ei, iar eu am așteptat cu nerăbdare primul meu mic dejun la palat.

Maxon a venit în mijlocul încăperii:

— Dacă v-am cerut să mai rămâneți, vă rog să nu vă ridicați de pe scaune. Dacă nu, vă rog să mergeți cu Silvia în sufragerie. Voi veni și eu în scurt timp.

Le ceruse să rămână? Era oare un lucru bun?

M-am ridicat, ca mai toată lumea, și m-am îndreptat spre ușă. Probabil că prințul își dorea să petreacă puțin timp cu

acele fete. Am văzut că Ashley era una dintre ele. Fără îndoială că era specială, o adevărată prinţesă, dacă te uitai bine la ea. Cu celelalte nu făcusem încă cunoştinţă. Ceea ce nu însemna că ele şi-ar fi dorit să mă cunoască. Camerele de filmat au rămas în urmă pentru a surprinde cine ştie ce moment deosebit, iar noi ne-am continuat drumul.

Am intrat în sala de banchete unde ne aşteptau, mai impunători decât îmi imaginasem, regele Clarkson şi regina Amberly. În sală erau şi nişte cameramani, pregătiţi să surprindă prima noastră întâlnire. Am şovăit, întrebându-mă dacă trebuia să ne întoarcem la uşă, aşteptând să fim invitate. Dar aproape toate fetele — chiar dacă unele dintre ele ezitau — au continuat să meargă. M-am dus repede la scaunul meu, sperând să nu atrag atenţia.

Silvia a intrat imediat în urma noastră şi s-a uitat lung la noi:

— Doamnelor, a spus ea, mi-e teamă că n-am apucat să ajungem la acest capitol. Când intraţi într-o încăpere unde sunt prezenţi regele şi regina sau când ei intră într-o încăpere unde vă aflaţi voi, trebuie să faceţi o reverenţă. Iar apoi, când vi se vorbeşte, puteţi să vă ridicaţi şi să vă aşezaţi pe scaun. Facem asta împreună, da?

Şi am făcut toate reverenţe în direcţia mesei principale.

— Fetelor, vă urăm bun venit, a spus regina. Vă rog să vă aşezaţi. Bine aţi venit la palat. Suntem fericiţi să vă avem alături de noi.

Avea o voce plăcută. Era la fel de calmă ca expresia ei, dar plină de viaţă.

Aşa cum spusese şi Silvia, servitorii au venit pe partea dreaptă şi ne-au turnat suc de portocale în pahare. Farfuriile acoperite au fost aduse pe nişte tăvi imense. Majordomii le-au ridicat capacele chiar în faţa noastră. Un nor de aburi s-a ridicat din clătitele mele şi m-a plesnit peste faţă. Din fericire, murmurele de fericire ale fetelor au acoperit zgomotele scoase de stomacul meu.

Regele Clarkson a binecuvântat mâncarea, iar apoi am început să mâncăm. Câteva minute mai târziu, Maxon a intrat şi s-a aşezat, dar înainte să putem face vreo mişcare, a strigat:

— Doamnelor, vă rog, nu vă ridicaţi! Bucuraţi-vă de micul dejun.

S-a îndreptat spre masa principală, şi-a sărutat mama pe obraz, l-a bătut pe spate pe tatăl său şi s-a aşezat pe scaunul lui, în stânga regelui. A schimbat câteva cuvinte cu cel mai apropiat majordom, care a râs pe înfundate, iar apoi a început să mănânce.

Ashley nu se întorsese încă. Şi nici celelalte fete. Am privit în jur, confuză, numărând să văd câte lipseau. Opt. Opt fete nu erau în sala de banchete.

Kriss, care stătea în faţa mea, mi-a răspuns la întrebarea care mi se citea în ochi.

— Au plecat, a zis ea.

Au plecat? Oh. Au plecat...

Nu-mi puteam da seama ce anume făcuseră în mai puţin de cinci minute pentru a nu fi pe placul lui Maxon, dar eram deodată uşurată că alesesem să fiu corectă.

Şi, uite-aşa, am rămas doar douăzeci şi şapte.

Capitolul 12

Camerele de filmat au mai tras câteva cadre, iar apoi ne-au lăsat să savurăm micul dejun în liniște, filmând o ultimă secvență cu prințul înainte să plece.

Eram puțin șocată de eliminarea atât de rapidă a celor opt fete, dar Maxon nu prea părea să sufere. Mânca liniștit și, în timp ce-l priveam, mi-am dat seama că ar fi trebuit să-mi văd de farfuria mea, înainte ca mâncarea să se răcească. Din nou, am constatat că totul era extrem de gustos. Sucul de portocale era atât de bun, încât a trebuit să-l beau în înghițituri mici pentru a-l putea savura. Ouăle și șunca erau dumnezeiești, iar clătitele perfect făcute, nu prea subțiri, exact așa cum îmi plăcea.

Am auzit oftaturi în jurul meu ceea ce însemna că nu eram singura care savura micul dejun. Aducându-mi aminte să folosesc cleștele, am luat o tartă cu căpșuni din coșul pus în mijlocul mesei. Când am făcut asta, am încercat să trag cu ochiul la modul cum mâncau celelalte fete

din Cinci. Abia atunci mi-am dat seama că eram singura fată din Cinci rămasă în competiţie.

Nu-mi puteam da seama dacă Maxon era conştient de acest lucru — de-abia părea să ştie cum ne cheamă —, dar mi se părea ciudat că plecaseră amândouă. Dacă aş fi fost o străină pentru Maxon atunci când intrasem în acea încăpere, aş fi fost şi eu dată afară? Am rumegat acest gând, muşcând din tarta cu căpşuni. Era foarte dulce, iar aluatul extrem de pufos, o adevărată desfătare pentru papilele mele gustative. Fără voia mea am suspinat, pentru că era, de departe, cel mai bun lucru pe care îl gustasem vreodată. Am muşcat încă o dată din tartă, înainte de a înghiţi ce aveam în gură.

— Lady America? a strigat o voce.

Toate capetele din încăpere s-au întors spre voce, care îi aparţinea prinţului Maxon. Eram şocată că mi se adresa, mie sau altcuiva, atât de neprotocolar şi de faţă cu ceilalţi.

Ceea ce era mai rău decât faptul că fusesem strigată atât de brusc era gura mea plină de mâncare. Am acoperit-o cu mâna, înghiţind cât de repede am putut. Probabil că nu trecuseră mai mult de câteva secunde, dar cu atâţia ochi aţintiţi asupra mea, mi s-a părut o eternitate. Am observat expresia îngâmfată de pe faţa lui Celeste în timp ce mă privea. Probabil că, în ochii ei, eram un obstacol de care trebuia să scape rapid.

— Da, Maiestatea Voastră? am răspuns imediat după ce am înghiţit.

— Cum ţi se pare mâncarea?

Maxon mai avea puțin şi râdea, fie din cauza expresiei mele surprinse, fie pentru că adusese în discuție un detaliu din prima şi extrem de neautorizata noastră conversație.

Am încercat să rămân calmă:

— Este excelentă, Maiestatea Voastră. Această tartă cu căpşuni... ei bine, am o soră căreia îi plac dulciurile chiar mai mult decât mie. Cred că, dacă ar mânca aşa ceva, ar plânge. E perfectă.

Maxon a înghițit mâncarea şi s-a rezemat de spătarul scaunului:

— Chiar crezi că ar plânge?

Părea mult prea amuzat la acest gând. Nu mințise când îmi spusese că era sensibil la femeile care plângeau.

M-am gândit puțin înainte să-i răspund:

— Da. Când vine vorba de emoții, nu prea ştie cum să şi le stăpânească.

— Ai paria pe asta? a întrebat el imediat.

Am observat că fetele întorceau capetele dintr-o parte într-alta, ca şi când ar fi urmărit un meci de tenis.

— Dacă aş avea bani de pariat, aş face-o cu siguranță.

Am zâmbit la gândul de a paria pe lacrimile de fericire ale cuiva.

— Pe ce altceva ai paria? Pari foarte bună la încheiat târguri.

Părea că se delectează cu acest joculeț. Bun. Aveam să-i cânt în strună.

— Ei bine, pe ce v-ați dori? l-am întrebat eu.

Apoi, m-am întrebat ce Dumnezeu aş putea oferi eu cuiva care are totul.

— *Tu* ce vrei? a contracarat el.

Asta da întrebare fascinantă! Aproape la fel de interesantă ca ideea că i-aş fi putut oferi lui Maxon ceea ce ar fi putut el să-mi dea mie. Avea întreaga lume la dispoziția lui. Aşa că, de fapt, ce îmi doream?

Nu făceam parte din Unu, dar trăiam ca şi cum aş fi făcut. Aveam mai multă mâncare decât puteam înghiți şi cel mai confortabil pat pe care mi-l puteam imagina. Nişte fete îmi erau devotate trup şi suflet, indiferent că voiam sau nu. Şi, dacă aveam nevoie de ceva, tot ce trebuia să fac era să cer.

Singurul lucru pe care îl doream era ceva care să facă acest loc să semene cât mai puțin cu un palat. Dacă familia mea ar fi putut locui aici sau dacă n-aş mai fi fost atât de gătită... Nu-i puteam cere ca familia să mă viziteze. Mă aflam aici de-o zi.

— Dacă va plânge, aş dori să port pantaloni timp de o săptămână, am spus eu.

Toată lumea a râs, dar într-un mod politicos. Până şi regele şi regina păreau să găsească amuzantă cererea mea. Îmi plăcea felul în care mă privea regina, ca şi când acum nu mai eram chiar o străină.

— S-a făcut, a spus Maxon. Şi dacă nu va plânge, îmi rămâi datoare cu o plimbare prin împrejurimile palatului mâine după-amiază.

O plimbare prin împrejurimi? Asta era tot? Nu mi se părea ceva special. Mi-am amintit ce-mi spusese Maxon cu o seară în urmă, că era păzit. Poate că nu ştia cum să invite o

fată la întâlnire. Poate că ăsta era felul lui de a se descurca singur cu ceva complet necunoscut.

Cineva de lângă mine a scos un sunet dezaprobator. Oh! Mi-am dat seama că, dacă pierdeam, aveam să fiu prima persoană care urma să se întâlnească în privat cu prințul. O parte din mine voia să renegocieze, dar, dacă aveam să-i fiu de ajutor — aşa cum îi promisesem —, nu puteam descuraja aceste prime încercări de a invita pe cineva la o întâlnire.

— E un târg dificil, domnule, dar accept.

— Justin?

Majordomul cu care vorbise cu puțin timp în urmă a înaintat.

— Pregăteşte un pachet cu tarte şi trimite-l familiei lui Lady America. Roagă pe cineva să aştepte până ce sora ei le gustă, apoi informează-ne dacă, într-adevăr, a plâns. Sunt foarte curios în legătură cu acest lucru.

Justin a încuviințat şi a plecat.

— Ar trebui să scrii un bilet care să însoțească pachetul, în care să le spui celor din familia ta că eşti bine. De fapt, toate ar trebui să faceți asta. După micul dejun, scrieți-le familiilor voastre, iar noi ne vom asigura că vor primi mesajele astăzi.

Toate fetele au zâmbit şi au oftat, fericite că în sfârşit erau şi ele băgate în seamă. Ne-am terminat micul dejun şi ne-am dus să ne scriem scrisorile. Anne mi-a găsit nişte coli de hârtie, şi am început să le scriu alor mei. Chiar dacă

începutul fusese cam ciudat, ultimul lucru pe care-l voiam era ca ei să-şi facă griji. Am încercat să par veselă.

Dragă mamă, tată, May şi Gerad,

Mi-e foarte dor de voi! Prinţul a vrut să scriem acasă şi să vă spunem că suntem bine şi în siguranţă. În cazul meu, ambele sunt adevărate. Călătoria cu avionul a fost puţin înspăimântătoare, dar şi amuzantă într-un fel. Lumea pare atât de mică văzută de sus!

Mi-au dat multe haine şi lucruri minunate şi am trei slujnice extrem de amabile care mă ajută să mă îmbrac şi care fac curat pentru mine şi îmi spun unde să merg. Aşa că, dacă sunt încurcată în privinţa unor lucruri, ele ştiu mereu unde trebuie să fiu şi mă ajută să ajung acolo la timp.

Celelalte fete sunt în mare parte timide, dar cred că s-ar putea să-mi fi făcut deja o prietenă. Vă aduceţi aminte de Marlee din Kent? Am făcut cunoştinţă în drum spre Angeles. E foarte inteligentă şi prietenoasă. Dacă va trebui să mă întorc acasă la un moment dat, sper că ea va câştiga.

L-am cunoscut pe prinţ. Şi pe rege şi pe regină. În realitate sunt mai impunători. Încă n-am apucat să vorbesc cu ei, dar am vorbit cu prinţul Maxon. E o persoană surprinzător de generoasă... cred.

Trebuie să închei, dar vă iubesc şi mi-e dor de voi. Vă voi scrie din nou de îndată ce voi putea.

Cu dragoste,
America

Nu credeam că era ceva şocant în scrisoare, dar mă puteam înşela. Mi-o imaginam pe May citind-o iar şi iar,

găsind în cuvinte detalii ascunse în legătură cu viaţa mea de aici. Mă întrebam dacă avea să citească scrisoarea înainte să mănânce tartele.

P.S. May, tartele astea nu te fac să plângi?

Gata. Era cel mai bun lucru pe care-l puteam face.

Se pare însă că n-a fost suficient de bun. În acea seară, un majordom a bătut la uşa mea, cu un plic de la ai mei şi cu un mesaj:

— Domnişoară, n-a plâns. A spus că sunt cele mai bune lucruri pe care le-a mâncat vreodată — aşa cum aţi sugerat şi dumneavoastră —, dar n-a plâns. Maiestatea Sa va veni să vă ia din camera dumneavoastră mâine, în jurul orei şaptesprezece. Vă rog să fiţi gata.

Nu eram supărată pentru că pierdusem, ci pentru că mi-ar fi făcut cu adevărat plăcere să port pantaloni. Dar cel puţin aveam scrisorile. Mi-am dat seama că asta era prima oară când eram plecată de lângă familia mea pentru mai mult de câteva ore. Nu eram suficient de înstăriţi pentru a merge în călătorii şi, de vreme ce n-aveam prieteni, nu rămăsesem niciodată peste noapte la cineva. Ar fi fost minunat să existe o cale prin care să fi putut trimite scrisori în fiecare zi. Probabil că nu era imposibil, dar ar fi foarte costisitor.

Mai întâi, am citit scrisoarea tatei. Nu contenea să mă asigure cât de frumoasă arătam la televizor şi cât de

mândru era de mine. Mai zicea că n-ar fi trebuit să trimit trei cutii de tarte, deoarece May avea să devină o răsfățată. Trei cutii! Doamne Dumnezeule!

Continua informându-mă că Aspen fusese acasă la noi pentru a-i ajuta la organizarea actelor şi îi dăduseră şi lui o cutie. Nu ştiam ce trebuia să simt în legătură cu asta. Pe de-o parte, eram fericită că aveau să mănânce ceva atât de bun. Pe de altă parte, mi-l imaginam împărțind o tartă cu noua lui prietenă. O persoană pe care o putea alinta. M-am întrebat dacă era gelos din cauza cadoului de la Maxon sau dacă era fericit că scăpase de mine.

Am zăbovit asupra acelor cuvinte mai mult decât aş fi vrut.

Tata încheia spunându-mi că era fericit că-mi făcusem o prietenă. A adăugat că fusesem mereu varză la acest capitol. Am împăturit scrisoarea şi mi-am trecut degetul peste semnătura de pe partea cealaltă. Nu observasem niciodată cât de amuzantă era.

Scrisoarea lui Gerad era scurtă şi la obiect. Îi era dor de mine, mă iubea şi mă ruga să-i trimit mai multă mâncare. Am râs cu poftă citind-o.

Mama era autoritară chiar şi în scris. Mă felicita şi spunea că este mândră că reuşisem să câştig afecțiunea prințului — fusese informată că eu eram singura care trimitea cadouri acasă — şi îmi cerea cu fermitate să continuu în acelaşi fel.

Mda, mamă, am zis în sinea mea, *voi continua să-i spun prinţului că n-are nici o şansă cu mine şi să-l jignesc ori de câte ori am ocazia. Minunat plan!*

Eram fericită că păstrasem la sfârşit scrisoarea lui May.

Misiva ei era absolut îmbătătoare. Recunoştea că e extrem de geloasă că eu mâncam aşa ceva tot timpul. De asemenea, se plângea că mama era mult mai autoritară cu ea. Cunoşteam sentimentul. Restul scrisorii consta într-o serie de întrebări. Era Maxon la fel de drăguţ în persoană aşa cum era şi la TV? Cu ce eram îmbrăcată? Putea veni să viziteze palatul? Avea Maxon vreun frate secret care şi-ar fi dorit ca într-o bună zi să se însoare cu ea?

Am chicotit şi am strâns la piept colecţia de scrisori. Curând trebuia să fac efortul de a le răspunde. Probabil că pe undeva exista vreun telefon, dar până în acel moment nimeni nu ne spusese nimic în legătură cu asta. Chiar dacă aş fi avut unul în cameră, probabil că aş fi întrecut măsura dacă aş fi sunat zilnic acasă. În plus, ar fi fost amuzant să continuu cu scrisorile. Ar fi fost o dovadă a prezenţei mele în palat când locul ăsta avea să fie numai o amintire.

M-am băgat în pat, alinată de gândul că familia era în ordine, iar acea stare de bine m-a făcut să cad într-un somn adânc care a fost tulburat doar de un junghi de emoţie la gândul că voi fi din nou singură cu Maxon. Nu prea înţelegeam motivul, dar mi-am spus că îmi făceam griji degeaba.

*

— De dragul aparențelor, vrei, te rog, să mă iei de braț? m-a întrebat Maxon când, în ziua următoare, m-a condus din camera mea.

Am șovăit puțin, dar i-am dat ascultare.

Slujnicele mă îmbrăcaseră deja cu rochia de seară: o chestie mică și albastră, cu talia înaltă, tăiată sub sâni și fără mâneci. Pentru că brațele mi-erau goale, simțeam materialul apretat al costumului lui Maxon. Ceva în legătură cu asta mă făcea să nu mă simt în largul meu. Probabil că a observat, deoarece a încercat să-mi distragă atenția.

— Îmi pare rău că n-a plâns, a spus el.

— Ba nu, nu-ți pare.

Tonul meu jucăuș i-a dat de înțeles că nu eram prea supărată că pierdusem.

— N-am mai jucat niciodată un joc de noroc. A fost drăguț să câștig.

În tonul lui simțeam o ușoară scuză.

— Norocul începătorului.

A zâmbit.

— Probabil. Data viitoare vom încerca s-o facem să râdă.

Imediat am început să derulez scenarii în minte. Oare ce anume din palat ar fi făcut-o pe May să moară de râs?

Maxon și-a dat seama că mă gândeam la ea.

— Cum e familia ta?

— La ce te referi?

— Exact la asta. Probabil că e foarte diferită de a mea.

— Aşa zic şi eu. Am râs: Pentru început, nimeni nu poartă coroane la micul dejun.

Maxon a zâmbit.

— E mai mult un fel dineu în casa Singer?

— Bineînțeles.

A chicotit. Începeam să cred că Maxon nu era atât de snob cum crezusem la început.

— Ei bine, eu sunt mijlocia din cei cinci copii.

— Cinci!

— Da, cinci. Cele mai multe familii au mulţi copii. Dacă ar fi posibil, şi eu aş vrea o familie numeroasă.

— Serios? a întrebat Maxon, ridicând din sprâncene.

— Da, i-am răspuns.

Coborâsem tonul. Nu puteam spune exact de ce, dar îi vorbeam despre un detaliu intim legat de viața mea. Numai o singură persoană mai ştia asta.

Am simțit un val de tristețe, dar l-am alungat:

— În orice caz, sora mea cea mai mare, Kenna, e căsătorită cu cineva din Patru. Acum lucrează într-o fabrică. Mama speră să mă căsătoresc cu o persoană care să fie măcar din Patru, dar eu nu vreau să renunț la cântat. Îmi place prea mult. Acum fac parte din Trei ceea ce e cu adevărat ciudat. Dacă voi putea, voi încerca să rămân în domeniul muzicii. Kota e următorul. El e artist. Nu ne întâlnim prea des zilele astea. A venit să mă vadă când am plecat, dar asta a fost tot. Apoi urmez eu.

Maxon a zâmbit.

— America Singer, a zis el, cea mai bună prietenă a mea.

— Corect.

Mi-am dat ochii peste cap. Nu era cu putință să fiu cea mai apropiată prietenă a lui. Cel puțin, nu încă. Dar trebuia să recunosc că era singura persoană în care aveam încredere, nefiind persoana iubită sau vreun membru al familiei. Ei bine, mai era şi Marlee. Oare pentru el era la fel?

Am străbătut holul şi am pornit pe scări. Nu părea să se grăbească.

— După mine e May. Ea e cea care m-a trădat şi nu a plâns. Sincer, am fost distrusă; nu pot să cred că n-a plâns! Dar, da, şi ea e artistă. Pictează. O... o ador.

Maxon mi-a examinat chipul. M-am înmuiat puțin vorbind despre May. Îl simpatizam pe Maxon, dar nu ştiam cât de multe îi puteam spune.

— Iar apoi e Gerad. El e mezinul; are doar şapte ani. Încă nu şi-a dat seama dacă are înclinații spre muzică sau pictură. Cel mai mult îi place să se joace cu mingea şi să studieze gândaci, ceea ce e în ordine, numai că nu poate câştiga bani în felul ăsta. Încercăm să-l facem să experimenteze mai mult. În orice caz, ăştia sunt toți.

— Şi părinții? a continuat el.

— Şi cu părinții *tăi* cum rămâne? i-am răspuns eu.

— Îi cunoşti.

— Nu, nu-i cunosc. Le cunosc imaginea publică. În realitate cum sunt?

L-am tras de mână, ceea ce a fost o faptă vitejească. Braţele lui Maxon erau imense. Chiar şi pe sub haine puteam să-i simt muşchii puternici şi fermi. Maxon a oftat, dar mi-am dat seama că nu era exasperat. Se părea că îi făcea plăcere să fie bătut la cap. Probabil că era trist să creşti într-un loc ca acela fără să ai un frate.

Se gândea ce să spună când am intrat în grădină. Soldaţii arboraseră pe chipuri nişte zâmbete vagi. Dincolo de ei ne aştepta o cameră de filmat. Bineînţeles că voiau să fie prezenţi la prima întâlnire a prinţului. Maxon a scuturat din cap, iar ei s-au retras imediat înăuntru. Am auzit pe cineva înjurând. Nu voiam să fiu urmărită peste tot de camerele de filmat, dar părea ciudat să le faci semn să plece.

— Eşti bine? Pari încordată, a observat Maxon.

— Tu eşti confuz în privinţa femeilor plângăcioase, iar eu sunt confuză în privinţa plimbărilor cu prinţii, am spus, ridicând din umeri.

Auzind aceste cuvinte, Maxon a râs uşor, dar n-a spus nimic. În timp ce ne plimbam, am observat că soarele nu se vedea din cauza pădurii uriaşe de lângă palat, cu toate că era încă devreme. Umbra se ridica deasupra noastră, creând o mantie de întuneric. Cu o noapte în urmă, când căutasem un loc unde să fiu singură, aici îmi dorisem să ajung. Se părea că acum eram cu adevărat singuri. Am continuat să mergem, îndepărtându-ne de palat şi de soldaţii care ne puteau auzi conversaţia.

— Ce e confuz în legătură cu mine?

Am şovăit, dar i-am spus ce simţeam.

— Personalitatea ta. Intenţiile tale. Nu sunt sigură la ce să mă aştept de la această plimbărică.

— Ah!

S-a oprit şi s-a întors spre mine. Eram foarte aproape unul de celălalt şi, în pofida aerului cald de vară, am fost străbătută de un fior rece.

— Cred că de-acum ţi-ai dat deja seama că nu sunt genul de om care să se ascundă pe după deget. Am să-ţi spun exact ce vreau de la tine.

Maxon a mai făcut un pas spre mine.

Mi se pusese un nod în gât. Tocmai intrasem în situaţia de care mă temeam. Fără soldaţi, fără camere de filmat, fără cineva care să-l oprească din ceea ce voia să facă.

A reacţionat în urma loviturii cu genunchiul. L-am lovit pe Maiestatea Sa în interiorul coapsei. Cu forţă.

Maxon a scos un strigăt de durere şi s-a aplecat în faţă, prinzându-se de picior când m-am îndepărtat de el.

— Asta pentru ce-a fost?

— Dacă mă atingi doar cu un deget, o să te lovesc şi mai rău! i-am promis.

— Poftim?

— Am spus, dacă...

— Nu, nu, fată nebună, te-am auzit de prima dată, a spus Maxon, făcând o grimasă. Dar la ce Dumnezeu te referi?

Am simţit cum roşeam. Sărisem direct la cea mai groaznică concluzie şi eram pregătită să mă lupt cu o ameninţare care întârzia să apară.

Soldaţii au venit în fugă, alertaţi de mica noastră încăierare. Maxon, aflat într-o poziţie ciudată, pe jumătate aplecat, le-a făcut semn să plece.

Am rămas în tăcere pentru o clipă, iar când durerea i-a mai trecut, Maxon m-a privit drept în ochi.

— Ce credeai că vreau? m-a întrebat.

Am lăsat capul în jos şi m-am îmbujorat.

— America, ce credeai că vreau?

Părea supărat. Mai mult decât supărat. Jignit. Ghicise ce anume presupusesem, şi nu-i plăcuse deloc.

— În public? Credeai... Doamne Dumnezeule! Sunt un gentleman!

A dat să plece, dar s-a întors:

— De ce te-ai mai oferit să mă ajuţi dacă mă consideri josnic?

Nici măcar nu-l puteam privi în ochi. Nu ştiam cum să-i explic că mă pregătisem să înfrunt un animal, că întunericul şi intimitatea mă făceau să mă simt ciudat, că nu mai fusesem singură decât cu un alt băiat şi că aşa ne comportam noi.

— În seara asta vei lua cina în camera ta. Voi rezolva problema asta mâine-dimineaţă.

Am aşteptat în grădină până când toţi ceilalţi s-au dus în sufragerie, iar apoi m-am plimbat pe hol înainte să intru în cameră. Când am intrat, Anne, Mary şi Lucy nu mai puteau de fericire. Nu aveam curajul să le spun că nu îmi petrecusem decât o parte din seară cu prinţul.

Mâncarea îmi fusese deja adusă şi mă aştepta pe masa de lângă balcon. Mi-era foame acum că sentimentul de ruşine se mai atenuase. Dar nu lunga mea absenţă era motivul pentru care slujnicele radiau de fericire. Pe pat se afla o cutie foarte mare, care implora să fie deschisă.

— Putem să vedem? a întrebat Lucy.

— Lucy, eşti nepoliticoasă! a dojenit-o Anne.

— Au adus-o aici când aţi plecat! De atunci nu mai avem stare! a exclamat Mary.

— Mary! Unde-ţi sunt manierele? a întrebat-o Anne, încruntându-se.

— Nu, nu vă faceţi griji, fetelor. Nu am secrete.

A doua zi, când urma să fiu dată afară, aveam să le spun de ce.

Le-am oferit un zâmbet vag în timp ce desfăceam funda cutiei roşii. Înăuntru erau trei perechi de pantaloni. O pereche din olandă, o alta, mai elegantă, dar moale la atingere, şi una splendidă din denim. Deasupra lor se afla un cartonaş care purta emblema Ileei:

Îmi ceri nişte lucruri atât de simple, încât nu ţi le pot refuza. Dar, de dragul meu, doar în zilele de sâmbătă, te rog. Îţi mulţumesc pentru momentele petrecute împreună.

Prietenul tău,
Maxon

Capitolul 13

Ținând seama de toate, nu prea avem timp să fiu jenată sau îngrijorată. În dimineața următoare, când slujnicele m-au îmbrăcat fără să dea semne de neliniște, am presupus că prezența mea în sufragerie va fi bine-venită. Chiar și faptul că mi se permitea să cobor la micul dejun demonstra că Maxon nu era o persoană rea, lucru la care nu mă așteptasem: primeam o ultimă masă, un ultim moment ca una dintre frumoasele Alese.

Eram pe la jumătatea mesei, când Kriss și-a făcut curaj și m-a întrebat despre întâlnire.

— Cum a fost? a întrebat ea pe un ton scăzut, așa cum trebuia să vorbim în timpul mesei.

Dar cele trei cuvinte le-au determinat pe fetele care ne auziseră vorbind să ciulească urechile.

Am respirat profund:

— De nedescris.

Alesele s-au privit una pe cealaltă, aşteptând în mod evident mai multe informaţii.

— Cum s-a purtat? a întrebat Tiny.

— Ăăă...

Am încercat să-mi aleg cuvintele cu grijă:

— Deloc cum mă aşteptam.

De data asta, la masă s-au auzit nişte murmure.

— Faci asta dinadins? s-a băgat Zoe. Dacă da, atunci eşti îngrozitor de răutăcioasă.

Am scuturat din cap. Cum aş fi putut explica?

— Nu, doar că...

Dar am fost scutită de chinul de a răspunde de nişte strigăte ciudate care veneau de pe coridor.

În scurta şedere la palat, nu mai auzisem niciun zgomot atât de puternic. Mai mult decât atât, încălţămintea soldaţilor scotea nişte sunete ca un soi de muzică, în timp ce uşile masive se deschideau şi se închideau, iar furculiţele zăngănea pe farfurii. Era un haos absolut.

Familia regală a părut să priceapă înaintea noastră.

— Doamnelor, mergeţi în fundul sălii! a strigat regele Clarkson, dând fuga la fereastră.

Fetele, zăpăcite, dar ascultătoare, s-au îndreptat în linişte spre masa principală. Regele trăgea de un stor, care s-a dovedit a fi unul neobişnuit. Era din metal şi scârţâia în timp ce era lăsat în jos. Maxon s-a dus lângă el şi a tras altul. Iar lângă Maxon, minunata şi delicata regină s-a grăbit să-l tragă pe următorul.

Asta s-a întâmplat când şuvoiul de soldaţi a năvălit în sufragerie. Am văzut câţiva dintre ei aliniindu-se în faţa încăperii, chiar înainte ca imensele uşi să fie închise, încuiate şi securizate cu bare de metal.

— Au pătruns dincolo de ziduri, Maiestate, dar putem să îi oprim. Doamnele ar trebui să plece, dar suntem atât de aproape de uşă..., a zis un soldat.

— Am înţeles, Markson, i-a răspuns regele, întrerupându-l.

Mie nu mi-a trebuit mai mult pentru a înţelege. Rebelii pătrunseseră pe domeniile regale.

Bănuisem că asta avea să se întâmple la un moment dat. Prea mulţi musafiri la palat, prea multe pregătiri. În mod sigur cineva trecuse cu vederea ceva, făcând ca siguranţa noastră să fie ameninţată. Şi chiar dacă nu se putea intra atât de uşor în palat, era cel mai potrivit moment pentru a iniţia un protest. La urma urmelor, Alegerea era, într-un fel, un motiv de îngrijorare. Eram sigură că rebelii o urau, la fel cum urau toate lucrurile care aveau de-a face cu Illeá.

Dar, indiferent de ceea ce credeau ei, eu n-aveam să mă las doborâtă atât de uşor.

Am împins în spate scaunul pe care stăteam atât de repede, încât a căzut, şi am alergat către cea mai apropiată fereastră pentru a coborî apărătoarea metalică. Vreo câteva fete care înţelegeau ameninţarea au procedat la fel.

Mi-a luat numai o clipă să o las în jos, dar s-a dovedit dificil să o blochez. Tocmai reuşisem să acţionez sistemul de închidere, când ceva a izbit transperantul metalic din

afară, făcându-mă să mă retrag urlând, până când m-am împiedicat de scaunul meu răsturnat şi am căzut la podea.

Maxon a venit imediat lângă mine:

— Te-ai rănit?

Am făcut o scurtă evaluare. Probabil că aveam să mă aleg cu o vânătaie la şold, plus o sperietură zdravănă, dar asta era tot.

— Nu, sunt bine.

— În fundul încăperii. Acum! a ordonat el, ajutându-mă să mă ridic.

A alergat prin sală, ducându-se la fetele îngheţate de frică, trimiţându-le către colţul din spate.

L-am ascultat, îndreptându-mă spre Alesele cuibărite la un loc. Unele dintre ele plângeau; altele erau pur şi simplu şocate şi priveau în gol. Tiny leşinase. Regele Clarkson vorbea pe un ton serios cu un soldat de lângă peretele din spate, dar era suficient de departe încât fetele să nu audă ce spunea. Cu un braţ o ţinea protector de talie pe regină, care stătea calmă şi mândră lângă el.

Oare de câte ori trecuseră prin asta? Ştiam de la buletinele de ştiri că astfel de atacuri aveau loc de câteva ori pe an. Probabil că era un lucru care îţi submina încrederea în viitor. Şansele de supravieţuire scădeau vertiginos pentru ea... pentru soţul ei... şi pentru singurul lor copil. Era evident că, la un moment dat, rebelii aveau să găsească o cale de a primi ceea ce-şi doreau. Cu toate astea, ea stătea acolo, cu fruntea sus, arborând o expresie calmă.

A aruncat o privire spre fete. *Are vreuna dintre ele puterea necesară pentru a deveni regină?* părea să spună. Tiny zăcea inconştientă în braţele cuiva. Celeste şi Bariel vorbeau încontinuu. Ştiam cum arăta Celeste când nimic nu o deranja şi puteam să-mi dau seama că acum era tulburată, deşi, în comparaţie cu celelalte fete, îşi ascundea emoţiile destul de bine. Unele dintre ele erau în pragul isteriei, stând în genunchi şi scâncind. Altele refuzau pur şi simplu să accepte ce se întâmpla, retrăgându-se într-o lume numai a lor. Erau livide şi îşi răsuceau mâinile duse pe gânduri, aşteptând ca totul să se termine.

Marlee plângea, dar nu atât cât să pară devastată. Am luat-o de mână şi am ridicat-o în picioare.

— Şterge-ţi lacrimile şi stai dreaptă, i-am lătrat la ureche.

— Poftim? a chiţcăit ea.

— Ai încredere în mine şi fă ce-ţi spun!

Marlee şi-a şters lacrimile cu rochia şi şi-a îndreptat spatele. Şi-a atins faţa, încercând probabil să-şi şteargă urmele de machiaj. Apoi s-a întors şi m-a privit pentru a vedea dacă totul e în regulă.

— Bun. Scuze că sunt atât de autoritară, dar ai încredere în mine, OK?

Mă simţeam prost că-i dădeam ordine în toiul evenimentelor, dar trebuia să arate la fel de calmă precum regina Amberly. În mod sigur Maxon şi-ar fi dorit ca regina lui să fie aşa, iar Marlee trebuia să câştige.

Marlee a încuviinţat din cap.

— Nu, ai dreptate. Vreau să zic, deocamdată toată lumea e în siguranţă. N-ar trebui să fiu atât de îngrijorată.

Am dat din cap spre ea, cu toate că se înşela complet. *Nimeni* nu era în siguranţă.

Soldaţii aşteptau pe poziţii lângă uşile masive în timp ce rebelii aruncau cu obiecte grele în ziduri şi în ferestre. În încăpere nu era niciun ceas. Nu ştiam de cât timp eram sub asediu, ceea ce mă neliniştea. Cum puteam afla dacă pătrunseseră în palat? Atunci când aveau să bată cu putere în uşi? Erau cumva deja înăuntru, iar noi nu ştiam?

Nu-mi puteam trăda îngrijorarea. M-am uitat la o vază cu flori — ale căror denumiri nu le ştiam — şi am început să-mi rod una dintre unghiile perfect şlefuite. Mă prefăceam că acele flori erau tot ceea ce conta în lume.

În cele din urmă, Maxon a venit să vadă ce fac, aşa cum procedase şi cu celelalte fete. Stătea lângă mine, privind florile. Nici unul dintre noi nu prea ştia ce să spună.

— Eşti bine? m-a întrebat într-un sfârşit.

— Da, i-am şoptit.

El a tăcut o clipă, apoi a spus:

— Nu pari.

— Ce se va întâmpla cu slujnicele mele? am zis, dând glas celei mai mari griji.

Eu eram în siguranţă. Dar oare ele erau? Dacă vreuna dintre ele se hotărâse să coboare exact când intraseră rebelii?

— Slujnicele tale? m-a întrebat el pe un ton care sugera că eram o proastă.

— Da, slujnicele mele.

M-am uitat în ochii lui, făcându-l să înțeleagă că numai o minoritate aleasă dintre ocupanții palatului era cu adevărat protejată. Lacrimile începuseră să mi se adune în ochi. Nu voiam să plâng, aşa că respiram repede, încercând să-mi stăpânesc emoțiile.

El m-a privit în ochi, părând să priceapă că nu eram prea departe de o servitoare. Nu asta mă îngrijora, dar părea ciudat că o tragere la sorți să constituie diferența dintre mine şi cineva ca Anne.

— Probabil că s-au ascuns pe undeva. Ajutoarele au propriile adăposturi în care se pot refugia. Soldații sunt foarte buni când vine vorba de asedii şi alertează pe toată lumea. În mod sigur vor fi bine. De obicei, avem un sistem de alarmă, dar rebelii l-au distrus ultima oară când au venit. Oamenii au tot încercat să-l repare, dar...

Maxon a oftat.

Am privit în jos, încercând să-mi potolesc toate grijile.

— America! m-a implorat el.

M-am întors spre Maxon.

— Fetele sunt bine. Rebelii s-au mişcat încet şi toată lumea de-aici ştie ce să facă în astfel de situații.

Am încuviințat. Am rămas în tăcere timp de un minut, şi mi-am dat seama că era pe cale să plece.

— Maxon, am şoptit.

El s-a întors, puțin surprins că îl strigasem atât de neprotocolar de față cu toți ceilalți.

— În legătură cu ce s-a întâmplat aseară. Lasă-mă să-ți explic. Când au venit să ne pregătească pentru sosirea

noastră aici, un bărbat mi-a spus să nu te refuz niciodată. Indiferent de lucrurile pe care mi le-ai cere. Niciodată.

Maxon a împietrit:

— Poftim?

— Mi-a dat de înţeles că ţi-ai putea dori anumite lucruri. Iar tu mi-ai spus că nu ai fost în compania multor femei. După optsprezece ani... şi le-ai mai şi făcut vânt cameramanilor. Pur şi simplu m-am speriat când te-ai apropiat de mine.

Maxon a clătinat din cap, încercând să priceapă totul. Pe faţa lui, de obicei calmă, se strecuraseră acum umilinţa, furia şi neîncrederea.

— Aceste lucruri le-au fost spuse tuturor fetelor? m-a întrebat el, părând şocat.

— Nu ştiu. Nu cred că multe fete ar avea nevoie de un asemenea avertisment. Probabil că *de-abia aşteaptă* să sară pe tine, am spus, dând din cap spre ele.

El a chicotit.

— Dar tu nu aştepţi acest lucru şi de asta n-ai avut nici o problemă când m-ai lovit sub centură, nu?

— Te-am lovit în coapsă!

— Oh, te rog! Un bărbat n-are nevoie de atâta timp ca să se recupereze după un şut în coapsă, mi-a zis el pe un ton sceptic.

Fără voia mea, am început să râd. Din fericire, Maxon mi s-a alăturat. Apoi un alt obiect s-a izbit de ferestre şi ne-am oprit în acelaşi timp. Preţ de o clipă uitasem unde mă aflam.

— Iar acum ai de-a face cu o încăpere plină de femei care plâng, nu-i aşa? l-am întrebat.

Expresia de pe faţa lui trăda o zăpăceală comică.

— Nimic pe lumea asta nu mă zăpăceşte mai tare! mi-a şoptit el. N-am nici cea mai vagă idee cum să le fac să înceteze.

Acesta era bărbatul care urma să conducă ţara: tipul care nu ştia ce să facă în faţa unor lacrimi. Era prea amuzant.

— Încearcă să le baţi uşor pe spate sau pe umăr şi să le spui că totul va fi bine. De cele mai multe ori când fetele plâng, ele nu vor neapărat să le rezolvi problema, ci doar să le consolezi, l-am povăţuit eu.

— Serios?

— Da.

— Nu poate fi atât de simplu.

Curiozitatea şi îndoiala i se citeau în voce.

— Am spus că de cele mai multe ori, nu tot timpul. Dar probabil că va funcţiona pentru majoritatea fetelor de-aici.

El a pufnit:

— Nu sunt atât de sigur. Două dintre ele m-au întrebat deja dacă le voi lăsa să plece când toate astea se vor termina.

— Credeam că nu avem voie să cerem aşa ceva.

Dar n-ar fi trebuit să fiu surprinsă. Având în vedere că fusese de acord ca eu să rămân, probabil că nu-i păsa foarte tare de reguli.

— Ce-ai de gând să faci?

— Ce altceva pot face? Nu pot ţine o persoană aici împotriva voinţei ei.

— Poate că se vor răzgândi, am spus eu pe un ton plin de optimism.

— Poate. A tăcut o clipă. Eşti bine? Nu te-ai speriat şi tu? a întreba, aproape cu veselie.

— Sincer? Eram convinsă că mă vei trimite acasă după micul dejun, am recunoscut.

— Da? Şi eu mă gândisem la asta.

Am făcut un schimb de zâmbete. Prietenia noastră — dacă o puteam numi aşa — era ciudată şi imperfectă, dar cel puţin nu duceam lipsă de sinceritate.

— Nu mi-ai răspuns. Vrei să pleci?

Zidul a fost lovit din nou, iar ideea părea atrăgătoare. Cel mai groaznic atac de-acasă fusese tentativa lui Gerad de a-mi fura mâncarea. Fetele de-aici nu mă băgau în seamă, hainele erau sufocante, oamenii încercau să mă rănească, iar toată afacerea mă făcea să nu mă simt în largul meu. Dar era bine pentru familia mea şi mă simţeam minunat cu stomacul plin. Maxon părea puţin pierdut, dar aveam să fiu departe de *el* pentru încă puţin timp. Şi, cine ştie, poate că puteam fi de ajutor în alegerea viitoarei prinţese.

L-am privit pe Maxon în ochi:

— Dacă nu mă dai afară, nu plec.

El a zâmbit:

— Bun. Va trebui să mă mai învăţi trucuri din astea cu bătutul pe umăr.

I-am întors zâmbetul. Da, era cu totul anapoda, dar ceva bun tot avea să iasă din toată treaba asta.

— America, poți să-mi faci o favoare?

Am încuviințat.

— Toată lumea ştie că ieri după-amiază am petrecut mult timp împreună. Dacă te întreabă cineva, ai putea să le spui, te rog, că eu nu... că n-aş...

— Desigur. Şi îmi cer scuze pentru tot.

— Ar fi trebuit să ştiu că, dacă vreo fată are să nesocotească vreun ordin, aceea vei fi tu.

Mai multe obiecte grele au lovit din nou zidul, făcându-le pe câteva fete să ţipe.

— Cine sunt? Ce vor? l-am întrebat.

— Cine? Rebelii?

Am încuviințat.

— Depinde pe cine întrebi. Şi despre care grup vorbeşti, mi-a răspuns el.

— Vrei să spui că sunt mai multe?

Asta făcea ca totul să fie şi mai periculos. Dacă ăsta era doar un grup, atunci ce puteau face două sau mai multe? Din câte ştiam eu, un rebel era un rebel, iar Maxon îmi dăduse de înţeles că unii puteau fi mai răi decât alţii.

— Câte grupări există?

— În principiu două, nordicii şi sudicii. Nordicii atacă mai frecvent, pentru că sunt mai aproape. Vin dintr-o regiune ploioasă din Likely, aproape de Bellingham, de undeva din nord. Nimeni nu vrea să trăiască acolo — sunt numai ruine —, aşa că şi-au făcut un fel de tabără, cu toate că eu bănuiesc că sunt mereu pe drumuri. Asta este doar o teorie — una pe care nimeni n-o ia în seamă. Nu prea au

şanse să pătrundă în palat, iar dacă vor reuşi, pierderile vor fi... minime. Bănuiesc că ceea ce se întâmplă acum e uneltirea nordicilor, a spus el, ridicând vocea din cauza zgomotului.

— De ce? Ce îi deosebeşte atât de mult de sudici?

Maxon părea să ezite, nefiind sigur dacă această informaţie trebuia să ajungă la urechile mele. S-a uitat în jur ca să vadă dacă ne putea auzi cineva. M-am uitat şi eu şi am observat câteva fete care stăteau cu ochii pe noi. Celeste arăta ca şi cum mai avea puţin şi-mi dădea foc. Nu am zăbovit prea mult asupra ei. Dar chiar şi aşa, nimeni nu era suficient de aproape pentru a ne auzi. Când Maxon şi-a dat seama de asta, s-a aplecat şi mi-a şoptit:

— Atacurile lor sunt mult mai... letale.

Am fost străbătută de un fior.

— Letale?

A încuviinţat cu o mişcare a capului:

— Ei nu vin decât o dată sau de două ori pe an, din câte-mi pot da seama. Am senzaţia că toată lumea încearcă să mă ţină departe de statistici, dar nu sunt idiot. Când sudicii atacă, mor mulţi oameni. Problema e că ambele grupări arată la fel în ochii noştri — murdari, în mare parte bărbaţi, slabi, dar puternici, fără niciun soi de însemn — aşa că până când încăierarea nu se termină, nu prea ştim la ce să ne aşteptăm.

Am aruncat o privire prin încăpere. O mulţime de oameni erau în pericol dacă Maxon se înşela şi cei de-afară erau sudicii. M-am gândit din nou la bietele mele slujnice.

— Dar tot nu înțeleg. Ce vor, de fapt?

Maxon a ridicat din umeri:

— Se pare că sudicii vor să ne distrugă. Nu știu de ce, dar bănuiesc că sunt nemulțumiți sau ceva de genul ăsta, s-au săturat să fie marginalizați. Nici măcar nu fac parte din Opt, de vreme ce sunt în afara rețelei sociale. Iar nordicii sunt o enigmă. Tata spune că vor doar să ne enerveze, să ne submineze autoritatea, dar eu nu sunt de acord.

Pentru o clipă a părut încrezător:

— Am o teorie și în cazul lor.

— Îmi spui și mie?

Maxon șovăia din nou. Probabil că de data asta nu se temea că m-aș putea speria, ci că nu l-aș lua în serios.

S-a apropiat din nou de mine și mi-a șoptit:

— Caută ceva.

— Ce anume?

— Nu știu. Dar se întâmplă mereu același lucru când ne asediază. Soldații sunt imobilizați, răniți sau legați, dar niciodată omorâți. Ca și cum nu ar vrea să fie stingheriți de nimeni în timp ce umblă prin palat. Deși câteodată iau prizonieri, iar asta e destul de tulburător. Apoi, camerele — mă rog, alea în care pot pătrunde — sunt întoarse pe dos. Fiecare sertar e scos, rafturile sunt golite, covoarele date la o parte. Multe lucruri sunt stricate. N-o să-ți vină să crezi câte aparate de fotografiat am schimbat de-a lungul anilor.

— Aparate de fotografiat?

— Oh, a spus el înroșindu-se. Îmi place să fac fotografii. Cu toate astea, nordicii nu iau prea multe cu ei. Tata

crede că teoria mea e o aberație, desigur. Ce ar putea căuta o adunătură de barbari analfabeți? Dar eu cred că trebuie să fie ceva.

Era uluitor. Dacă aş fi fost săracă şi aş fi ştiut cum să intru în palat, cred că aş fi luat toate bijuteriile pe care le-aş fi găsit, orice putea fi vândut. Aceşti rebeli probabil că aveau şi altceva în minte în afară de declarații politice sau de supraviețuirea de zi cu zi atunci când veneau aici.

— Crezi că e o prostie ideea mea? m-a întrebat Maxon, trezindu-mă din reverie.

— Nu, nu e o prostie. E neclară, dar nu tâmpită.

Am zâmbit amândoi. Mi-am dat deodată seama că, dacă Maxon ar fi fost pur şi simplu Maxon Schreave, şi nu Maxon, viitorul rege al Ileei, ar fi fost genul de om pe care mi l-aş fi dorit ca vecin, cineva cu care puteam schimba o vorbă.

Şi-a dres vocea:

— Bănuiesc că ar trebui să-mi termin rondul.

— Da, îmi imaginez că sunt câteva domnişoare care se întreabă de ce îți ia atât de mult.

— Deci, *prieteno*, ceva sugestii în legătură cu cine ar trebui să vorbesc?

Am zâmbit şi m-am uitat în spate, asigurându-mă că preferata mea la titlul de prințesă era liniştită. Era.

— O vezi pe fata aceea blondă, îmbrăcată în roz? E Marlee. Drăguță, foarte de treabă, îi plac filmele. Du-te!

Maxon a chicotit şi s-a îndreptat spre ea.

*

Mi s-a părut că aşteptasem în sufragerie o veşnicie, însă atacul durase aproximativ o oră. Mai târziu am aflat că rebelii nu intraseră în palat. Soldaţii trăseseră doar când aceştia încercaseră să deschidă uşile principale, după ce mai întâi aruncaseră în ferestre cu nişte cărămizi — scoase din zidurile palatului — şi cu mâncare stricată.

La un moment dat, doi bărbaţi se apropiaseră prea mult de uşi, se deschisese focul asupra lor, iar aceştia o luaseră la fugă. Dacă presupunerile lui Maxon erau corecte, aveam de-a face cu nordicii.

Ne-au mai ţinut o vreme în sufragerie, timp în care palatul a mai fost o dată controlat. Când s-a confirmat că era sigur, ni s-a permis să mergem în camere. Am mers braţ la braţ cu Marlee. În pofida faptului că nu mă pierdusem cu firea în timpul asediului, eram obosită, dar şi fericită că aveam pe cineva care să-mi distragă atenţia.

— Te-a lăsat să porţi pantaloni, chiar dacă ai pierdut? m-a întrebat ea.

Începusem să vorbesc despre Maxon imediat ce fusese posibil, curioasă să aflu cum decursese conversaţia lor.

— Da. A fost foarte generos în legătură cu asta.

— Cred că bunătatea lui e fermecătoare.

— E un om tare bun. E amabil chiar şi când se află într-o dispoziţie mai proastă.

De exemplu, atunci când primeşte un şut în bijuteriile regale.

— La ce te referi?

— La nimic.

Nu voiam să-i vorbesc despre incident.

— Despre ce ați vorbit azi? am întrebat-o pe Marlee.

— Ei bine, m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să-l văd săptămâna asta, a spus ea, înroşindu-se.

— Marlee! Ăsta e un lucru minunat!

— Şşş! a spus ea, privind prin jur, cu toate că celelalte fete urcaseră deja scările. Încerc să nu-mi fac speranțe prea mari.

Am tăcut amândouă preț de un minut, apoi ea a explodat de fericire:

— Pe cine păcălesc? Sunt atât de entuziasmată, că nici nu-mi vine să cred! Sper că nu va dura mult până să mă invite.

— Dacă deja ți-a cerut asta, sunt sigură că foarte curând vei primi veşti. Vreau să spun, atunci când se eliberează de îndatoririle oficiale.

Ea a râs:

— Nu-mi vine să cred! Ştiam că e chipeş, dar nu eram sigură cum se va comporta. Am fost atât de îngrijorată că ar fi... nu ştiu, înțepat sau ceva de genul ăsta.

— Şi eu. Dar el e...

Cum era Maxon, de fapt? Era infatuat, într-o oarecare măsură, dar nu în sensul rău al cuvântului, aşa cum îmi imaginasem eu. Se purta ca un prinț, dar era atât de... de...

— Normal.

Marlee nu se mai uita la mine. Păşea visătoare înainte. Speram ca imaginea pe care şi-o făcuse despre Maxon să fie una care să coincidă cu realitatea. Îmi doream, de asemenea,

ca ea să fie fata pe care el o aştepta. Am lăsat-o la uşa ei, făcându-i cu mâna, apoi m-am dus în camera mea.

Gândurile cu privire la Marlee şi Maxon s-au risipit de îndată ce am deschis uşa. Anne şi Mary stăteau în genunchi lângă Lucy, care părea foarte tulburată. Faţa îi era roşie, iar lacrimile îi curgeau pe obraji; tremurul de-abia perceptibil se transformase într-o mişcare dezordonată care îi zguduia tot trupul.

— Lucy, calmează-te, totul e bine, îi şoptea Anne în timp ce-i mângâia părul ciufulit.

— Totul s-a terminat. Nimeni n-a fost rănit. Draga mea, eşti în siguranţă, a adăugat Mary, ţinând-o de mâna care îi zvâcnea.

Eram prea şocată să vorbesc. Scena era atât de intimă, încât am considerat că e mai bine să plec, dar Lucy m-a zărit înainte să ies din cameră.

— Î-î-îmi cer scuze, Lady, Lady, Lady..., s-a bâlbâit ea.

Anne şi Mary şi-au ridicat privirile îngrijorate.

— Nu-ţi face griji. Eşti bine? am întrebat-o, închizând uşa ca să nu ne vadă cineva.

Lucy a dat să vorbească din nou, dar n-a putut articula niciun cuvânt. Lacrimile şi tremuratul puseseră din nou stăpânire pe trupşorul ei.

— Va fi bine, domnişoară, a intervenit Anne. Durează câteva ore, dar până la urmă se calmează. Dacă tremuratul persistă, o s-o ducem la infirmerie. Anne a coborât tonul:Numai că Lucy nu vrea să meargă acolo. Dacă supe-

riorii află că nu eşti bine, te trimit la spălătorie sau la bucătărie. Iar lui Lucy îi place să fie servitoare.

Nu ştiam de ce Anne vorbea în şoaptă. Ne strânseserăm în jurul lui Lucy, iar ea auzea tot, chiar şi în starea în care se afla.

— V-v-vă rog, domnişoară. Eu nu... eu nu... eu..., a spus ea.

— Şşt! N-o să te pârască nimeni, i-am spus. M-am uitat la Anne şi la Mary: Ajutaţi-mă s-o pun pe pat.

Ar fi trebuit să fie uşor, dar Lucy se zvârcolea atât de puternic, încât mâinile şi picioarele îi tot alunecau din strânsoarea noastră. Ne-a luat ceva timp până am întins-o pe pat. Odată ce am învelit-o, moliciunea patului a făcut ceea ce cuvintele noastre nu putuseră. Tremuratul lui Lucy s-a mai potolit, iar ea a rămas cu privirea agăţată de baldachin.

Mary s-a aşezat pe marginea patului şi a început să fredoneze un cântecel, amintindu-mi de felul în care aveam grijă de May când era bolnavă. Am tras-o pe Anne într-un colţ, departe de urechile lui Lucy.

— Ce s-a întâmplat? A intrat cineva aici? am întrebat-o.

Dacă se întâmplase aşa ceva, mă aşteptam să mi se spună.

— Nu, nu, m-a asigurat Anne. Lucy intră mereu în criză când vin rebelii. Începe să plângă numai când aude de ei. Ea...

Anne a privit în jos, spre papucii ei negri lustruiţi, încercând să hotărască dacă să continue sau nu. Nu doream

să mă bag în viaţa lui Lucy, dar voiam să înţeleg. Anne a tras adânc aer în piept şi a zis:.

— Unii dintre noi s-au născut pe domeniile regale. Mary s-a născut în castel, iar părinţii ei sunt încă aici. Eu am fost orfană, adusă în palat pentru că era nevoie de personal.

Şi-a netezit rochia, ca şi cum ar fi vrut să înlăture această latură neplăcută a vieţii ei.

— Lucy a fost vândută palatului.

— Vândută? Cum aşa? Aici nu sunt sclavi.

— Teoretic nu, dar asta nu înseamnă că nu se poate întâmpla. Mama lui Lucy avea nevoie de o operaţie. Şi-au oferit serviciile unei familii din Trei în schimbul banilor. Mama ei nu şi-a mai revenit, iar ei au rămas cu datoria, aşa că Lucy şi tatăl ei au locuit cu acea familie vreme îndelungată. Din câte am înţeles, au fost trataţi foarte dur. Fiul acelei familii s-a îndrăgostit de Lucy şi, cu toate că uneori nu contează din ce castă faci parte, de la Şase la Trei e totuşi un salt destul de mare. Când mama lui a descoperit legătura, a vândut-o pe Lucy împreună cu tatăl ei celor de la palat. Îmi amintesc când a venit. A plâns zile întregi. Probabil că se iubeau foarte mult.

M-am uitat la Lucy. Cel puţin, în cazul meu unul dintre noi luase decizia de a ieşi din relaţie. Ea nu avusese de ales.

— Tatăl lui Lucy lucrează la grajduri. Nu e foarte puternic sau eficient, dar e foarte devotat. Iar Lucy e servitoare. Ştiu că poate părea aiurea, dar e o onoare să fii servitoare la palat. Noi ne aflăm în linia întâi — suntem

considerate suficient de inteligente, pregătite şi atractive pentru a fi văzute în timp ce ne facem treaba. Ne luăm slujbele foarte în serios şi ne ţinem de ele. Dacă o dai în bară, eşti trimisă la bucătărie, unde lucrezi pe brânci şi stai în zdrenţe. Sau tai lemne şi prăşeşti pământul. Nu e uşor să fii servitoare.

Mă simţeam ca o proastă. În mintea mea, ele erau din Şase şi atât. Dar chiar şi-aici existau ierarhii şi diferenţe pe care nu le înţelegeam.

— Acum doi ani, palatul a fost atacat în toiul nopţii. Rebelii au pus mâna pe nişte uniforme de soldaţi şi nu-i mai puteai deosebi de personalul palatului. Era aşa un haos, că nimeni nu mai ştia pe cine să atace şi pe cine să apere, oamenii se furişau peste tot... a fost groaznic.

Am tremurat numai gândindu-mă la asta. Întunericul, confuzia, coridoarele ca un labirint ale palatului. În comparaţie cu ce se întâmplase de dimineaţă, acel atac părea să poarte semnătura sudicilor.

— Unul dintre rebeli a prins-o pe Lucy.

Anne a coborât privirea preţ de un minut. Când a vorbit din nou, a fost aproape în şoaptă:

— Nu sunt sigură dacă ei au multe femei acolo, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Oh...

— N-am fost martoră, dar Lucy mi-a povestit că bărbatul era plin de funingine. A spus că i-a lins faţa întruna.

Anne s-a cutremurat. Stomacul mi s-a zvârcolit, ameninţând să dea afară micul dejun. Era revoltător şi

înțelegeam de ce Lucy cedase nervos în fața unui atac ca acela de mai devreme.

— A târât-o într-un colț, iar ea a țipat cât au ținut-o puterile. În toată zarva aia, era greu s-o auzi. Dar un soldat de la palat a apărut după un colț. A țintit și l-a împușcat în cap pe bărbat. Rebelul a căzut la pământ, prinzând-o pe Lucy dedesubt și acoperind-o cu sânge.

Am dus o mână la gură. Nu mi-o puteam imagina pe Lucy cea delicată trecând prin toate astea. Nu era de mirare că reacționa așa.

— Unele răni i-au fost tratate, dar nimeni nu i-a putut coase mintea. A rămas cu traume, dar încearcă, pe cât posibil, să ascundă asta, mai mult de dragul tatălui ei. E foarte mândru că fata lui e suficient de bună pentru a fi servitoare, iar Lucy nu vrea să-l dezamăgească. Noi încercăm s-o calmăm, dar, de fiecare dată când vin rebelii, intră în stare de șoc. E convinsă că cineva o va prinde, îi va face rău și o va omorî. Își dă toată silința, domnișoară, dar nu știu cât o să mai suporte.

Am încuviințat, privind-o pe Lucy. Adormise, cu toate că încă era devreme.

Mi-am petrecut restul zilei citind. Anne și Mary au curățat lucruri care nu erau murdare. Am păstrat tăcerea până când Lucy și-a revenit.

Mi-am promis că, dacă îmi stătea în putință, aveam să o ajut pe Lucy să nu mai treacă niciodată prin așa ceva.

Capitolul 14

Aşa cum anticipasem, fetele care ceruseră să fie lăsate să plece acasă s-au răzgândit de îndată ce lucrurile s-au potolit. Nimeni nu ştia cine erau, dar unele dintre Alese — în special Celeste — erau hotărâte să afle. Deocamdată mai eram douăzeci şi şapte.

Regele susținea că atacul fusese atât de neînsemnat, încât nu era nevoie să fie menționat. Dar, pentru că în timpul dimineții camerele de filmat fuseseră alături de noi, unele transmiseseră imagini în direct. Aparent, regele n-a fost deloc încântat de acest fapt. Asta mă făcea să mă întreb câte atacuri suferise palatul şi noi nu aflaserăm. M-am întrebat cât de sigur era acest loc.

Silvia ne-a explicat că, dacă situația ar fi fost mai gravă, ni s-ar fi dat voie să ne sunăm familiile ca să le spunem că suntem bine. Dar, având în vedere că nu se întâmplase mai nimic, ni s-a cerut să trimitem doar nişte scrisori.

Eu le-am scris alor mei că sunt bine, că, probabil, atacul păruse mult mai violent decât fusese în realitate şi că regele ne protejase pe toate. Le-am spus să nu-şi facă griji în privinţa mea şi că mi-e dor de ei. Apoi, am înmânat scrisoarea unei slujnice binevoitoare.

A doua zi a trecut fără niciun incident. Plănuisem să mă duc în Salonul Doamnelor pentru a vorbi cu Maxon şi cu celelalte fete, dar, după ce am văzut-o pe Lucy atât de tulburată, am hotărât să rămân în camera mea.

Nu prea ştiam cu ce se îndeletniceau slujnicele mele cât timp eram plecată, dar în timpul petrecut alături de ele am jucat cărţi, iar în conversaţie s-au mai strecurat şi câteva bârfe.

Am aflat că pentru fiecare zece oameni pe care îi vedeam în palat, undeva, în spate, o sută sau mai mulţi stăteau la dispoziţia lor. Despre bucătari şi spălătorese ştiam, dar mai erau şi oameni care se ocupau numai de geamuri. Echipei îi lua o săptămână să le curețe pe toate, iar când terminau, constatau că praful se depusese din nou, aşa că trebuiau s-o ia de la capăt. De asemenea, în palat erau şi bijutieri care lucrau pentru familie şi făceau daruri pentru musafiri, şi echipe de croitorese şi consilieri vestimentari care îmbrăcau familia regală — şi acum şi pe noi — frumos şi impecabil.

Am mai aflat şi alte lucruri, cum ar fi pasiunea lor pentru soldaţi, pe care îi considerau deosebit de drăguţi, sau faptul că ţinuta pe care şefa lor le obliga să o poarte la petreceri li se părea oribilă; mi-au spus că unele persoane din

palat făceau pariuri în legătură cu Alegerea şi că eu figuram în topul primelor zece, dar şi că bebeluşul uneia dintre bucătărese erau extrem de bolnav, ceea ce a făcut-o pe Anne să lăcrimeze puţin. Această fată era o prietenă de-a ei, iar cuplul îşi dorise foarte mult un copil.

Ascultându-le şi intervenind în discuţie atunci când aveam ceva de spus, m-am binedispus, ceea ce nu se întâmpla jos, cu Alesele. M-am bucurat cu adevărat de compania lor. Atmosfera din cameră era una liniştită şi fericită.

Timpul trecuse atât de plăcut, încât am rămas acolo şi a doua zi. De data asta am deschis uşa camerei şi uşa balconului, iar aerul cald s-a strecurat înăuntru, învăluindu-ne. Lucy se simţea mult mai bine, aşa că m-am întrebat de câte ori ieşise cu adevărat din palat.

Anne a plasat un comentariu, sugerând că nu era un comportament adecvat — să stau cu ele, jucând cărţi cu uşile deschise —, dar a lăsat-o baltă aproape imediat. Am observat că începuse să se mai relaxeze în strădania ei de a mă transforma în acea lady care se presupunea că trebuie să fiu.

Eram în toiul unui joc când, cu coada ochiului, am observat o siluetă în cadrul uşii. Maxon se uita la noi, părând amuzat. Când privirile ni s-au întâlnit, am văzut că se întreba ce Dumnezeu făceam. M-am ridicat, zâmbind, şi m-am dus spre el.

— Oh, Doamne Dumnezeule, a murmurat Anne când şi-a dat seama că prinţul era la uşă.

A pus repede cărţile într-un coşuleţ împletit şi s-a ridicat, Mary şi Lucy urmându-i imediat exemplul.

— Doamnelor, a spus Maxon.

— Maiestatea Voastră, a spus ea, făcând o reverență. E o onoare, sire!

— Şi pentru mine, a răspuns el cu un zâmbet.

Slujnicele se uitau una la cealaltă, flatate. S-a lăsat tăcerea pentru o clipă, nimeni neştiind ce să facă.

— Noi tocmai plecam, a ciripit Mary deodată.

— Da! Adevărat, a adăugat Lucy. Noi... ăăă... voiam...

S-a uitat la Anne, cerându-i ajutorul.

— Să ne ducem să terminăm rochia de vineri pentru Lady America, a încheiat Anne.

— Corect, a spus Mary. Au mai rămas doar două zile.

Ne-au înconjurat pentru a ieşi din cameră, toate numai zâmbet.

— Nu dorim să vă reținem de la treabă, a spus Maxon, urmărindu-le, cu totul fascinat de comportamentul lor.

Odată ajunse în hol, au făcut nişte reverențe şi s-au răsucit pe călcâie. Imediat ce au dispărut după colț, s-au auzit chicotele lui Lucy, urmate de admonestările lui Anne, care încerca să o facă să tacă.

— Ce mai grup ai, a spus Maxon, plimbându-se prin cameră, inspectând locul.

— Mă țin în puf, i-am răspuns cu un zâmbet.

— E clar că țin la tine. E greu să găseşti aşa ceva.

S-a uitat la mine:

— Nu aşa mi-am imaginat camera ta.

Am ridicat un braț şi l-am lăsat să cadă.

— Nu e camera mea, nu-i aşa? Îţi aparţine, iar eu pur şi simplu am împrumutat-o.

S-a uitat lung la mine.

— Ţi-au spus că poţi aduce unele modificări, nu-i aşa? Un alt pat, o nouă culoare.

Am ridicat din umeri:

— O găleată de vopsea nu ar face ca această cameră să-mi aparţină. Fetele ca mine nu locuiesc în case cu podele de marmură, am spus pe un ton glumeţ.

Maxon mi-a zâmbit:

— Cum arată camera ta de-acasă?

— Ăăă..., pentru ce anume ai venit? i-am tăiat-o.

— A! Mi-a venit o idee.

— În legătură cu ce?

— Ei bine, a început el, continuând să se plimbe prin cameră, mi-am zis că, de vreme ce nu avem relaţia pe care o încurajez în mod normal cu celelalte fete, poate că ar trebui să avem... o metodă alternativă de comunicare.

S-a oprit în faţa oglinzii şi s-a uitat la pozele cu familia mea.

— Surioara ta seamănă leit cu tine, a spus amuzat.

M-am apropiat de el:

— Ni s-a mai spus. Care e treaba cu metoda alternativă de comunicare?

Maxon a terminat cu pozele şi s-a îndreptat spre pianul din spate:

— De vreme ce se presupune că tu mă ajuţi, fiind prietena mea şi toate alea, a continuat el aruncându-mi o

privire tăioasă, poate că nu ar trebui să recurgem la bilețele trimise prin slujnice şi invitații formale pentru întâlniri. Mă gândeam la ceva mai neconvențional.

A ridicat partitura de pe pian:

— Tu ai adus astea?

— Nu, erau aici. Pot să cânt din memorie.

A ridicat din sprâncene:

— Impresionant.

S-a apropiat din nou de mine, fără să termine ce avea de spus.

— Vrei, te rog, să termini cu cotrobăitul şi să-ți duci ideea până la capăt?

Maxon a oftat:

— Prea bine. Mă gândeam că am putea folosi un semnal secret, atunci când vrem să vorbim, fără să ştie cineva. Ce zici dacă ne-am freca nasul?

Maxon şi-a pus un deget deasupra buzei superioare şi l-a mişcat de la stânga la dreapta.

— Arăți de parcă îți curge nasul. Deloc atrăgător.

S-a uitat la mine cu o expresie perplexă şi a încuviințat.

— Prea bine. Poate că pur şi simplu ar trebui să ne trecem mâinile prin păr?

Am clătinat din cap imediat.

— Părul meu e aproape tot timpul prins cu agrafe. E imposibil să-mi trec degetele prin el. În plus, ce s-ar întâmpla dacă ai purta coroana? I-ai face vânt una-două.

A arătat cu degetul spre mine:

— Bine zis. Hmmm.

A trecut pe lângă mine, continuând să se gândească, şi s-a oprit aproape de noptieră.

— Ce-ai zice dacă ne-am trage uşor de ureche?

— Îmi place, am spus. Suficient de simplu pentru a fi ascuns, dar nu atât de obişnuit pentru a-l confunda cu altceva. Rămânem la trasul de ureche.

Maxon studia ceva, dar s-a întors să-mi zâmbească:

— Mă bucur că eşti de acord. Data viitoare când vrei să mă vezi, pur şi simplu trage-te de ureche, iar eu voi veni de îndată ce pot. Probabil după cină, a concluzionat el, ridicând din umeri.

Înainte să-l pot întreba cum să procedez când trebuie să mă duc la el, Maxon a traversat încăperea cu borcanul meu în mână:

— Ce Dumnezeu e cu ăsta aici?

Am oftat:

— Mi-e teamă că nu-ţi pot explica.

A venit şi ziua de vineri, şi, odată cu ea, debutul nostru la *Actualităţile din Illeá*. Era o obligaţie, dar săptămâna aceea pur şi simplu aveam să stăm acolo, fără să spunem sau să facem ceva. Din pricina orei de vară, aveam să intrăm în direct la ora cinci, timp de o oră, urmând ca apoi să luăm cina.

Anne, Mary şi Lucy au fost foarte grijulii când m-au îmbrăcat. Rochia era de un albastru-închis, bătând spre purpuriu. Era mulată până la şolduri, iar de acolo se răsfira în valuri satinate. Nu-mi venea să cred că atingeam ceva atât de frumos. Au închis-o la spate nasture cu nasture, apoi

mi-au prins părul cu agrafe împodobite cu perle. Au adăugat o pereche de cercei mici cu perle şi un colier făcut dintr-un fir atât de subţire şi cu perle atât de îndepărtate una de cealaltă, încât arătau ca şi cum ar fi plutit pe pielea mea. Eram gata.

M-am privit în oglindă. Aceeaşi faţă. Era cea mai drăguţă versiune a mea, dar recunoşteam acel chip. Când fusesem aleasă, mă temusem că voi deveni de nerecunoscut — acoperită de straturi de machiaj şi îngropată sub atâtea bijuterii, încât ar fi trebuit să sap săptămâni întregi pentru a mă regăsi. Deocamdată, eram tot America.

Şi, pentru a nu mă dezminţi, în timp ce mă îndreptam spre încăperea în care se filmau materialele de la palat, mi-am dat seama că eram acoperită de un strat fin de sudoare. Ne spuseseră să fim acolo cu zece minute mai devreme. Pentru mine, zece minute au însemnat cincisprezece. Pentru cineva cum era Celeste au însemnat trei. Aşa că, până s-au strâns toate fetele, a trecut ceva timp.

O groază de oameni mişunau în jurul nostru, făcând ultimele retuşuri în studio — în care se aranjaseră mai multe şiruri de scaune pentru Alese. Membrii consiliului, pe care i-am recunoscut după atâţia ani în care urmărisem *Actualităţile*, erau acolo, repetându-şi replicile şi potrivindu-şi cravatele. Alesele făceau ultimele verificări în oglindă şi îşi ajustau rochiile extravagante. Toată lumea se agita.

M-am întors şi am surprins o scenă între Maxon şi mama lui. Frumoasa regină Amberly îşi prindea câteva fire de păr rebele. El şi-a îndreptat sacoul şi i-a spus ceva.

Ea a dat din cap, încuviințând, iar Maxon a zâmbit. I-aş fi privit în continuare, dar Silvia, în toată splendoarea ei, a venit să mă conducă la locul meu.

— Îndreaptă-te spre scaune, Lady America, a spus ea. Te poţi aşeza unde doreşti. Să ştii că primul rând a fost deja revendicat.

Părea a-şi cere scuze, de parcă îmi dădea nişte veşti proaste.

— Oh, mulţumesc, i-am spus, şi m-am îndreptat fericită spre locurile din spate.

Nu-mi plăcea să urc micile trepte purtând pantofi strânşi cu barete. (Chiar erau necesari? Nimeni nu avea să-mi vadă picioarele.) Dar am reuşit. Am văzut-o pe Marlee intrând. Mi-a zâmbit, mi-a făcut cu mâna şi a venit să se aşeze lângă mine. Însemna mult pentru mine că alesese să stea cu mine şi nu în rândul al doilea. Îmi era loială. Avea să fie o regină minunată.

Purta o rochie de un galben strălucitor. Cu părul ei blond şi cu pielea uşor bronzată, arată de parcă emana lumină.

— Marlee, îmi place la nebunie rochia ta. Arăţi fantastic!

— Oh, mulţumesc, a spus, roşind. Credeam că am sărit calul.

— Deloc! Crede-mă, e perfectă pentru tine.

— Voiam să vorbesc cu tine, dar ai lipsit. Crezi că mâine ne putem vedea? a întrebat ea în şoaptă.

— Desigur. În Salonul Doamnelor, nu? E sâmbătă, am spus, tot în şoaptă.

— OK, a răspuns, entuziasmată.

În faţa noastră, Amy s-a întors spre noi.

— Simt că agrafele stau să-mi cadă. Fetelor, vreţi, vă rog, să mă ajutaţi?

Fără să spună ceva, Marlee şi-a trecut degetele subţiri prin buclele lui Amy şi i-a verificat agrafele.

— Mai bine?

Amy a oftat.

— Da, mulţumesc mult.

— America, am ruj pe dinţi? m-a întrebat Zoe.

M-am întors la stânga şi am văzut-o zâmbind maniacal, dezvelindu-şi toţi dinţii albi ca perlele.

— Nu, e OK, i-am răspuns, văzând cu coada ochiului că Marlee aproba dând din cap.

— Mersi. Cum de e atât de calm? a întrebat Zoe, arătând spre Maxon, care vorbea cu un membru al echipei de filmare.

Apoi, Zoe s-a aplecat în faţă şi şi-a pus capul pe genunchi, controlându-şi respiraţia.

Eu şi Marlee ne-am privit, făcând ochii mari şi încercând să nu izbucnim în râs. Era greu să ne abţinem dacă ne uitam la ea, aşa că am scrutat încăperea şi am început să discutăm despre toaletele celorlalte fete. Câteva dintre ele erau îmbrăcate în roşu seducător sau în verde aprins, dar nimeni nu era în albastru. Olivia se îmbrăcase cu o rochie portocalie. Nu eram expertă într-ale modei, dar am căzut de acord cu Marlee că cineva ar fi trebuit să-i atragă atenţia. Portocaliul îi făcea pielea să pară verde.

Cu două minute înainte ca echipa să dea drumul camerelor de filmat, ne-am dat seama că nu rochia o făcea

să pară verde. Olivia a vomitat în cel mai apropiat coş de gunoi, apoi s-a prăbuşit la pământ. Silvia a intervenit, şi un val de agitaţie s-a stârnit în încercarea de a-i şterge sudoarea şi a o aşeza pe un scaun. A fost dusă în ultimul rând, cu un recipient la picioare, în caz de nevoie.

Bariel stătea pe locul din faţa ei. De unde eram n-am auzit ce i-a murmurat bietei fete, dar se părea că era pregătită s-o înjunghie dacă avea să vomite din nou în apropierea ei.

Bănuiam că Maxon văzuse sau auzise ceea ce se întâmplase, aşa că m-am uitat să-i văd reacţia. Dar el nu privea spre fetele agitate; se uita la mine. Repede — atât de repede încât oricine altcineva ar fi considerat că se scarpină — Maxon şi-a întins mâna şi s-a tras de ureche. Eu l-am imitat, apoi am privit în altă parte.

Eram entuziasmată să ştiu că în seara aceea, după cină, Maxon avea să treacă pe la mine.

Imnul a început brusc, iar pe micuţele ecrane din sală am văzut stema naţională. Mi-am îndreptat spatele. Singurul meu gând era că familia avea să mă vadă în seara asta, şi voiam să fie mândri.

Regele Clarkson era la pupitru, vorbind despre atacul scurt, dar eşuat asupra palatului. Eu nu l-aş fi numit eşuat. Reuşise să ne bage în sperieţi pe cele mai multe dintre noi. Au urmat anunţuri peste anunţuri, iar eu încercam să fiu atentă la tot ce spuneau, deşi era greu. Eram obişnuită să urmăresc acest spectacol aşezată pe o canapea confortabilă, cu un castron de pop-corn la îndemână, comentând împreună cu ai mei.

Multe dintre anunţuri aveau legătură cu rebelii, care erau făcuţi responsabili pentru anumite probleme din ţară. Drumurile care se construiau în Sumner nu putuseră fi terminate la timp din cauza lor, iar foarte mulţi ofiţeri din Atlin fuseseră trimişi să ajute la calmarea unor incidente provocate de rebeli în St. George. Habar n-aveam că aceste lucruri se întâmplaseră. Pentru că era o discordanţă între ceea ce auzisem eu despre rebeli de-a lungul vieţii şi ceea ce aflasem de când venisem la palat, începusem să mă întreb cât de multe ştiam noi despre ei. Poate că pur şi simplu nu înţelegeam eu, dar mă îndoiam că rebelii erau de vină pentru tot ceea ce era în neregulă în Illeá.

Apoi, de parcă ar fi apărut din neant, Gavril a păşit în studio după ce fusese anunţat de către Maestrul de Ceremonii.

— Doamnelor şi domnilor, bine v-am regăsit! În seara asta am de făcut un anunţ special. Alegerea se desfăşoară de mai bine de-o săptămână, iar opt domnişoare au plecat deja acasă, lăsând în competiţie douăzeci şi şapte de frumoase Alese. Săptămâna viitoare, indiferent ce s-ar întâmpla, emisiunea *Actualităţile din Illeá* va fi dedicată acestor minunate domnişoare, pentru a vă face cunoştinţă cu ele.

Am simţit nişte broboane de sudoare care îmi alunecau pe la tâmple. Să stau aici şi să arăt frumos... Puteam să fac asta. Dar să răspund la întrebări? Ştiam că nu aveam să câştig acest joc; nu asta era problema. Dar nu voiam să par o fraieră în faţa întregii naţiuni.

— Dar, înainte să trecem la ele, haideți să petrecem câteva clipe în compania celui care în curând își va alege consoarta. Cum vă simți în seara asta, Alteța Voastră? l-a întrebat Gavril pe prinț, mergând de-a lungul scenei.

Maxon fusese prins la înghesuială. Nu avea vreun microfon sau vreun răspuns pregătit.

Chiar înainte ca Gavril să ajungă în fața lui cu microfonul, Maxon s-a uitat la mine, iar eu i-am făcut cu ochiul. Acest gest a fost suficient pentru a-l face să zâmbească.

— Sunt foarte bine, Gavril, îți mulțumesc.

— Sunteți încântat de compania în care vă aflați?

— Da! A fost o plăcere să fac cunoștință cu aceste domnișoare.

— Sunt atât de minunate și delicate precum par? l-a întrebat Gavril.

Până să dea Maxon replica, am zâmbit. Deoarece știam că răspunsul era „da"... într-un fel.

— Ăăă...

Maxon și-a mutat privirea de la Gavril la mine:

— Aproape.

— Aproape? l-a întrebat Gavril, surprins. S-a întors spre noi. Cineva de-acolo e tare obraznică?

Toate fetele au chicotit; eu la fel. Trădătorul!

— Ce anume au făcut acele fete de nu au fost pe placul Maiestății Voastre? l-a întrebat Gavril pe Maxon.

— Oh, să-ți povestesc.

Maxon s-a așezat picior peste picior și s-a făcut comod. Probabil că era pentru prima dată când îl vedeam așa de

relaxat, stând acolo şi râzând de mine. Îmi plăcea această latură a lui. Mi-aş fi dorit s-o văd mai des.

— Una dintre ele a avut tupeul să ţipe la mine, destul de tare, prima oară când ne-am întâlnit. Ba chiar mi-a aruncat o privire extrem de urâtă.

Deasupra capului lui Maxon, regele şi regina au făcut un schimb de priviri. Se părea că şi ei auzeau povestea asta pentru prima oară. Lângă mine, fetele se uitau una la cealaltă, buimăcite. Nu m-am prins până când Marlee nu a vorbit.

— Nu-mi aduc aminte ca vreo fată să fi ţipat la el în Sala Mare. Tu îţi aminteşti?

Se părea că Maxon uitase că prima noastră întâlnire trebuia să rămână secretă.

— Cred că spune asta pentru a face situaţia să pară mai amuzantă. I-am spus câteva lucruri serioase. Probabil că se referă la mine.

— S-a uitat urât la dumneavoastră? De ce? a continuat Gavril.

— Sincer, nu sunt foarte sigur. Cred că îi era dor de casă. Şi, desigur, am iertat-o.

Maxon era extrem de detaşat acum, vorbind cu Gavril ca şi când ar fi fost singura persoană din sală. Mai târziu, intenţionam să-i spun cât de bine s-a descurcat.

— Aşadar, ea se află alături de noi acum?

Gavril s-a uitat spre fete, rânjind, apoi s-a întors spre prinţ.

— Oh, da. E încă aici, a spus Maxon, fără să-şi ia privirea de la Gavril. Şi plănuiesc s-o ţin ceva timp.

Capitolul 15

Cina a fost o dezamăgire. Trebuia să le spun slujnicelor să-mi lărgească rochiile pentru a putea mânca la cina festivă din săptămâna ce urma.

Anne, Mary şi Lucy mă aşteptau în cameră pentru a mă ajuta să mă dezbrac, dar le-am explicat că vreau să mai zăbovesc puţin. Anne şi-a dat seama prima că Maxon va veni să mă vadă, deoarece în mod normal eram nerăbdătoare să scap de hainele elegante.

— Doriţi să rămânem până mai târziu? Nu e nici o problemă, a spus Mary pe un ton optimist.

După ce pacostea de Maxon mă vizitase la începutul săptămânii, hotărâsem că, în fond, cel mai bun lucru era să le rog să iasă din cameră cât mai repede posibil. În plus, nu suportam să le văd uitându-se insistent la mine până când el avea să-şi facă apariţia.

— Nu, nu. Sunt bine. Dacă mai târziu voi avea probleme cu rochia, o să sun din clopoţel.

Şovăind, au plecat, lăsându-mă să-l aştept pe Maxon. Nu ştiam cât avea să întârzie şi nu voiam să încep să citesc o carte ca după aceea să fiu nevoită să mă opresc sau să mă aşez la pian doar ca să mă ridic imediat. În cele din urmă, m-am întins pe pat, aşteptând. Gândurile mele erau departe. M-am gândit la Marlee şi la bunătatea ei. Mi-am dat seama că, în afară de câteva detalii insignifiante, nu ştiam prea multe despre ea. Cu toate astea, eram încredinţată că gesturile şi comportamentul ei erau autentice. Apoi, m-am gândit la fetele care erau mult prea false. Mă întrebam dacă Maxon putea vedea diferenţa.

Se părea că experienţa lui Maxon cu femeile era în acelaşi timp măreaţă şi limitată. Era manierat, dar, când se apropia prea mult, îşi dădea cu stângul în dreptul. Ştia cum să trateze o lady, dar nu avea nici cea mai vagă idee cum să se comporte la o întâlnire.

Diferenţa dintre el şi Aspen era izbitoare.

Aspen!

Numele, chipul şi amintirea lui m-au lovit atât de brusc, încât m-au luat pe nepregătite. Aspen! Oare ce făcea în acel moment? În Carolina era aproape ora stingerii. Probabil că era la muncă, dacă avea de lucru în ziua aceea. Sau poate că ieşise cu Brenna sau cu altă fată cu care se hotărâse să-şi petreacă timpul de vreme ce noi ne despărţiserăm. O parte din mine tânjea să ştie... Iar alta voia să se facă fărâmiţe numai gândindu-se la asta.

M-am uitat spre borcan. L-am agitat şi am urmărit moneda rostogolindu-se pe fundul lui, atât de singură.

— Şi eu, i-am şoptit. Şi eu.

Era prostesc din partea mea să-l păstrez? Îi înapoiasem totul, aşa că de ce păstrasem moneda? Asta era tot ce-mi mai rămăsese? O monedă într-un borcan pentru a i-o arăta fiicei mele într-o bună zi, pentru a-i povesti despre primul meu iubit secret?

Nu aveam timp să mă gândesc la problemele mele. Bătaia lui Maxon în uşă a venit un minut mai târziu, iar eu am alergat să deschid.

Maxon a fost surprins să mă vadă.

— Unde Dumnezeu sunt slujnicele tale? m-a întrebat, scrutând încăperea.

— Au plecat. Le trimit jos când mă întorc de la cină.

— În fiecare zi?

— Da, bineînţeles. Să ştii că rochiile mi le pot da jos şi singură.

Maxon a ridicat din sprâncene şi a zâmbit. Eu m-am îmbujorat. Nu voisem să sune aşa.

— Ia-ţi o mantie! Afară e frig.

Am mers pe hol, încă distrasă de gândurile mele. De-acum ştiam că Maxon nu se descurca să înceapă o conversaţie, dar cu toate astea l-am luat imediat de braţ. Eram fericită că între noi exista un soi de familiaritate.

— Dacă insişti să nu-ţi mai ţii slujnicele alături, voi fi nevoit să-ţi pun un soldat la uşă, a spus el.

— Nu! Nu-mi place să fiu supravegheată ca un bebeluş.

A chicotit:

— Va fi *afară*. Nici măcar nu vei şti că e acolo.

— Ba da, m-am plâns eu. I-aş simţi prezenţa.

Maxon s-a prefăcut că oftează obosit. Eram atât de ocupată să mă cert cu el, încât n-am auzit şoaptele de pe coridor până când Celeste, Emmica şi Tiny nu au răsărit practic în faţa noastră. Se întorceau în camerele lor.

— Doamnelor, a spus Maxon şi a înclinat uşor din cap.

Bănuiesc că fusese o prostie să cred că nu ne va vedea nimeni. Mi-am simţit faţa încălzindu-se, şi nu eram sigură de ce.

Fetele au făcut reverenţe şi şi-au continuat drumul. Le-am privit peste umăr. Emmica şi Tiny ne priveau curioase. În câteva minute şi alte fete aveau să afle de întâlnirea mea cu prinţul. A doua zi sigur aveam să fiu încolţită. Celeste se uita la mine urât. Îşi spunea mai mult ca sigur că îi făcusem o nedreptate.

M-am întors şi am spus primul lucru care mi-a venit în minte:

— Ţi-am zis eu că fetele cărora le-a fost frică în timpul atacului vor dori să rămână până la urmă.

Nu ştiam cine anume ceruse să plece, dar se zvonea că Tiny era una dintre ele. Toată lumea ştia că leşinase. Bariel era, de asemenea, suspectată, dar în mod sigur asta era o minciună. Mai întâi trebuia să i se smulgă coroana din mâinile reci şi moarte.

— Nu-ţi poţi imagina ce uşurat am fost când am aflat.

Părea sincer.

Mi-a luat o clipă să mă gândesc la răspuns, de vreme ce nu mă aşteptasem la aşa ceva, fiind în acelaşi timp foarte

atentă să nu cad. Nu prea ştiam cum să merg în timp ce ţineam pe cineva de braţ. Tocurile nu mă ajutau deloc. Măcar avea să mă prindă dacă aş fi alunecat.

— M-am gândit că ultimele evenimente au să te ajute într-un fel, am spus când am ajuns la primul etaj şi mi-am găsit din nou echilibrul. Probabil că e complicat să alegi o singură fată dintre atâtea pretendente. Dacă din cauza circumstanţelor unele dintre ele ar fi eliminate în mod natural, n-ar trebui ca asta să-ţi uşureze alegerea?

Maxon a ridicat din umeri:

— Bănuiesc că da. Dar pentru mine nu a fost deloc aşa, te asigur. Părea rănit: Seara bună, domnilor, i-a salutat el pe soldaţi, care au deschis uşile către grădină fără să stea pe gânduri.

Poate că aveam să accept oferta lui Maxon — de a le spune soldaţilor că îmi plăcea să ies în grădină. Gândul că puteam evada atât de uşor era atrăgător.

— Nu înţeleg, am spus în timp ce mă conducea spre o bancă — banca noastră — ajutându-mă să mă aşez cu faţa spre palatul luminat.

El s-a aşezat pe partea cealaltă, aşa că eram aproape spate în spate. Ne era foarte uşor să vorbim aşa.

A părut să ezite puţin înainte de a continua discuţia pe această temă, dar a respirat adânc şi a spus:

— Poate că pur şi simplu mă flatam singur gândindu-mă că merit înfruntarea unor riscuri. Asta nu înseamnă că mi-aş dori aşa ceva! a clarificat el. Nu la asta mă refer. E doar... nu ştiu. Voi chiar nu vedeţi tot ce *eu* risc?

— Ăăă..., nu. Eşti aici cu familia, care te poate sfătui, iar noi trăim şi ne conformăm orarului tău. Viaţa ta este aceeaşi, în vreme ce a noastră s-a schimbat peste noapte. Ce Dumnezeu ai putea risca?

Maxon părea şocat:

— America, e adevărat că am familia alături, dar imaginează-ţi ce ruşinos e ca părinţii să te privească în timp ce tu încerci să ieşi cu o fată pentru prima oară. Şi nu doar părinţii — toată ţara! Ba mai mult decât atât, nici măcar nu e un mod normal de a-ţi da întâlniri. Te plângi că trăiţi şi vă conformaţi orarului meu? Când nu sunt cu voi, organizez trupe, fac legi, perfecţionez bugetul..., iar zilele astea trebuie să mă descurc singur, sub atenta supraveghere a tatălui meu care se uită la mine cum mă fac de râs deoarece n-am experienţa lui. Iar când, inevitabil, iau nişte decizii, diferite de ale lui, îmi corectează greşelile. Şi în timp ce mă lupt cu toate astea, tu..., vreau să spun, voi... numai la voi mă gândesc. Sunt încântat şi îngrozit de voi toate!

Gesticula mai des decât de obicei, agitându-şi mâinile prin aer şi trecându-şi-le prin păr:

— Şi ai impresia că viaţa mea nu se schimbă? Ce şanse crezi că am să-mi găsesc sufletul-pereche în grupul vostru? Voi fi norocos dacă voi găsi pe cineva care să stea alături de mine pentru tot restul vieţii. Dar dacă am trimis-o deja acasă, deoarece aşteptam să apară un soi de scânteie pe care n-am simţit-o? Dacă mă părăseşte la primul semn că am dat de necaz? Dacă nu voi găsi pe nimeni? Ce voi face atunci, America?

Îşi începuse discursul furios şi înflăcărat, dar spre sfârşit, întrebările lui nu mai erau retorice. Voia cu adevărat să ştie: ce avea să facă dacă nici una dintre Alese nu se dovedea a fi fata pe care o aştepta? Cu toate că nu asta părea să fie principala lui grijă; era preocupat mai mult de gândul că nimeni nu-l va iubi.

— De fapt, Maxon, cred că îţi vei găsi sufletul-pereche aici. Zău.

— Sincer?

I se simţea speranţa în voce.

— Absolut.

Am pus o mână pe umărul lui. Părea să fie alinat de acea atingere. M-am întrebat cât de des îl atingeau de fapt oamenii.

— Dacă viaţa ta e chiar atât de dată peste cap, asta înseamnă că ea trebuie să fie pe-aici, pe undeva. Din experienţa mea, dragostea adevărată este, de obicei, cea mai nepotrivită, i-am spus, zâmbindu-i.

Maxon părea fericit să audă acele cuvinte. Adevărul este că mă consolau şi pe mine, deoarece le credeam. Iar dacă eu nu puteam găsi dragostea adevărată, cel mai bun lucru pe care-l puteam face era să-l ajut pe Maxon s-o găsească.

— Sper să te înţelegi cu Marlee. E extrem de drăguţă.

Maxon a făcut o mutră ciudată:

— Aşa pare.

— Poftim? E ceva în neregulă cu „drăguţă"?

— Nu, nu. „Drăguţă" e OK.

N-a intrat în detalii.

— Cauţi ceva? m-a întrebat deodată.

— Poftim?

— Am observat că îţi fug ochii în toate direcţiile. Eşti atentă la conversaţie, dar se pare că te uiţi după ceva.

A trebuit să-i dau dreptate. De când ajunseserăm afară, scrutasem neîncetat grădina, ferestrele şi chiar şi turnurile de pe ziduri. În mod clar, devenisem paranoică.

— Oameni... camere de filmat...

A clătinat din cap în timp ce priveam în întuneric:

— Suntem singuri. E doar soldatul de lângă uşă.

Maxon a arătat spre singura siluetă care se vedea în lumină. Aşa era, nimeni nu ne urmărise, iar ferestrele erau toate luminate, dar goale. Ştiam asta, dar mă simţeam mai bine dacă îmi confirma cineva.

M-am relaxat puţin.

— Nu-ţi place ca oamenii să fie cu ochii pe tine, nu-i aşa? m-a întrebat el.

— Nu prea. Prefer să fiu în afara razei lor vizuale. Aşa m-am obişnuit.

Urmăream cu degetul conturul modelelor sculptate în lespedea de piatră de sub mine, fără să mă uit la el.

— Va trebui să te obişnuieşti. Când vei pleca de-aici, oamenii vor sta cu ochii pe tine pentru tot restul vieţii. Mama a păstrat legătura cu unele dintre doamnele alături de care a trecut prin Alegere. Toate sunt considerate importante. Deocamdată.

— Minunat, am mormăit eu. Încă un lucru nemaipomenit care mă aşteaptă când mă voi întoarce acasă.

Maxon părea că-şi cere scuze, dar a trebuit să-mi feresc privirea. Mi se reamintea cât de mult mă costa această competiţie tâmpită, cum viaţa mea, aşa cum o ştiam, nu avea să mai revină vreodată. Nu părea corect...

Dar m-am temperat. N-avea rost să mă răzbun pe Maxon. În toată treaba asta el era doar o victimă, la fel ca noi, cu toate că într-un fel foarte diferit. Am oftat şi m-am uitat din nou la el. Mi-am dat seama după expresia chipului său că hotărâse ceva.

— America, pot să te întreb ceva?

— Poate, am şovăit eu.

Mi-a oferit un zâmbet palid:

— Ei bine, e clar că nu-ţi place să fii aici. Urăşti regulile, competiţia, atenţia, hainele şi... ăăă..., nu, mâncarea îţi place.

A zâmbit. Şi eu la fel.

— Îţi este foarte, foarte dor de casă şi de familie... şi bănuiesc că şi de alţi oameni. Sentimentele tale sunt extrem de transparente.

— Mda. Mi-am dat ochii peste cap: Ştiu.

— Dar eşti dispusă să te simţi nefericită şi să-ţi fie dor de ai tăi *aici*, în loc să te duci acasă. De ce?

Simţeam un nod în gât şi mi-era greu să scap de el:

— Nu mă simt nefericită... şi ştii de ce.

— Păi, uneori pari să fii în regulă. Te văd zâmbind când vorbeşti cu unele dintre fete, şi pari foarte fericită la masă,

recunosc. Dar alteori eşti tristă. Poţi să-mi spui de ce? Toată povestea?

— E doar o altă poveste de dragoste nefericită. Nimic măreţ sau extraordinar. Crede-mă.

Te rog, nu forţa lucrurile. Nu vreau să plâng.

— De bine sau de rău, aş vrea să aud şi o altă poveste de dragoste adevărată în afară de povestea părinţilor mei, una care s-a petrecut dincolo de aceste ziduri şi reguli... Vrei, te rog?

Pentru că ţinusem totul secret mult timp, acum mi-era greu să pun totul în cuvinte. Şi mă durea foarte mult să mă gândesc la Aspen. Oare îi puteam rosti numele cu voce tare? Am respirat adânc. Acum Maxon era prietenul meu. El încerca din răsputeri să se poarte frumos cu mine. Şi fusese atât de sincer...

— În lumea de acolo — am arătat dincolo de zidurile groase — castele au grijă unele altele. Uneori. Ce vreau să spun cu asta: tata are trei familii care cumpără măcar un tablou pe an, iar eu am familii care mă invită să cânt la petrecerile lor de Crăciun. Îi considerăm clienţii noştri, înţelegi? Ei bine, noi suntem într-un fel clienţii familiei *lui*, care face parte din casta a Şasea. Îi chemăm când ne putem permite să plătim ajutoare la curăţenie sau când trebuie să facem inventarul. Îl cunosc din copilărie, dar, pentru că era mai mare, mai apropiat de vârstă de fratele meu, cu care se juca foarte violent, îl evitam. Fratele meu mai mare, Kota, e artist, ca şi tata. Cu ceva ani în urmă, sculptura din metal

la care a lucrat foarte mult timp a fost vândută pentru o sumă fabuloasă. E posibil să fi auzit de el.

Maxon a rostit numele lui Kota. Secundele au trecut, apoi am văzut cum fața i s-a luminat. Făcuse legătura dintre noi.

Mi-am netezit părul şi mi-am pus brațele în jurul corpului.

— Ne-am bucurat foarte mult pentru Kota; lucrase din greu la sculptura aia. Iar atunci chiar aveam nevoie de nişte bani, aşa că toată familia era fericită. Numai că fratele meu mai mare a păstrat aproape toți banii pentru el. Acea sculptură l-a propulsat în carieră; oamenii au început să-l sune zilnic. Acum are o listă de aşteptare lungă de un kilometru şi cere foarte mulți bani, pentru că-şi permite. Cred că faima i-a sucit puțin mințile. Cei din Cinci arareori primesc asemenea atenții.

Privirile ni s-au întâlnit în acest moment al povestirii; m-am gândit la cum fusesem încă o dată neluată în seamă, indiferent de voința mea.

— În orice caz, după ce telefoanele au început să sune, Kota a hotărât să se separe de familie. Sora mea mai mare tocmai se căsătorise, aşa că pierduserăm banii pe care ea îi aducea în casă. Apoi, surpriză: Kota începe să facă bani cu toptanul şi ne părăseşte.

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui Maxon pentru a sublinia cele spuse.

— Nu se face aşa ceva. Nu-ți părăseşti familia. Singurul mod de a supraviețui... este ca membrii familiei să rămână împreună.

Vedeam în ochii lui că înțelegea:

— A ţinut totul pentru el. Voia să-şi facă un rost în viaţă?

Am încuviinţat.

— S-a hotărât să facă parte din Doi. Dacă s-ar fi mulţumit cu Trei sau Patru, ar fi cumpărat titlul acela şi ne-ar fi ajutat şi pe noi, dar e obsedat. E o tâmpenie, zău aşa. Trăieşte mai mult decât confortabil, dar tot ce-şi doreşte este eticheta aia blestemată. Nu se va opri până n-o va căpăta.

Maxon a scuturat din cap:

— I-ar putea lua o viaţă întreagă.

— Atât timp cât va avea un Doi pe piatra de mormânt, bănuiesc că nu-i pasă.

— Presupun că nu mai sunteţi apropiaţi?

Am oftat:

— Acum nu. La început, mi-am zis că nu înţelesesem bine. Am crezut că se muta pentru a fi independent, nu pentru a se separa de noi. I-am ţinut partea. Când şi-a cumpărat apartamentul şi atelierul, m-am dus să-l ajut. A sunat aceeaşi familie din Şase pe care o chemam mereu, iar fiul lor cel mai mare era disponibil şi curios, aşa că a lucrat acasă la Kota câteva zile, ajutându-l să-şi aranjeze lucrurile.

M-am oprit, aducându-mi aminte:

— Şi iată-mă, scoţând lucruri din cutii... iar *el* era acolo. Privirile ni s-au întâlnit şi deodată am realizat că nu mai părea atât de mare sau de sălbatic. Trecuse ceva timp de când nu ne mai văzuserăm. Nu mai eram copii. Toată ziua ne-am atins *din greşeală* în timp ce mutam lucrurile. El

se uita la mine şi zâmbea, făcându-mă să mă simt vie pentru prima oară în viaţa mea. Eram... înnebunită după el.

Vocea mi s-a stins, iar câteva lacrimi pe care încercasem să le ţin în frâu au început să curgă pe obraji.

— Locuiam foarte aproape unul de celălalt, aşa că pe timpul zilei ieşeam la plimbare, sperând să-l pot vedea. Uneori venea la noi acasă cu mama lui, când era chemată să ne ajute. Ne priveam, pur şi simplu — asta era tot ce puteam face.

Am suspinat:

— El e din Şase, iar eu sunt din Cinci, şi există legi... iar mama mea! Oh, ar fi fost furioasă dacă ar fi aflat. Nimeni nu trebuia să ştie.

Mâinile mi se mişcau aproape spasmodic, în timp ce mă eliberam de presiunea acestui secret:

— Curând au început să apară bileţele anonime la fereastra mea în care mi se spunea că sunt frumoasă sau că am o voce de înger. Ştiam că sunt de la el. Când am împlinit cincisprezece ani, mama a dat o petrecere, iar familia lui a fost invitată. M-a prins singură şi mi-a dat o felicitare, spunându-mi s-o citesc fără să mă vadă nimeni. Când în cele din urmă am ajuns în camera mea, am văzut că nu-şi trecuse numele şi nu-mi urase „La mulţi ani!". Lăsase doar un mesaj scurt: „Căsuţa din copac. La miezul nopţii."

Maxon a făcut ochii mari:

— Miezul nopţii? Dar...

— Ar trebui să ştii că încalc destul de des ora stingerii din Illeá.

— Ai fi putut ajunge la închisoare, America, a spus el, scuturând din cap.

Am ridicat din umeri:

— Pe vremea aia părea neimportant. Prima oară am simțit că zbor. Încerca să găsească o modalitate de a fi singuri. Pur şi simplu nu-mi venea să cred că voia să fie singur cu *mine*. În noaptea aceea am aşteptat în camera mea şi am privit căsuța. Aproape de miezul nopții, am văzut pe cineva suindu-se în copac. Îmi aduc aminte că m-am dus din nou să mă spăl pe dinți, doar aşa, ca să mai treacă timpul. M-am furişat pe fereastră şi m-am suit în copac. Iar el era acolo. Nu... nu-mi venea să cred. Nu-mi amintesc cum a început, dar curând, ne mărturiseam ce simțeam unul pentru celălalt şi nu ne puteam opri din râs, deoarece eram atât de fericiți că sentimentele erau reciproce. Şi nu voiam să-mi bat capul cu faptul că încălcam ora stingerii sau că-mi mințeam părinții. Şi nu-mi păsa că eram din Cinci şi că el era din Şase. Nu-mi păsa de viitor. Deoarece nimic nu conta mai mult decât iubirea pentru el... Iar lui îi păsa, Maxon, lui îi păsa...

Şi mai multe lacrimi. Mi-am strâns şi mai puternic brațele în jurul corpului, simțind absența lui Aspen mai acut decât înainte. Vorbind despre ea o făceam să pară şi mai reală. Nu aveam altceva de făcut decât să termin povestea:

— Am fost iubiți timp de doi ani. Eram fericiți, dar el era mereu îngrijorat că ne furişam şi că nu-mi putea oferi lucrurile de care aveam nevoie. Când am primit formularul pentru Alegere, a insistat să mă înscriu.

Maxon a rămas cu gura căscată.

— Ştiu. A fost o idee tâmpită. Mi-a spus că dacă nu o să încerc, o să se simtă vinovat toată viaţa. Iar eu am crezut că nu voi fi niciodată, dar *niciodată,* aleasă. Cum aş fi putut fi?

Mi-am ridicat mâinile în aer şi le-am lăsat să cadă. Încă eram zăpăcită de toate astea:

— Am aflat de la mama lui că adunase nişte bani pentru a se căsători cu o fată pe care nu o prezentase nimănui. Eram atât de entuziasmată! Ba chiar i-am gătit şi o cină-surpriză, gândindu-mă că l-aş putea convinge să-şi deconspire planurile. Eram atât de pregătită! Dar când şi-a dat seama că mâncarea costase o mică avere, s-a supărat. E foarte mândru. Voia ca eu să fiu răsfăţata, nu invers, şi bănuiesc că atunci şi-a dat seama că nu va putea niciodată să-mi ofere un trai decent. Aşa că a hotărât să ne despărţim... O săptămână mai târziu, numele meu a fost anunţat.

L-am auzit pe Maxon şoptind ceva neinteligibil.

— Ultima oară când l-am văzut a fost la plecarea mea, am spus, înecându-mă. Era cu o altă fată...

— POFTIM? a urlat Maxon.

Mi-am îngropat faţa în mâini.

— Chestia e că o iau razna deoarece ştiu că alte fete se ţin după el, aşa cum au făcut-o dintotdeauna, iar acum n-are nici un motiv să le refuze. Poate că e tot cu fata cu care s-a afişat la plecarea mea. Nu ştiu. Şi nu pot face nimic în privinţa asta. Dar gândul de a mă duce acasă şi de a-l vedea... Pur şi simplu nu pot, Maxon...

Am plâns un timp, iar Maxon a aşteptat răbdător. Când lacrimile au început în cele din urmă să se oprească, am vorbit din nou.

— Maxon, sper să găseşti pe cineva fără de care să nu poţi trăi. Chiar îmi doresc asta. Şi sper să nu afli niciodată ce înseamnă să fii obligat să-ţi duci viaţa fără acea persoană.

Chipul lui Maxon era o oglindire a durerii mele. Părea să sufere alături de mine. Mai mult decât atât, părea furios.

— America, îmi pare rău. Eu nu...

Şi-a ridicat faţa puţin:

— Crezi că e momentul potrivit să te bat uşor pe umăr?

Nesiguranţa lui m-a făcut să zâmbesc:

— Da. Ar fi minunat.

Părea în continuare sceptic, dar, în loc să mă bată pe umăr, s-a aplecat şi m-a luat în braţe.

— Până acum nu mi-am îmbrăţişat decât mama. E bine ce fac? m-a întrebat.

Am râs:

— E greu să oferi o îmbrăţişare greşită.

După un minut, am vorbit din nou:

— Dar ştiu la ce te referi. Nici eu nu îmbrăţişez decât membrii familiei.

Mă simţeam istovită după acea zi lungă în care mă îmbrăcasem extrem de elegant, participasem la *Actualităţi*, luasem cina cu familia regală şi-mi dezvăluisem secretul. Mă simţeam bine în braţele lui Maxon, care mă mângâia din când în când pe păr. Nu era atât de pierdut pe cât

părea. A aşteptat răbdător ca respiraţia să mi se potolească, şi după asta, s-a dat înapoi şi s-a uitat la mine:

— America, îţi promit că te voi ţine aici cât mai mult posibil. Din câte ştiu eu, consiliul vrea ca Elita să fie formată numai din trei fete, urmând apoi să-mi aleg soţia. Dar îţi jur că o voi restrânge la două şi te voi ţine la palat până în ultimul moment. Nu vei pleca nici măcar cu o clipă mai devreme decât am stabilit. Sau înainte de a fi pregătită. Indiferent care va fi situaţia.

Am încuviinţat cu o mişcare a capului.

— Ştiu că de-abia ne-am cunoscut, dar cred că eşti o fiinţă minunată. Şi mă deranjează cumplit să te văd tristă. Dacă el ar fi aici, l-aş... l-aş...

Maxon a scuturat frustrat din cap, apoi a oftat:

— Îmi pare rău, America.

M-a îmbrăţişat din nou, iar eu mi-am sprijinit capul de umărul lui puternic. Ştiam că Maxon avea să-şi ţină promisiunea. Îmi găsisem consolarea probabil în ultimul loc în care mă gândeam că e posibil să dau peste aşa ceva.

Capitolul 16

Când m-am trezit a doua zi, aveam pleoapele umflate. În timp ce mă frecam la ochi, m-am gândit că fusese o idee bună să îi spun totul lui Maxon. Părea amuzant că palatul — această cuşcă frumoasă — era singurul loc în care puteam vorbi deschis despre ce simţeam.

Începusem să mă obişnuiesc cu promisiunea lui Maxon, ştiind că aici voi fi în siguranţă. Procesul în urma căruia Maxon ajungea să aleagă o fată din treizeci şi cinci de concurente avea să dureze săptămâni, poate chiar luni întregi. Nu aveam nevoie decât de timp şi spaţiu. Nu eram sigură că puteam să-l uit pe Aspen. O auzisem de multe ori pe mama spunând că prima dragoste nu se uită niciodată. Dar poate că aveam să fiu din nou eu însămi mai curând decât speram, dacă lăsam timpul să se aştearnă între noi.

Slujnicele nu mi-au pus întrebări despre ochii mei umflaţi, ci pur şi simplu au avut grijă să-i facă să arate bine. Nu s-au luat de părul meu vâlvoi, ci s-au mulţumit doar

să-l perie. Iar eu eram recunoscătoare pentru asta. Nu era ca acasă, unde toţi vedeau că sunt supărată şi nu făceau nimic în legătură cu asta. Simţeam că acele trei femei îşi făceau griji pentru mine. În consecinţă, mă tratau cu o atenţie deosebită.

Pe la mijlocul dimineţii, eram pregătită să-mi încep ziua. Era sâmbătă, aşa că n-aveam nimic în program, deşi era singura zi din săptămână în care ni se cerea să stăm în Salonul Doamnelor. Palatul primea oaspeţi în zilele de sâmbătă şi fuseserăm avertizate că s-ar putea să fie oameni dornici să ne cunoască. Nu eram foarte entuziasmată în legătură cu acest lucru, dar cel puţin puteam purta pentru prima oară blugii pe care îi primisem. Desigur, erau cei mai buni pe care îi avusesem vreodată. Pentru că eu şi Maxon ne înţelegeam atât de bine, speram că mă va lăsa să-i păstrez după ce voi pleca.

M-am dus jos mergând încet, puţin obosită din cauza evenimentelor din seara precedentă. Le-am auzit pe fete sporovăind înainte de a ajunge în Salonul Doamnelor, iar când am păşit înăuntru, Marlee m-a apucat de mână şi m-a tras către două scaune din fundul încăperii.

— În sfârşit, ai venit! Te aşteptam, a spus ea.

— Scuze, Marlee. Am avut o noapte proastă şi n-am dormit prea bine.

S-a întors brusc spre mine, sesizând probabil tristeţea din vocea mea, dar s-a hotărât că era mai bine să-şi concentreze atenţia asupra blugilor pe care îi purtam.

— Pantalonii ăştia sunt fantastici!

— Ştiu. N-am mai avut niciodată ceva făcut dintr-un asemenea material.

Ridicasem puţin vocea. M-am hotărât să revin la vechea mea regulă: Aspen n-avea voie aici. L-am dat la o parte şi am devenit atentă la cea de-a doua persoană preferată din palat.

— Scuze că te-am făcut să aştepţi. Despre ce voiai să vorbim?

Marlee şovăia. Şi-a muşcat buzele şi m-a invitat să ne aşezăm. Nu era nimeni prin preajmă. Probabil că avea un secret.

— De fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, poate că n-ar trebui să-ţi spun. Uneori uit că noi concurăm pentru acelaşi lucru.

Oh! Avea secrete în legătură cu Maxon. Trebuia să le aflu.

— Ştiu ce simţi, Marlee. Dar cred că am putea deveni bune prietene. Nu te pot considera adversara mea.

— Da. Şi tu eşti super de treabă. Iar oamenii te adoră. Vreau să spun, probabil că vei câştiga...

Părea puţin abătută la acest gând.

Trebuia să mă forţez să nu tresar sau să râd la aceste cuvinte.

— Marlee, pot să-ţi spun un secret?

Vorbeam pe un ton blând şi sincer. Speram să mă creadă.

— Desigur, America. Orice.

— Nu ştiu cine va câştiga chestia asta. Zău, ar putea fi oricine din sală. Bănuiesc că toate fetele cred în reuşita lor, dar eu ştiu de acum că, dacă nu pot fi eu, mi-aş dori să te aleagă pe tine. Pari generoasă şi onestă. Cred că vei fi o prinţesă minunată. Sincer.

Era aproape tot adevărul.

— Iar eu cred că eşti inteligentă şi frumoasă, a şoptit Marlee. Şi tu vei fi minunată.

Mi-am lăsat capul în jos. Era drăguţ din partea ei să mă considere aşa. Mă simţeam puţin nelalocul meu când oamenii vorbeau aşa despre mine... May, Kenna, slujnicele mele... era incredibil cât de mulţi oameni considerau că aş fi o prinţesă bună. Eram, oare, singura care vedea câte defecte aveam? Eram lipsită de rafinament. Nu puteam fi autoritară sau extrem de organizată. Eram egoistă, aveam un temperament îngrozitor şi nu-mi plăcea să stau în faţa oamenilor. Şi nu eram curajoasă. Pentru acest post trebuia să fii curajos. Pentru că ăsta era adevărul: nu era un mariaj, ci o poziţie.

— Cred asta despre multe fete, a recunoscut ea. E ca şi cum toate au o calitate pe care eu n-o am, iar asta le face mai bune decât mine.

— Asta e chestia, Marlee. Probabil că poţi găsi la fiecare persoană din sala asta ceva special. Dar cine ştie ce anume caută Maxon?

Ea a scuturat din cap.

— Aşa că hai să nu ne facem griji în legătură cu asta. Poţi să-mi spui orice doreşti. Am să-ţi păstrez secretele

dacă şi tu le vei păstra pe-ale mele. Putem să ne sprijinim una pe cealaltă, dacă vrei. E frumos să ai prieteni aici.

A zâmbit, apoi a aruncat o privire prin încăpere, asigurându-se că nimeni nu ne putea auzi.

— Eu şi Maxon am avut deja o întâlnire, a şoptit ea.

— Da? am întrebat-o.

Eram extrem de curioasă şi nu mă puteam abţine. Voiam să ştiu dacă reuşise să fie mai puţin băţos în compania ei. Şi voiam să aflu dacă o plăcea.

— A trimis o scrisoare prin slujnicele mele şi m-a întrebat dacă ne putem vedea joi.

Am zâmbit în timp ce Marlee vorbea, amintindu-mi că în ziua de dinainte să-i trimită scrisoarea eu şi Maxon hotărâserăm să eliminăm aceste formalisme.

— I-am scris că acceptam invitaţia, de parcă l-aş putea refuza vreodată! A venit să mă ia şi ne-am plimbat pe lângă palat. Am vorbit despre pasiunile noastre şi am descoperit că ne plac acelaşi gen de filme. Aşa că am coborât la demisol. Ai văzut sala de cinema de-aici?

— Nu.

Nu fusesem niciodată la cinema şi de-abia aşteptam să mi-o descrie.

— Oh, e perfectă! Scaunele sunt confortabile şi se pot da pe spate, şi poţi să faci şi pop-corn — au un aparat special! Maxon s-a dus şi a făcut un castron! A fost atât de drăguţ, America! A pus prea mult ulei, şi prima porţie s-a ars. A trebuit să cheme pe cineva ca să cureţe şi să încerce din nou.

Mi-am dat ochii peste cap. *Bravo, Maxon, bravo...* Cel puțin, Marlee părea să creadă că fusese adorabil.

— Apoi, ne-am uitat la film, iar la sfârşit, la partea romantică, m-a luat de mână! Credeam c-o să leşin. Vreau să spun, îl luasem de braț când ne-am plimbat, dar asta e eticheta. El însă m-a luat de mână la film...

A oftat şi s-a rezemat de spătarul scaunului.

Am chicotit. Marlee părea cu totul fermecată. Da, da, da!

— De-abia aştept să mă viziteze din nou. E atât de chipeş, nu? a întrebat ea.

— Da, e drăguț.

— Haide, America! Sigur ai observat ochii aceia şi vocea...

— Exceptând partea când râde!

Mă amuza teribil felul lui Maxon de a râde. Era adorabil, dar ciudat. Evacua aerul din plămâni, apoi scotea un sunet întretăiat când inhala, ca un soi de râs în râs.

— Bine, admit, are un fel amuzant de a râde, dar e simpatic.

— Sigur, dacă de fiecare dată când râde îți place să-ți susure în ureche minunatul sunet al unui atac de astm.

Marlee nu s-a mai putut abține şi s-a aplecat, pradă unei crize de râs.

— Bine, bine, a spus ea, ridicându-se să ia o gură de aer. Trebuie totuşi să găseşti ceva atrăgător la el.

Am deschis gura, iar apoi am închis-o de două sau trei ori. Eram tentată să mai râd puțin de Maxon, dar nu voiam

ca Marlee să-l vadă într-o lumină proastă. Aşa că m-am gândit mai bine.

Ce era atractiv la Maxon?

— Ei bine, când lasă garda jos, e OK. În momentul în care pur şi simplu vorbeşte fără să caute cuvinte pompoase sau când îl prinzi uitându-se la ceva ca şi când... ar căuta frumuseţea acelui lucru.

Marlee a zâmbit, şi am înţeles că ştia despre ce vorbesc.

— Şi, vezi tu, îmi place că el pare cu adevărat implicat când e acolo. Cu toate că are o ţară de condus şi o mie de lucruri de făcut, e ca şi cum uită de toate când e cu tine. Se dedică întru totul fetei pe care o are în faţă. Îmi place asta. Şi... ei bine, nu spune nimănui, dar braţele lui! Îmi plac braţele lui.

M-am îmbujorat. Ce proastă eram... de ce nu mă limitasem la lucrurile simple? Din fericire, Marlee era fericită să continue conversaţia.

— Da! Chiar le poţi simţi pe sub acele costume groase, nu-i aşa? Probabil că e foarte puternic, a izbucnit Marlee.

— Mă întreb de ce. Vreau să zic, ce rost are să fie atât de puternic? Face muncă de birou. E ciudat.

— Poate că îi place să facă exerciţii în faţa oglinzii, a spus Marlee, flexându-şi braţele micuţe.

— Ha, ha! Pun pariu că asta e. Te provoc să-l întrebi!

— În nici un caz!

Se părea că Marlee avusese parte de o întâlnire minunată. Mă întrebam de ce cu o seară în urmă Maxon nu

menţionase nimic. Judecând după reacţia lui, ai fi zis că nici măcar nu fuseseră împreună. Din timiditate oare?

M-am uitat prin sală şi am văzut că mai bine de jumătate dintre fete păreau încordate sau nefericite. Janelle, Emmica şi Zoe ascultau cu atenţie ce spunea Kriss. Aceasta zâmbea şi era însufleţită, dar Janelle era agitată, iar Zoe îşi rodea unghiile. Emmica se freca absentă sub ureche, ca şi când o durea ceva. Lângă ele stăteau Celeste şi Anna, o pereche nepotrivită purtând o conversaţie aprinsă. Ca de obicei, Celeste părea extrem de îngâmfată. Marlee mi-a urmărit privirea şi mi-a dat lămuriri:

— Fetele care sunt bosumflate nu au fost invitate încă la întâlnire. Maxon mi-a spus că eram a doua fată cu care ieşea în ziua respectivă. Încearcă să petreacă timp cu toate fetele.

— Pe bune? Crezi că asta e?

— Da. Adică, uită-te la noi două. Suntem OK, şi asta pentru că ne-a văzut în particular. Ştim că ne-a plăcut suficient de mult cât să nu ne dea afară. Au început să discute cu cine s-a întâlnit şi cu cine nu. Fetele sunt îngrijorate că le face să aştepte deoarece nu e interesat şi că, odată ce le va vedea, pur şi simplu le va spune să plece acasă.

De ce nu-mi spusese nimic din toate astea? Nu eram prieteni? Un prieten ar fi vorbit despre astfel de lucruri. Luându-mă după zâmbetele lor, se întâlnise cu cel puţin douăsprezece fete. Petrecuserăm cea mai mare parte a serii împreună, şi tot ce făcuse Maxon fusese să mă determine să plâng. Ce fel de prieten ar fi ţinut asemenea secrete în timp ce scotea totul de la mine?

Tuesday, care o ascultase pe Camille cu o expresie nerăbdătoare pe chip, s-a ridicat de pe scaunul ei şi a aruncat o privire prin încăpere. Ne-a găsit pe mine şi pe Marlee în colţ şi a venit degrabă spre noi.

— Cum s-a desfăşurat întâlnirea voastră? a întrebat ea brusc.

— Bună, Tuesday, a spus Marlee pe un ton vesel.

— Oh, taci! a strigat ea, iar apoi s-a întors spre mine. Haide, America, varsă tot.

— Ţi-am spus.

— Nu. Seara trecută!

O slujnică a venit şi ne-a oferit ceai, pe care eram pregătită să-l accept, dar Tuesday i-a făcut vânt.

— Cum...?

— Tiny v-a văzut împreună şi a povestit tuturor, a spus Marlee, încercând să explice comportamentul lui Tuesday. Eşti singura care s-a văzut cu el de două ori. Multe fete care nu au fost invitate la întâlnire se plâng, spunând că nu e corect. Dar nu e vina ta că te place.

— Nu e deloc cinstit, a început Tuesday cu văicăreala. Eu nu l-am văzut în afara orelor de masă, nici măcar în trecere. Ce Dumnezeu aţi făcut?

— Noi... ăăă... ne-am dus în grădină. Ştie că-mi place să ies afară. Şi pur şi simplu am vorbit.

Eram puţin agitată, ca şi când dădusem de belea. Tuesday era atât de încordată, încât a trebuit să mă uit în altă parte. Când am făcut asta, am văzut că fetele din apropiere ne ascultau cu atenţie.

— Pur şi simplu aţi vorbit? m-a întrebat, ea, sceptică.

Am ridicat din umeri:

— Asta-i tot.

Tuesday a pufnit şi s-a dus la masa lui Kriss, îndemnând-o să-şi spună din nou povestea. Împietrisem.

— Eşti bine, America? m-a întrebat Marlee, făcându-mă să revin la realitate.

— Da. De ce?

— Pari supărată.

Marlee părea îngrijorată.

— Nu. Nu am nimic. Totul e minunat.

Deodată, atât de repede, încât nu aş fi observat dacă fetele n-ar fi fost atât de aproape, Anna Farmer — o fată din Patru a cărei familie trăia din cultivarea pământului — s-a întins şi i-a tras o palmă lui Celeste.

Câteva fete au icnit, inclusiv eu. Cele care rataseră scena s-au întors şi au întrebat ce se întâmplase, cea mai sonoră fiind Tiny, care cu vocea ei piţigăiată a spart bruma de linişte care mai rămăsese în sală.

— Oh, Anna, nu! a spus Emmica oftând.

Imediat după incident, Anna a priceput ce făcuse. Probabil că avea să fie trimisă acasă; nu aveam voie să ne luăm la bătaie cu alte Alese. Emmica a început să plângă, în timp ce Anna s-a aşezat într-o tăcere deplină. Amândouă erau fete de fermieri şi se împrieteniseră de la bun început. Nu îmi puteam imagina cum m-aş fi simţit dacă Marlee ar fi trebuit să plece.

Anna, pe care o cunoscusem în treacăt, îmi păruse o ființă liniştită. Ştiam că nu-i stătea în fire să atace pe cineva. Pe durata asediului, se aşezase în genunchi şi se rugase.

Fără îndoială că fusese provocată, dar nimeni nu se aflase prin apropiere pentru a servi drept martor. Ar fi fost cuvântul Annei împotriva cuvântului lui Celeste, iar Celeste avea de partea ei o încăpere plină de oameni care văzuseră că fusese lovită. Mai mult ca sigur că Maxon avea să fie nevoit să o trimită pe Anna acasă pentru a da o lecție celorlalte fete.

Ochii Annei s-au umplut de lacrimi când Celeste i-a şoptit ceva şi a ieşit iute din sală.

Anna a plecat înainte de cină.

Capitolul 17

—Cine a fost preşedintele Statelor Unite în timpul celui de-al Treilea Război Mondial? ne-a întrebat Silvia.

Pe asta n-o ştiam, aşa că m-am uitat în altă parte, sperând ca Silvia să nu mă strige. Din fericire, Amy a ridicat mâna şi a răspuns.

— Preşedintele Wallis.

Ne aflam din nou în Sala Mare, începând săptămâna cu o lecţie de istorie. De fapt, era mai mult un test de cunoştinţe. Se părea că în acest domeniu existau multe diferenţe, atât în privinţa faptelor, cât şi a nivelului de informaţie. Când trebuia să studiem istoria, mama prefera să ne vorbească liber. Aveam manuale şi caiete de exerciţii pentru engleză şi matematică, dar, când venea vorba de poveştile care formau trecutul nostru, erau foarte puţine lucruri despre care ştiam sigur că sunt adevărate.

— Corect. Preşedintele Wallis a condus ţara înainte de asediul chinezilor, dar şi pe toată durata războiului, a confirmat Silvia.

Repetam întruna acel nume. *Wallis, Wallis, Wallis*. Voiam să-i povestesc asta lui May şi lui Gerad când aveam să ajung acasă, dar în ultimul timp învăţam atât de multe lucruri, încât era aproape imposibil să reţin totul.

— Care a fost motivul invaziei? Celeste?

Tânăra a zâmbit:

— Banii. Americanii le datorau o mulţime de bani şi nu îi puteau plăti.

— Excelent, Celeste.

Silvia i-a oferit un zâmbet larg. Cum reuşea Celeste să joace pe toată lumea pe degete? Era extrem de enervant.

— Când Statele Unite n-au putut să-şi plătească datoria imensă, chinezii au invadat ţara. Din nefericire pentru ei, acest lucru nu le-a adus banii înapoi, pentru că Statele Unite se aflau în faliment. Le-a oferit în schimb mână de lucru americană. Şi când chinezii au preluat frâiele, cum au redenumit ei Statele Unite?

Am ridicat mâna împreună cu alte fete.

— Jenna? a strigat Silvia.

— Statul American al Chinei.

— Da. Statul American al Chinei semăna cu fosta ţară, dar doar în aparenţă. Chinezii trăgeau toate sforile, influenţând orice mişcare politică importantă şi modificând legislaţia în avantajul lor.

Am aruncat o privire prin sală. Unele fete păreau buimăcite. Credeam că toată lumea ştia asta.

— Are cineva ceva de adăugat? a întrebat Silvia.

Bariel a început să vorbească pe un glas subţire:

— Invazia chinezilor a determinat unele ţări, în special pe cele din Europa, să se alieze.

— Da, a răspuns Silvia. Dar, la acea vreme, Statul American al Chinei nu avea prieteni. Le-a luat cinci ani să se regrupeze, şi de-abia puteau face faţă situaţiei, aşa că nici nu intra în discuţie să formeze alianţe.

A încercat să sublinieze toate astea printr-o privire obosită.

— Statul American al Chinei plănuia să se revolte împotriva Chinei, dar a fost din nou invadat. Ce ţară a iniţiat acel atac?

De data asta s-au ridicat mai multe mâini.

— Rusia, a spus cineva, înainte de a primi permisiunea de a vorbi.

Silvia a scrutat sala, dar n-a reuşit să depisteze infractorul.

— Corect, a spus ea, uşor iritată. Rusia a încercat să se extindă în ambele direcţii, dar a eşuat, dându-i astfel Statului American al Chinei şansa de a riposta. Cum?

Kriss a ridicat mâna şi a răspuns:

— Ţările de pe continentul nord-american şi-au unit forţele împotriva Rusiei, iar lupta lor a fost încununată de succes, deoarece chinezii îi atacaseră la rândul lor pe ruşi când aceştia încercaseră să le ocupe teritoriul.

Silvia a zâmbit mândră:

— Da. Şi cine a condus asaltul împotriva Rusiei?

Întreaga sală a strigat răspunsul:

— Gregory Illeá!

Unele fete au şi bătut din palme.

Silvia a încuviinţat cu o mişcare a capului:

— Şi aşa a luat fiinţă ţara noastră. Statul American al Chinei a făcut front comun cu aliatele sale, dar, pentru că reputaţia Statelor Unite era compromisă, nimeni n-a mai vrut să preia acel nume. Aşa că o nouă naţiune a apărut sub numele şi conducerea lui Gregory Illeá. El a salvat ţara.

Emmica a ridicat mâna, iar Silvia i-a dat voie să vorbească.

— Avem foarte multe motive să fim mândri de el. Pentru noi e ceva firesc să ne servim ţara, dar Illeá era un simplu cetăţean atunci când şi-a donat banii şi şi-a pus cunoştinţele la dispoziţia tuturor. Şi din acel moment a schimbat totul, a spus ea pe un ton plin de zel.

— Bine zis, a încuviinţat Silvia. Şi exact ca el, una dintre voi va ajunge să facă parte din casa regală. Gregory Illeá a devenit rege, iar membrii familiei lui s-au înrudit cu o altă casă regală. Curând, cineva din această încăpere va deveni regină şi va intra în această familie.

Silvia părea copleşită de emoţie, iar când Tuesday a ridicat mâna, i-a luat ceva timp până să-i dea permisiunea de a vorbi.

— Ăăă..., care este motivul pentru care toate aceste informații nu apar într-o carte de istorie? Ne-ar ajuta să învățăm ceva despre trecutul nostru.

Glasul îi era străbătut de o undă de mânie.

Silvia a scuturat din cap:

— Dragile mele, istoria nu e ceva ce învățați, ci ceva ce ar trebui să știți.

Marlee s-a întors spre mine și a șoptit:

— Dar e clar că nu știm.

S-a amuzat de propria glumă, apoi s-a întors din nou spre Silvia.

M-am întrebat atunci de ce existau atâtea versiuni și de ce trebuia să ghicim adevărul. Care era motivul pentru care nu ni se dădeau cărți de istorie?

Mi-am amintit o întâmplare petrecută cu ceva ani în urmă. Mă dusesem în camera părinților deoarece mama îmi spusese că puteam alege singură o carte pentru ora de engleză. În timp ce căutam, o carte groasă, veche, dosită într-un colț, îmi atrăsese atenția. Era o istorie a Statelor Unite. Tata intrase câteva minute mai târziu, văzuse ce citeam și îmi spusese că era în regulă atât timp cât nu spuneam nimic nimănui.

Când tata mă rugase să țin secretul, acceptasem fără să-l întreb de ce. Apoi răsfoisem cartea cu plăcere. Mă rog, paginile care se mai puteau citi. Multe dintre ele fuseseră rupte, iar marginile arătau de parcă fuseseră arse, dar tot reușisem să dau peste o fotografie cu vechea Casă Albă și să citesc despre cum erau sărbătorile în trecut.

Nu mă gândisem niciodată să pun totul sub semnul întrebării înainte de acel moment când ne fusese înfăţişat tot adevărul. De ce ne lăsa regele să-l bănuim doar?

Blițurile au clipit din nou, imortalizându-i pe Maxon şi pe Natalie zâmbind.

— Lady Natalie, vă rog să lăsaţi bărbia puţin mai jos. Perfect.

Fotograful a făcut o altă poză, iluminând încăperea.

— Cred că asta e bună. Cine e următoarea? a strigat el.

Celeste a păşit înainte, un grup de slujnice roind în jurul ei înainte ca fotograful să se apuce de treabă. Natalie, care stătea încă lângă Maxon, a spus ceva şi a ridicat un picior la spate, flirtând fără ruşine. Prințul i-a răspuns aproape în şoaptă, iar ea a chicotit în timp ce se îndepărta.

Cu o zi în urmă, după lecția de istorie, ni se spusese că această şedinţă foto era doar pentru public, dar îmi venea greu să cred că nu exista un motiv ascuns. Cineva scrisese un articol într-o revistă despre cum trebuie să arate o prinţesă. Nu citisem articolul, dar Emmica şi alte fete reuşiseră să pună mâna pe el. După spusele lor, era vorba despre Maxon şi despre faptul că trebuia să găsească pe cineva cu o înfățişare aristocratică şi care ieşea bine în fotografii alături de el, cineva care ar fi dat bine pe un timbru.

Aşa că acum eram aliniate toate în rochii crem, identice fără mâneci, largi în talie, cu o eşarfă roşie, grea, pusă pe umeri, şi făceam poze cu Maxon. Fotografiile aveau să fie tipărite în aceeaşi revistă, iar echipa editorială avea

să facă un clasament. Nu mă simțeam prea bine în legătură cu asta. Ideea că Maxon nu căuta decât un chip drăguț mă deranjase încă de la început. Pentru că între timp aflasem mai multe despre el, știam că nu era adevărat, dar mi-am dat seama că asta era percepția publică despre prinț.

Am oftat. Unele fete se plimbau prin încăpere, sporovăind și gustând din mâncăruri cu care nu se puteau murdări, dar majoritatea, inclusiv eu, stăteam în jurul studioului amenajat în Sala Mare. O tapiserie mare și aurie, care îmi amintea de pânzele pe care tata le folosea acasă când picta, atârna de un perete și se revărsa pe podea. De-o parte era așezată o canapea, iar de cealaltă, o coloană. În mijloc era stema Illeei, ceea ce dădea întregii scene un aer patriotic. Alesele mergeau pe rând pentru a fi fotografiate, iar fetele care stăteau pe margine discutau în șoaptă despre lucrurile care le plăceau sau nu le plăceau, și despre ce aveau ele de gând să facă.

Celeste s-a îndreptat spre Maxon cu ochi strălucitori și i-a zâmbit. Când a ajuns lângă, și-a lipit buzele de urechea lui și i-a șoptit ceva. Oricare ar fi fost mesajul, Maxon a lăsat capul pe spate, a râs, apoi a încuviințat, fiind de acord cu micul ei secret. Era ciudat să-l văd în ipostaza asta. Cum putea cineva care se înțelegea atât de bine cu mine să se poarte la fel cu o persoană ca ea?

— În regulă, domnișoară, uitați-vă la cameră și zâmbiți, vă rog, i-a spus fotograful, iar Celeste a făcut întocmai.

S-a întors spre Maxon şi şi-a pus mâna pe pieptul lui, şi-a înclinat capul şi a zâmbit profesionist. Părea să ştie cum să folosească lumina în avantajul ei şi îi tot cerea lui Maxon să-şi schimbe poziţia. În timp ce unele fete nu se grăbeau, trăgând cât mai mult de timp — în special cele cu care el încă nu se întâlnise —, se părea că Celeste voia să arate cât de eficientă era.

A terminat cât ai zice peşte, iar fotograful a strigat-o pe următoarea fată. Eram atât de preocupată să o urmăresc pe Celeste trecându-şi degetele peste braţul lui Maxon la sfârşitul şedinţei lor foto, încât o slujnică a trebuit să-mi atragă atenţia pe un ton amabil că era rândul meu.

Am dat uşor din cap şi m-am concentrat asupra următoarelor mişcări. Mi-am strâns rochia şi m-am îndreptat spre Maxon. Privirea i-a zburat de la Celeste la mine şi, poate că mi s-a părut mie, faţa i s-a luminat puţin.

— Bună, draga mea, a cântat.

— Nu începe, l-am avertizat, dar el a chicotit şi a întins mâinile.

— Stai puţin. Eşarfa ta e strâmbă.

— Nu mă surprinde.

Chestia aia blestemată era atât de grea, încât îmi aluneca de pe umeri la fiecare pas.

— Presupun că acum e mai bine, a spus el pe un ton glumeţ.

— În schimb, tu eşti numai bun de agăţat de tavan, i-am servit-o, glumind pe seama medaliilor strălucitoare pe care le purta pe piept.

Costumul lui, o versiune mai elegantă a uniformei purtate de soldaţi, avea nişte chestii aurii pe umeri, iar o sabie îi atârna la şold. Era un pic prea mult.

— Priviţi spre aparat, vă rog, a strigat fotograful.

Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut nu numai pe el, dar şi pe celelalte fete care mă urmăreau, iar asta m-a făcut să devin nervoasă.

Mi-am şters mâinile umede de rochie şi am expirat.

— Nu fi emoţionată, mi-a şoptit Maxon.

— Nu-mi place ca toată lumea să stea cu ochii pe mine.

M-a tras foarte aproape şi mi-a pus o mână pe talie. Am vrut să mă retrag, dar Maxon mă ţinea lipită de el.

— Uită-te la mine ca şi cum nu m-ai putea suporta, a spus el, îngustându-şi ochii şi ţuguindu-şi buzele, ceea ce m-a făcut să izbucnesc în râs.

Blitul s-a declanşat exact în acel moment, surprinzându-ne râzând.

— Vezi, a spus Maxon. Nu e atât de rău.

— Bănuiesc că nu.

După câteva minute, timp în care fotograful striga instrucţiuni, iar Maxon îşi schimba poziţia, îmbrăţişându-mă uşor sau lipindu-mă cu spatele de pieptul lui, m-am relaxat.

— Perfect, a spus fotograful. Putem face câteva pe canapea?

Pe la jumătatea şedinţei am început să mă simt mai bine şi m-am aşezat lângă Maxon în cel mai firesc mod. Din când în când râdea de mine sau mă gâdila, făcându-mă

mai-întâi să zâmbesc, apoi să izbucnesc în râs. Speram ca fotograful să surprindă momentele când eram liniştită, altminteri şedinţa avea să fie un dezastru.

Cu coada ochiului am observat pe cineva de pe margine făcând un semn cu mâna, încercând să-i atragă atenţia lui Maxon. Era un bărbat în costum care în mod clar voia să stea de vorbă cu prinţul. Maxon a încuviinţat, dar bărbatul a ezitat pentru că eram încă acolo.

— Nu e nici o problemă, a spus Maxon, iar bărbatul a venit şi a îngenuncheat în faţa lui.

— Maiestatea Voastră, în Midston s-a înregistrat un atac al rebelilor, a spus el.

Maxon a oftat şi şi-a plecat obosit capul.

— Au ars hectare întregi de lanuri şi au omorât douăsprezece persoane.

— Unde anume în Midston?

— În vest, domnule, aproape de frontieră.

Maxon a dat uşor din cap, ca şi cum ar fi adăugat încă o piesă într-un puzzle:

— Ce a spus tatăl meu?

— Maiestatea Voastră, regele doreşte să audă de fapt părerea dumneavoastră.

Maxon a fost luat prin surprindere, dar după o secundă a spus:

— Mobilizaţi trupele din sud-estul Sotei şi din Tammins. Nu înaintaţi prea mult spre sudul Midstonului, pentru că ar fi o pierdere de timp. Vedeți dacă le putem da de urmă.

Bărbatul s-a ridicat şi a făcut o plecăciune:

— Prea bine, domnule.

Şi, la fel de iute cum venise, a şi plecat.

Ştiam că trebuia să ne întoarcem la fotografii, dar Maxon nu mai părea interesat.

— Eşti bine? l-am întrebat.

Prinţul a făcut posomorât un semn cu capul:

— Mă gândeam la oamenii ăia.

— Poate că ar trebui să ne oprim, am sugerat.

A scuturat din cap, s-a îndreptat şi a zâmbit, luându-mă de mână:

— Unul dintre lucrurile pe care trebuie să le stăpâneşti în această profesie este capacitatea de a părea calm în orice împrejurare. America, te rog să zâmbeşti.

M-am ridicat şi am zâmbit timid spre cameră în timp ce fotograful apăsa întruna pe declanşator. Pe timpul acestor ultime cadre, Maxon m-a strâns de mână, iar eu i-am răspuns la fel. Între noi s-a creat o legătură, ceva profund şi adevărat.

— Vă mulţumesc foarte mult. Următoarea, vă rog, a strigat fotograful.

Când ne-am ridicat, Maxon încă mă ţinea de mână:

— Te rog să nu spui nimic. E absolut necesar să păstrezi tăcerea.

— Desigur.

Am auzit ţăcănitul unor tocuri în apropiere şi mi-am adus aminte că nu eram singuri şi că trebuia să plec, deşi, într-un fel, voiam să mai rămân. Maxon m-a strâns de

mână încă o dată şi mi-a dat drumul, iar în timp ce mă îndepărtam, m-am gândit la câteva lucruri. Era frumos să ştiu că Maxon avea suficientă încredere în mine încât să mă lase să aflu un secret de stat, iar pentru o clipă simţisem că fuseserăm singuri. Apoi m-am gândit la rebeli şi la faptul că regele afla imediat de revoltele lor, în timp ce eu trebuia să ţin pentru mine informaţiile de acest fel. Nu prea avea noimă.

— Janelle, draga mea, a spus Maxon când următoarea fată s-a apropiat.

Am zâmbit în sinea mea la auzul acestei dezmierdări obosite. A coborât tonul, dar tot l-am auzit spunând:

— Înainte să uit, spune-mi, eşti liberă în după-amiaza asta?

Am simţit un nod în stomac. Bănuiesc că era din cauza agitaţiei şi a emoţiilor.

— Probabil că a făcut ceva îngrozitor, a insistat Amy.

— Nu asta reiese din ceea ce a spus ea, a contracarat Kriss.

Tuesday a tras-o de braţ pe Kriss:

— Mai spune o dată — ce anume a zis?

Janelle fusese trimisă acasă.

Era crucial să înţelegem această eliminare specială, deoarece era prima care nu era cauzată de încălcarea vreunei reguli. Făcuse ceva greşit, iar noi voiam să aflăm ce anume.

Kriss, care stătea vizavi de Janelle, o văzuse intrând şi fusese singura persoană cu care vorbise înainte de a pleca. Kriss a oftat şi a reluat pentru a treia oară povestea:

— Ea şi Maxon au ieşit să vâneze, dar ştiţi deja asta, a spus ea, fluturând din mână de parcă încerca să-şi limpezească gândurile.

Toate fetele ştiau de întâlnirea lui Janelle. După şedinţa foto, ea povestise despre planurile ei şi ale prinţului oricui voise s-o asculte.

— Asta a fost a doua ei întâlnire cu Maxon. E singura care a beneficiat de două întâlniri, a spus Bariel.

— Nu, nu e singura, am murmurat eu.

Câteva fete s-au întors spre mine, confirmând spusele mele. Era cât se poate de adevărat. Janelle era singura fată care avusese parte de două întâlniri cu Maxon, cu excepţia mea. Nu că eu aş fi contat.

Kriss a continuat:

— Când s-a întors, plângea. Am întrebat-o ce are, iar ea mi-a spus că trebuie să îşi facă bagajele, pentru că Maxon i-a cerut să plece. Am îmbrăţişat-o, deoarece era foarte supărată, şi am vrut să ştiu ce s-a întâmplat. Mi-a zis că nu poate să-mi spună. Nu înţeleg. Nu avem voie să spunem de ce am fost eliminate?

— Asta nu era una dintre reguli, nu? a întrebat Tuesday.

— Mie nu mi-a spus nimeni nimic în legătură cu asta, a replicat Amy, iar câteva fete au aprobat-o.

— A mai spus ceva? a întrebat-o Celeste.

Kriss a oftat din nou.

— A zis că aş face mai bine să am grijă ce spun. Apoi a plecat şi a trântit uşa.

În sală s-a aşternut tăcerea, toate fetele încercând să ghicească ce putea însemna asta.

— Probabil că l-a insultat, a spus Elayna.

— Ei bine, dacă ăsta e motivul pentru care a plecat, atunci nu e corect, de vreme ce Maxon a spus că *cineva* din încăperea asta l-a insultat prima oară când au făcut cunoştinţă, s-a plâns Celeste.

Fetele au început să iscodească în jur, încercând să descopere vinovata, plănuind poate să o dea şi pe ea afară — adică pe mine. Am aruncat o privire agitată spre Marlee, iar ea a salvat situaţia.

— Să fi spus ceva în legătură cu ţara? Cu politica sau ceva de genul ăsta?

Bariel a inspirat printre dinţii încleştaţi:

— Te rog! Cât de plictisitoare să fi fost întâlnirea lor dacă au ajuns să vorbească despre politică? A discutat cineva de aici cu Maxon despre probleme de stat?

N-a răspuns nimeni.

— Bineînţeles că nu, a spus Bariel. Maxon nu-şi caută un coleg de muncă, ci o soţie.

— Nu crezi că-l subestimezi? a obiectat Kriss. Nu crezi că Maxon îşi doreşte să aibă pe cineva care să aibă idei şi păreri?

Celeste şi-a dat capul pe spate şi a râs.

— Maxon poate conduce țara foarte bine. E pregătit pentru asta. În plus, are echipe de oameni care-l ajută să ia decizii, așa că de ce și-ar dori ca altcineva să-i spună ce să facă? Dacă aș fi în locul tău, aș începe să învăț să tac. Cel puțin până când se căsătorește cu tine.

Bariel s-a apropiat sfioasă de Celeste.

— Ceea ce nu se va întâmpla.

— Exact, a spus Celeste, zâmbind. De ce și-ar bate capul Maxon cu o zăludă din Trei când ar putea avea alături o fată din Doi?

— Hei! a strigat Tuesday. Lui Maxon nu-i pasă de numere.

— Bineînțeles că-i pasă, i-a răspuns Celeste ca și cum ar fi vorbit cu un copil. De ce crezi că toate fetele sub Patru au plecat?

— Eu sunt încă aici, am spus, ridicând mâna. Așa că dacă tu crezi că ți-ai dat seama ce fel de om e, te înșeli.

— Oh, e fata care nu știe când să tacă, a spus Celeste pe un ton batjocoritor.

Am strâns pumnii, încercând să mă hotărăsc dacă s-o pocnesc sau nu. Oare asta făcea parte din planul ei? Dar înainte să fac vreo mișcare, Silvia a dat buzna pe ușă.

— Doamnelor, a sosit poșta! a strigat ea, iar atmosfera tensionată din încăpere s-a destins.

Eram nerăbdătoare să luăm în primire ce ne aducea. Ne aflam la palat de mai bine de două săptămâni, și, exceptând cea de-a doua zi după venire, când primisem acele scrisori de la familii, ăsta era primul contact adevărat cu cei de-acasă.

— Să vedem, a spus Silvia, verificând teancul de scrisori, fără să aibă nici cea mai mică idee despre cearta de mai devreme. Lady Tiny? a strigat ea în timp ce privea prin sală.

Tiny a ridicat mâna şi a făcut un pas în față.

— Lady Elizabeth? Lady America?

Am alergat literalmente şi am înşfăcat scrisoarea din mâna ei. Eram disperată să primesc veşti de la ai mei. De îndată ce am pus mâna pe plic, m-am retras într-un colț pentru a fi singură câteva clipe.

Dragă America,

De-abia aştept ziua de vineri! Nu pot să cred că vei vorbi cu Gavril Fadaye! Ce norocoasă eşti!

Nu mă simțeam deloc norocoasă. A doua zi aveam să fim față în față cu Gavril şi nu ştiam ce urma să ne întrebe. Eram sigură că aveam să mă fac de râs în ultimul hal.

De-abia aştept să-ți aud vocea din nou. Mi-e dor să te aud cântând prin casă. Mama nu mai cântă, aşa că e prea linişte de când ai plecat. Îmi vei face cu mâna în emisiune?

Cum e Alegerea? Ai multe prietene acolo? Ai vorbit cu fetele care au plecat? Mama spune că de-acum nu mai e nicio problemă dacă pierzi. Jumătate dintre fetele care au fost trimise acasă sunt deja logodite cu fiii unor primari sau ai unor celebrități. Zice că cineva te va lua de soție dacă Maxon n-o va face. Gerad speră

să te căsătoreşti mai degrabă cu un jucător de baseball decât cu un prinţ plictisitor. Dar mie nu-mi pasă ce spune lumea. Maxon e superb!

L-ai sărutat?

Dacă l-am sărutat? De-abia făcuserăm cunoştinţă. Şi, oricum, Maxon nu avea niciun motiv să mă sărute.

Fac pariu că sărutările lui sunt cele mai dulci din univers. Mă gândesc că, dacă e prinţ, atunci nu poate fi altfel!

Am atât de multe lucruri să-ţi povestesc, dar mama vrea să mă duc să pictez. Să-mi trimiţi o scrisoare adevărată cât mai repede. Una lungă! Cu foarte multe detalii!

Te iubesc! Cu toţii te iubim.

May

Aşadar, bărbaţii bogaţi puseseră deja ochii pe fetele eliminate. Nu ştiusem că, dacă erai izgonită de un viitor rege, te transformai automat într-un lucru dorit. Mă plimbam prin sală, gândindu-mă la cuvintele lui May.

Voiam să ştiu ce se întâmplă. Mă întrebam ce anume păţise Janelle şi eram curioasă dacă Maxon avea să se întâlnească în acea seară cu o altă fată. Voiam neapărat să-l văd.

Scotoceam prin minte, căutând o metodă simplă de a-i vorbi. În timp ce mă gândeam, m-am uitat lung la hârtia din mâinile mele.

A doua pagină a scrisorii lui May era aproape goală. În timp ce mergeam, am rupt o bucăţică din ea. Unele fete erau adâncite în lectura scrisorilor primite, iar altele împărtăşeau veştile de acasă. După puţin timp de gândire, m-am oprit lângă registrul de oaspeţi din Salonul Doamnelor şi am ridicat stiloul.

Am mâzgălit iute pe bucăţica mea de hârtie:

Maiestatea Voastră...
Mă trag de ureche. Oricând.

Am ieşit din sală ca şi cum voiam să mă duc la baie şi am aruncat o privire de-a lungul holului. Era gol. Am stat acolo, aşteptând, până ce o slujnică a apărut după colţ cu o tavă de ceai în mâini.

— Mă scuzi! am strigat-o.

Vocea mi-a răsunat pe holurile înalte.

Fata a făcut o reverenţă în faţa mea:

— Da, domnişoară?

— Te duci la prinţ?

A zâmbit:

— Da, domnişoară.

— Vrei, te rog, să-i duci asta din partea mea?

I-am întins bileţelul împăturit.

— Sigur că da, domnişoară!

L-a luat nerăbdătoare şi s-a îndepărtat, cu un pas dintr-odată mai sprinten. N-aveam nici o îndoială că avea să-l citească îndată ce ieşea din raza mea vizuală,

dar mă simțeam în siguranță la gândul că scrisesem un mesaj codat.

Holurile mi se păreau captivante, oricare dintre ele fiind mai împodobit decât toată casa mea. Tapetul, oglinzile cu rame de aur, vazele uriaşe cu flori proaspete — toate erau extrem de frumoase. Covoarele erau mari şi imaculate, ferestrele străluceau, iar tablourile de pe pereți erau incredibil de frumoase.

Unele dintre ele erau pictate de artişti pe care îi cunoşteam — ca van Gogh şi Picasso. Mai erau acolo şi fotografii ce înfățişau clădiri pe care le mai văzusem şi înainte. Una era cu legendara Casă Albă. Îmi doream să o văd, chiar dacă prin comparație, bazându-mă pe ceea ce citisem şi văzusem în vechea carte de istorie, palatul regelui era mult mai mare şi mai luxos.

Am mai făcut câțiva paşi şi am dat de un portret al familiei regale. Părea vechi; Maxon era mai scund decât mama lui. Acum o întrecea cu mult în înălțime.

De când mă aflam aici, nu-i văzusem împreună decât seara, la cină, şi la transmisiunile *Actualităților din Illeá*. Erau nişte persoane foarte rezervate? Le displăcea oare prezența acestor fete străine care se aflau în casa lor? Formau o familie doar din pricina sângelui şi a îndatoririlor? Nu ştiam ce să cred despre această familie invizibilă.

— America?

M-am întors. Maxon venea spre mine în pas alergător.

Parcă îl vedeam pentru prima oară.

Îşi dăduse jos sacoul şi îşi suflecase mânecile cămăşii albe. Nodul cravatei albastre era lărgit, iar părul care îi era mereu pieptănat pe spate sălta uşor în timp ce se apropia de mine. În comparaţie cu persoana în uniformă de la şedinţa foto, părea mai copilăros, mai real.

Am înlemnit. Maxon a venit lângă mine şi m-a apucat de încheieturile mâinilor.

— Eşti bine? Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Sunt bine, i-am răspuns.

Maxon a expirat. Mi-am dat seama că îşi ţinuse respiraţia.

— Slavă Domnului! Când am primit biletul tău, am crezut că ţi-e rău sau că familiei tale i s-a întâmplat ceva.

— Oh! Nu. Maxon, îmi cer scuze. Acum îmi dau seama că n-a fost o idee bună. Doar că nu ştiam dacă vei veni la cină şi voiam să te văd.

— Da? De ce? m-a întrebat.

Mă privea cercetător, ca şi cum ar fi încercat să se asigure că eram teafără şi nevătămată.

— Pur şi simplu voiam să te văd.

Maxon s-a oprit. Pe faţă i se citea uimirea:

— Pur şi simplu voiai să mă vezi?

Părea fericit şi surprins.

— Nu fi şocat. De obicei, prietenii petrec destul de mult timp împreună.

Tonul meu sugera că era un lucru normal.

— Ah! Eşti supărată pe mine pentru că am fost ocupat toată săptămâna, nu? Nu voiam să neglijez prietenia noastră, America.

Acum trecuse la tonul oficial.

— Nu, nu sunt supărată. Pur şi simplu îţi explicam. Pari ocupat. Întoarce-te la treabă, ne vedem când eşti liber.

Am observat că încă mă ţinea de încheieturi.

— De fapt, te superi dacă mai stau câteva minute? Sus are loc o întrunire în care se discută bugetul, iar eu urăsc astfel de reuniuni.

Fără să aştepte să-i răspund, Maxon m-a condus spre o canapea mică şi pluşată de sub o fereastră, iar eu am chicotit când ne-am aşezat.

— Ce e aşa de amuzant?

— Tu, am spus, zâmbind. E drăguţ să te văd sâcâit de îndatoririle tale. În orice caz, ce e atât de rău cu şedinţele alea?

— Oh, America! a spus el, uitându-se din nou la mine. Se învârt în jurul cozii. Tata face o treabă bună calmându-i pe consilieri, dar e foarte greu să îndrumi comitetele în direcţii precise. Mama îi spune mereu tatei să ofere mai mult şcolilor — crede că şansele de a deveni infractor sunt mult mai mici dacă ai o educaţie adecvată, iar eu sunt de acord cu ea —, dar tata nu are niciodată suficientă putere pentru a-i determina să ia din alte sectoare unde s-ar putea descurca foarte bine cu fonduri mai mici. Chestia asta mă înfurie! Şi pentru că nu sunt eu cel care conduce, părerea mea e dată la o parte cu foarte mare uşurinţă.

Maxon şi-a pus coatele pe genunchi, sprijinindu-şi capul în mâini. Părea obosit.

Puteam întrezări acum o parte din lumea lui Maxon, cu toate că era la fel greu de înţeles ca întotdeauna. Cum să respingi cererea viitorului tău suveran?

— Îmi pare rău. Dar priveşte partea bună a lucrurilor — pe viitor, părerea ta va conta mai mult, i-am spus, mângâindu-l pe spate în încercarea de a-l încuraja.

— Ştiu. Mereu îmi spun asta. Dar e atât de frustrant! Am putea schimba lucrurile acum dacă m-ar asculta.

Nu-l auzeam prea bine pentru că lăsase capul în jos.

— Ei bine, nu te descuraja prea tare. Intuiţia mamei tale e corectă, dar nu cred că educaţia va rezolva toate problemele.

Maxon a înălţat capul:

— Ce vrei să spui?

Suna mai mult ca o acuzaţie. Şi avea dreptate. Îşi susţinea ideea din toată inima, iar eu tocmai o demolasem. Am dat înapoi:

— Păi, în comparaţie cu lecţiile tale private, cei din Şase şi Şapte au parte de un sistem educaţional groaznic. Cred că nişte profesori mai buni sau nişte condiţii mai bune i-ar ajuta mult. Ce să mai spun de cei din Opt? Nu sunt ei responsabili pentru cele mai multe dintre infracţiuni? Nu primesc niciun fel de educaţie. Cred că, dacă ar simţi că au ceva, orice, asta i-ar încuraja. În plus...

M-am oprit. Nu ştiam dacă cineva care crescuse în puf putea înţelege ce avem să spun mai departe.

— Maxon, ţi-a fost vreodată foame? Nu mă refer la pofta de mâncare dinaintea uneia dintre cele trei mese — *ai flămânzit* vreodată? Dacă n-ai avea nimic de mâncare, pentru tine sau părinţi, şi ai şti că ai putea mânca numai dacă ai putea lua de la alţi oameni care au zilnic mai mult decât ai putea avea tu în toată viaţa... ce ai face? Dacă familia s-ar baza pe tine, ce ai face pentru persoanele iubite?

A tăcut pentru o clipă. Înainte — când vorbiserăm despre slujnicele mele pe durata atacului — căzuserăm oarecum de acord asupra diferenţelor dintre noi. Ăsta era un subiect de discuţie mult prea delicat, şi-mi dădeam seama că dorea să-l evite.

— America, nu spun că unii oameni nu trec prin perioade dificile, dar furtul e...

— Maxon, închide ochii.

— Poftim?

— Închide ochii.

S-a încruntat, dar mi-a dat ascultare. Am aşteptat până i-a închis, iar faţa i s-a relaxat. Apoi i-am spus:

— Undeva în palat se află o femeie care va fi soţia ta.

Am văzut apărându-i pe chip un zâmbet plin de speranţă.

— Poate că încă nu ştii cine e, dar gândeşte-te la fetele din sala aia. Imaginează-ţi-o pe cea care te iubeşte cel mai mult. Imaginează-ţi-o pe „draga ta".

Îşi ţinea una dintre mâini pe canapea lângă a mea şi mi-a atins degetele preţ de o clipă. M-am ferit de atingere.

— Scuze, a murmurat el, privind spre mine.

— Ține ochii închiși!

A chicotit, dar s-a conformat.

— Imaginează-ți că fata asta depinde de tine. Vrea să o prețuiești și să o faci să se simtă ca și cum Alegerea nici măcar n-a avut loc. Ca și cum dac-ai fi fost lăsat de unul singur în mijlocul țării pentru a bate din ușă-n ușă, și tot ea ar fi fost cea pe care ai fi găsit-o. Ea va fi mereu cea pe care ai alege-o.

Zâmbetul lui optimist a început să pălească.

— Are nevoie de mâncare și protecție. Și dacă veți ajunge până într-acolo încât să nu mai aveți nimic de mâncare și n-ai putea nici măcar să dormi din cauza stomacului ei care chiorăie...

— Oprește-te!

Maxon s-a ridicat imediat. A făcut câțiva pași, apoi a încremenit, fără să mă privească.

Mă simțeam puțin ciudat. Nu îmi dădusem seama că mica mea demonstrație avea să-l supere atât de tare.

— Scuze, am șoptit.

A clătinat din cap, dar a continuat să privească peretele. După o clipă, s-a întors. Ochii lui îi căutau pe ai mei, triști și întrebători.

— Chiar așa e? m-a întrebat.

— Ce anume?

— Acolo, afară... chiar se întâmplă lucruri de genul ăsta? Există oameni care flămânzesc?

— Maxon, eu...

— Spune-mi adevărul!

Făcuse gura pungă.

— Da. Se întâmplă. Ştiu familii unde oamenii renunţă la porţia lor pentru copii sau pentru fraţi. Ştiu un băiat care a fost biciuit în piaţă pentru că a furat mâncare. Uneori, când eşti disperat, faci lucruri necugetate.

— Un băiat? Câţi ani avea?

— Nouă, am spus, înfiorându-mă.

Încă îmi aminteam cicatricele de pe spatele micuţ al lui Jemmy, iar Maxon s-a îndreptat de parcă le-ar fi simţit el însuşi.

— Tu — şi-a dres vocea — ai flămânzit vreodată?

Mi-am plecat capul, fapt care m-a dat de gol. Nu voiam să vorbesc despre asta.

— Cât de rău?

— Maxon, răspunsul la întrebarea asta nu va face decât să te supere şi mai tare.

— Probabil, a spus el, scuturând din cap şi privindu-mă serios. Dar de-abia acum încep să-mi dau seama cât de puţine lucruri ştiu despre ţara mea. Te rog.

Am oftat:

— Au fost perioade când nu aveam ce să mâncăm. De cele mai multe ori când trebuia să alegem, păstram mâncarea şi renunţam la curentul electric. Cea mai rea situaţie prin care am trecut a avut loc acum câţiva ani, de Crăciun. Era foarte frig în casă, aşa că ne-am pus mai multe haine pe noi, dar tot scoteam aburi în timp ce vorbeam. May nu înţelegea de ce nu făceam schimb de cadouri. Ca o regulă

generală, la mine acasă nu există niciodată resturi de mâncare. Cineva întotdeauna doreşte o a doua porţie.

L-am văzut cum se albeşte, şi, pentru că nu voiam să-l supăr şi mai mult, m-am gândit să-i prezint lucrurile într-o lumină pozitivă:

— Ştiu că cecurile pe care le-am primit în ultimele săptămâni ne-au ajutat cu adevărat, iar familia mea ştie cum să economisească banii. Sunt sigură că i-au pus deoparte ca să le ajungă pentru o perioadă lungă de timp. Ai făcut foarte multe lucruri pentru noi, Maxon.

Am încercat să-i zâmbesc din nou, dar expresia lui a rămas neschimbată.

— Doamne Dumnezeule! Când ai spus că eşti aici doar pentru mâncare, nu glumeai, nu? m-a întrebat el, clătinând din cap.

— Zău, Maxon, în ultima vreme ne-am descurcat destul de binişor. Eu...

Dar nu am putut să termin propoziţia. Maxon s-a apropiat şi m-a sărutat pe creştet:

— Ne vedem la cină.

În timp ce se îndepărta, şi-a îndreptat cravata.

Capitolul 18

Maxon spusese că ne vom vedea la cină, dar nu a apărut la masă. Regina a intrat singură. Când s-a aşezat, noi am făcut nişte plecăciuni graţioase, iar apoi ne-am aşezat.

Am aruncat o privire prin sală şi am văzut scaunul lui Maxon gol. Atunci am presupus că era la o întâlnire romantică, dar nu lipsea nici o fată.

Îmi petrecusem după-amiaza gândindu-mă la ce îi spusesem lui Maxon. Nu era de mirare că până acum nu avusesem prieteni. Nu stăteam deloc bine la capitolul ăsta.

Tocmai atunci, Maxon şi regele au intrat în sală. Maxon îmbrăcase din nou sacoul, dar părul îi era răvăşit într-un mod drăguţ. Era prins într-o conversaţie cu tatăl său. Ne-am grăbit să ne ridicăm. Discuţia lor era animată. Prinţul gesticula pentru a sublinia anumite lucruri, iar regele dădea din cap, aprobând cuvintele fiului său, cu toate că părea puţin supărat. Când au ajuns la

masa principală, regele Clarkson l-a bătut uşor pe spate, având o expresie fermă.

Dar în momentul în care s-a întors cu faţa spre noi, regele a fost deodată cuprins de entuziasm:

— Oh, Dumnezeule! Vă rog să vă aşezaţi, doamnelor.

A sărutat-o pe regină pe creştet şi s-a aşezat.

Maxon a rămas în picioare:

— Doamnelor, am un anunţ de făcut.

Toţi ochii erau pe el. Oare ce avea să ne spună?

— Ştiu că pentru participarea voastră în Alegere vi s-a promis că veţi fi recompensate.

Vocea îi era extrem de autoritară, aşa cum o mai auzisem doar o singură dată — în noaptea când mă lăsase în grădină. Era mult mai atractiv când îşi folosea poziţia pentru ceva important.

— În orice caz, au fost efectuate câteva schimbări monetare. Dacă v-aţi născut în Doi sau în Trei, nu veţi mai fi finanţate. Fetele din Patru şi Cinci vor continua să primească recompensele, cu singura diferenţă că sumele vor fi ceva mai mici decât până acum.

Am văzut că unele fete erau şocate de această veste. Banii reprezentau, de asemenea, o mizã în această competiţie. Celeste, de pildă, scotea flăcări pe nas. Bănuiesc că atunci când ai mulţi bani eşti obişnuit să îi aduni. Iar gândul că cineva ca mine tot avea să primească ceva probabil că o enerva groaznic.

— Îmi cer scuze pentru această situaţie, dar voi explica mâine pe larg la *Actualităţi* despre ce este vorba. Vreau să

mai ştiţi că nu este negociabilă. Dacă are cineva o problemă cu acest nou aranjament şi nu mai doreşte să participe, poate pleca imediat după cină.

S-a aşezat şi a început să vorbească din nou cu regele, care părea mult mai interesat de mâncarea din faţă decât de cuvintele lui. Eram puţin tristă la gândul că ai mei vor avea mai puţini bani, dar cel puţin aveam să primim ceva. Am încercat să-mi văd de mâncare, dar doream să aflu mai multe, şi nu eram singura. În sală era rumoare.

— Ce crezi că înseamnă asta? a întrebat Tiny în şoaptă.

— Poate că e un test, s-a băgat Kriss. Fac pariu că unele fete s-au înscris doar pentru bani.

În timp ce o ascultam, am văzut-o pe Fiona înghiontind-o pe Olivia şi dând din cap în direcţia mea. M-am întors iute, ca să nu creadă că le-am văzut.

Fetele elaborau teorii peste teorii, dar eu nu-l slăbeam din ochi pe Maxon. Am încercat să-i captez atenţia pentru a mă trage de ureche, dar nu s-a uitat deloc la mine.

Eu şi Mary eram singure în camera mea. În seara asta aveam să-l înfrunt pe Gavril — şi restul naţiunii — la *Actualităţile din Illeá*. Fără să le mai pun la socoteală pe celelalte fete care aveau să fie prezente pe toată durata emisiunii, făcând schimburi de priviri şi criticând în sinea lor totul. Eram foarte agitată. Mă foiam enervată în timp ce Mary mă bombarda cu întrebări, lucruri pe care ea credea că publicul ar dori să le ştie.

Îmi plăcea viața la palat? Care era cel mai romantic lucru pe care-l făcuse Maxon pentru mine? Îmi era dor de familia mea? Îl sărutasem deja pe Maxon?

Am privit-o lung pe Mary după ultima întrebare. Până atunci răspunsesem fără să mă gândesc prea mult. Dar mi-am dat seama că acum era doar curioasă. O dovedea zâmbetul de pe fața ei.

— Doamne Dumnezeule, nu!

Am încercat să par supărată, dar era prea amuzant. Am sfârşit prin a zâmbi încurcată. Iar asta a făcut-o pe Mary să chicotească.

— Oh, ce-ar fi... să mergi şi să cureți ceva?

A început imediat să râdă, dar înainte să-i pot spune să se oprească, Anne şi Lucy au dat buzna pe uşă, aducând cu ele o husă de haine.

Lucy era mai însufleţită decât o văzusem vreodată, iar Anne încerca să-şi astâmpere entuziasmul.

— Ce-i cu asta? am întrebat în timp ce Lucy s-a oprit în fața mea pentru a face o reverență veselă.

— Domnişoară, am terminat rochia dumneavoastră pentru *Actualități*, a răspuns ea.

Am ridicat din sprâncene:

— Una nouă? Cea albastră din şifonier ce are? Din câte ştiu, tocmai ați terminat-o. Îmi place foarte mult.

Fetele au făcut un schimb de priviri.

— Ce-ați făcut? le-am întrebat, arătând spre husa pe care Anne tocmai o atârna pe cuierul de lângă oglindă.

— Domnişoară, mai vorbim şi noi cu celelalte slujnice. Auzim o mulţime de lucruri, a început Anne. Am aflat că dumneavoastră şi Lady Janelle sunteţi singurele care s-au întâlnit de mai multe ori cu Majestatea Sa, şi, din câte am înţeles, între dumneavoastră şi prinţ ar putea exista o legătură.

— Cum aşa? am întrebat.

— Din câte-am auzit, a continuat Anne, motivul pentru care i s-a cerut lui Lady Janelle să plece e faptul că a spus anumite lucruri urâte despre dumneavoastră. Prinţul n-a fost de acord cu ea şi a trimis-o acasă imediat.

— Poftim?

Mi-am dus mâna la gură, încercând să-mi ascund şocul.

— În mod cert sunteţi preferata dânsului, domnişoară. Aproape toată lumea crede asta.

Lucy a oftat fericită.

— Cred că nu aţi auzit bine, le-am spus.

Anne a ridicat din umeri zâmbind, fără să mă ia în seamă.

Apoi mi-am amintit de unde pornise discuţia:

— Şi ce are asta de-a face cu rochia mea?

Mary s-a dus lângă Anne şi a început să tragă de fermoarul husei, scoţând la iveală o minunată rochie roşie care sclipea în lumina slabă ce se strecura pe fereastră.

— Oh, Anne! am spus, captivată de-a dreptul. Te-ai întrecut pe tine însăţi.

— Vă mulţumesc, domnişoară, a spus ea, înclinând capul. Dar să ştiţi că am lucrat toate la ea.

— E frumoasă. Dar tot nu înțeleg ce are asta de-a face cu ceea ce mi-ați spus.

Mary a scos rochia din husă, a scuturat-o, iar Anne a continuat:

— Așa cum am spus, multă lume din palat crede că dumneavoastră sunteți preferata prințului. El vorbește frumos despre dumneavoastră și vă caută compania. Și se pare că și celelalte fete au observat asta.

— Ce vrei să spui?

— Mergem să coasem rochiile în atelierul de jos, care e prevăzut cu un depozit de materiale și cu un loc unde se face încălțămintea. Ne întâlnim acolo cu celelalte slujnice și de la ele știm că pentru seara asta toate fetele au cerut rochii albastre. Cum dumneavoastră purtați zilnic această culoare, se pare că celelalte concurente încearcă să vă copieze.

— E adevărat, a intervenit Lucy. Lady Tuesday și Lady Natalie nu și-au pus deloc bijuterii azi. La fel ca dumneavoastră.

— Și cele mai multe fete cer rochii mai simple, ca acelea care vă plac dumneavoastră, a spus Mary.

— Asta tot nu explică de ce mi-ați făcut o rochie roșie.

— Pentru a vă scoate în evidență, desigur, a răspuns Mary. Oh, Lady America, dacă dânsul chiar vă place, trebuie să fiți diferită. Ați fost atât de generoasă cu noi, în special cu Lucy!

Am privit-o pe Lucy, care a scuturat din cap, aprobând. Apoi a continuat:

— Dumneavoastră... dumneavoastră sunteţi suficient de bună pentru a fi prinţesă. Veţi fi minunată.

Căutam o modalitate de a ieşi din asta. Nu-mi plăcea să fiu în centrul atenţiei.

— Dacă e adevărat? Dacă Maxon mă place pentru că nu mă consideră la fel de importantă precum celelalte fete, iar voi mă îmbrăcaţi cu aşa ceva şi stricaţi totul?

— Fiecare fată trebuie să strălucească din când în când. Îl cunoaştem pe Maxon aproape de când s-a născut şi ştim că i-ar plăcea rochia asta.

Anne vorbea cu atâta convingere, încât mi-am dat seama că nu mai puteam face nimic.

Nu ştiam cum să le explic că biletele trimise de el, că timpul petrecut împreună nu însemnau mai mult de o simplă prietenie. Nu le puteam spune. Le-aş fi distrus fericirea, şi, în plus, dacă voiam să rămân la palat, trebuia să continuu cu acest spectacol. Şi chiar voiam să stau aici. Voiam cu adevărat.

— Bine, haideţi s-o probăm, am capitulat cu un oftat.

Lucy sărea în sus de bucurie, până când Anne i-a reamintit că nu se cuvenea. Mi-am tras rochia mătăsoasă pe mine, iar ele au cusut-o în câteva locuri în care nu reuşiseră să termine. Mary mi-a aranjat cu mâini dibace părul în mai multe feluri pentru a vedea care s-ar potrivi mai bine cu rochia, şi într-o jumătate de oră eram gata.

În acea seară, studioul fusese amenajat puţin diferit pentru emisiune. Tronurile familiei regale erau puse într-o

parte, ca întotdeauna, iar scaunele noastre se aflau în partea opusă. Pupitrul fusese scos din mijloc, creând loc pentru două scaune înalte. Pe unul dintre ele se afla un microfon pe care trebuia să îl folosim atunci când vorbeam cu Gavril. Mi s-a făcut rău numai gândindu-mă la el.

După cum mi se spusese, sala era plină de rochii în diferite nuanțe de albastru. Unele dintre ele se apropiau mai mult de verde, altele de violet, dar era clar că exista o temă. Mă simțeam nelalocul meu. Am văzut-o pe Celeste şi m-am decis să stau departe de ea până când aveam să ne aşezăm.

Kriss şi Natalie au trecut pe lângă mine, verificându-şi machiajul pentru ultima oară. Păreau puțin nefericite, cu toate că uneori era greu să spui care era stare de spirit a lui Natalie. Kriss arăta puțin diferit față de celelalte fete. Rochia ei albastră bătea în alb, ca şi cum nişte țurțuri de gheață s-ar fi aplecat spre podea.

— America, arăți uimitor, a spus ea pe un ton care mai mult mă acuza decât mă complimenta.

— Mersi. Rochia ta e superbă.

Şi-a trecut mâna peste piept, îndreptând nişte cute imaginare:

— Da, şi mie îmi place.

Natalie şi-a trecut degetele peste una dintre mânecile scurte ale rochiei mele:

— Din ce material e făcută? Va străluci cu adevărat în lumină.

— Habar nu am. Noi, cei din Cinci, nu primim prea multe lucruri drăguțe, am spus, ridicând din umeri.

Am aruncat o privire materialului. Mai avusesem cel puțin o rochie făcută din același tip de material, dar nu-mi bătusem capul să-i aflu numele.

— America!

Mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe Celeste stând lângă mine. Zâmbind.

— Celeste.

— Poți veni cu mine pentru o clipă? Am nevoie de puțin ajutor.

Fără să aștepte vreun răspuns, m-a tras de lângă Kriss și Natalie și m-a dus după cortina albastră și grea care reprezenta decorul studioului.

— Scoate-ți rochia! mi-a ordonat ea în timp ce își desfăcea fermoarul rochiei sale.

— Poftim?

— Vreau rochia ta. Dă-ți-o jos. Ahh! Dracu' să te ia de fermoar! a spus ea, încercând să-și scoată rochia.

— N-am să-mi scot rochia, am spus, dând să plec.

Dar n-am reușit să ajung prea departe, pentru că Celeste și-a vârât unghiile în brațul meu și m-a tras înapoi.

— Au! am țipat eu, apucându-mă de brațul rănit.

Se părea că aveam să rămân cu semne, dar fără sânge.

— Taci! Scoate-ți rochia! Acum!

Am rămas acolo, uitându-mă urât, dar refuzând să-i fac pe plac. Celeste trebuia să treacă peste faptul că nu era buricul pământului.

— Aş putea să ţi-o scot eu, dacă vrei, a spus ea pe un ton rece.

— Nu mi-e frică de tine, Celeste, am spus, încrucişându-mi braţele peste piept. Rochia asta a fost făcută pentru mine, şi o voi purta. Data viitoare când îţi alegi hainele, poate că ar trebui să încerci să fii tu însăţi, nu să mă imiţi pe mine. Ah, stai, dar poate că atunci Maxon va vedea cât de îngâmfată eşti şi te va trimite acasă, nu?

Fără să şovăie, s-a întins spre mine şi mi-a rupt o mânecă, după care a plecat. Am icnit de furie, dar eram prea împietrită ca să mai fac ceva. M-am uitat în jos şi am văzut o bucată de material atârnând patetic în faţa mea. Am auzit-o pe Silvia strigând să ne aşezăm, aşa că am ieşit de după cortină cât de demn am putut.

Marlee îmi păstrase un loc lângă ea, şi când m-am apropiat i-am văzut privirea şocată.

— Ce s-a întâmplat cu rochia ta? a şoptit ea.

— Celeste, i-am explicat, dezgustată.

Emmica şi Samantha, care stăteau în faţa noastră, s-au întors spre noi.

— Ţi-a rupt rochia? a întrebat Emmica.

— Da.

— Du-te şi spune-i lui Maxon, a stăruit ea. Fata aia e un coşmar.

— Ştiu, i-am spus oftând. Data viitoare când îl văd, îi voi spune.

Samantha părea tristă.

— Cine ştie când se va întâmpla asta? Credeam că vom petrece mai mult timp cu el.

— America, ridică mâna, mi-a cerut Marlee.

Cu pricepere, mi-a aranjat mâneca sfâşiată prinzând-o sub rochie, în timp ce Emmica rupea câteva fire care se vedeau urât. După ce au terminat, nu-ţi mai puteai da seama că i se întâmplase ceva. Cât despre urmele lăsate de unghiile lui Celeste, ei bine, erau pe braţul stâng, departe de camera de filmat.

Venise timpul să începem. Gavril îşi răsfoia notiţele în momentul în care familia regală a intrat în cele din urmă în studio. Maxon era îmbrăcat într-un costum albastru-închis, purtând pe rever o insignă cu stema naţională. Părea calm.

— Bună seara, doamnelor, a spus el pe un ton vesel, zâmbindu-ne.

Imediat s-a auzit un cor de „Maiestate" şi „Alteţă".

— Vreau să ştiţi că mai întâi voi face un scurt anunţ, iar apoi îl voi prezenta pe Gavril. Va fi o schimbare interesantă; întotdeauna mă prezintă el pe mine.

A chicotit, şi noi la fel.

— Ştiu că unele dintre voi sunteţi, probabil, nervoase, dar n-aveţi de ce. Vă rog, pur şi simplu fiţi voi însevă. Oamenii vor să vă cunoască aşa cum sunteţi.

S-a uitat la mine de câteva ori în timp ce vorbea, dar niciodată suficient de mult cât să-l citesc. N-a părut să observe rochia. Slujnicele mele aveau să fi dezamăgite.

S-a îndreptat spre pupitru, strigând peste umăr:

— Succes!

Mi-am dat seama că se întâmpla ceva. Bănuiam că anunţul lui era legat de ceea ce ne spusese cu o zi în urmă, dar tot nu-mi puteam da seama ce anume. Micul lui secret mi-a captat toată atenţia, aşa că nu mai eram deloc emoţionată. M-am simţit bine când a început imnul, iar camera de filmat a fost îndreptată spre Maxon. Urmărisem *Actualităţile* de mică. Maxon nu se mai adresase niciodată cetăţenilor, nu aşa. Mi-aş fi dorit să-i spun şi eu „Succes".

— Bună seara, doamnelor şi domnilor din Illeá. Ştiu că e o seară emoţionantă pentru noi toţi, deoarece vom face în sfârşit cunoştinţă cu cele douăzeci şi cinci de tinere care au rămas în Alegere. Nu vă pot spune cât de entuziasmat sunt că le veţi cunoaşte. Sunt sigur că veţi fi de acord cu mine că una dintre aceste tinere minunate va fi într-o zi o conducătoare şi o prinţesă perfectă. Dar, înainte să trecem la asta, aş dori să fac public un nou proiect foarte important pentru mine, proiect la care lucrez în prezent. Cunoscându-le pe aceste domnişoare, am aflat multe lucruri despre lumea de dincolo de palat, o lume pe care arareori reuşesc să o văd. Mi s-au spus multe lucruri frumoase care se petrec, dar, de asemenea, am aflat şi despre lucrurile neplăcute, de neimaginat. Vorbind cu aceste tinere, am ajuns să înţeleg importanţa oamenilor de dincolo de aceste ziduri. Am aflat despre suferinţele unor oameni din castele inferioare şi intenţia mea este să fac ceva în legătură cu acest lucru.

Poftim?

— Va dura cel puțin trei luni până ce voi reuși să pun pe picioare acest proiect, dar în preajma noului an, în fiecare Oficiu Local de Servicii Provinciale vor fi trimise ajutoare constând în alimente. Toți cetățenii din Cinci, Șase, Șapte și Opt vor putea merge acolo în fiecare seară pentru o masă hrănitoare gratuită. Vă rog să țineți cont că aceste tinere doamne din fața dumneavoastră și-au sacrificat toată recompensa sau o parte din ea pentru a susține acest program important. Poate că acest ajutor nu va dura pentru totdeauna, dar vom încerca să-l oferim atât timp cât va fi posibil.

Am încercat să-mi reprim recunoștința și emoția copleșitoare din piept, dar câteva lacrimi tot au curs. Eram conștientă că aveam să-mi stric machiajul, dar asta nu mai era o prioritate.

— Niciun bun conducător nu-și poate lăsa oamenii să flămânzească. Cea mai mare parte din Illeá e compusă din castele inferioare, iar noi i-am neglijat prea mult timp pe acești oameni. De aceea am inițiat acest proiect și vă cer tuturor să fiți alături de mine. Cei din Doi, Trei, Patru... vreau să vă spun că drumurile pe care mergeți nu se asfaltează singure. Casele voastre nu sunt curățate prin magie. Asta este șansa dumneavoastră de a accepta adevărul printr-o donație făcută la Oficiul Local de Servicii Provinciale.

A tăcut preț de o clipă, după care a continuat:

— Ați fost binecuvântați prin naștere și e timpul să mulțumiți pentru acest dar. Voi reveni cu noutăți pe măsură ce

proiectul avansează şi vă mulţumesc tuturor pentru atenţie. Dar acum, haideţi să trecem la adevăratul motiv pentru care aţi deschis televizoarele în această seară. Doamnelor şi domnilor, Gavril Fadaye!

Spectatorii din sală au aplaudat, cu toate că nu toată lumea era entuziasmată în legătură cu anunţul lui Maxon. De pildă, regele aplauda, dar nu părea încântat, cu toate că regina strălucea de mulţumire. Consilierii nu ştiau încă dacă ajutorul era o idee bună sau proastă.

— Maiestatea Voastră, vă mulţumesc foarte mult! a anunţat Gavril când a intrat în studio. V-aţi descurcat de minune. Dacă toată treaba asta cu monarhia nu merge, ar trebui să vă gândiţi la o carieră în televiziune.

Maxon a râs cu poftă în timp ce se îndrepta spre scaunul lui. Camerele de filmat erau acum fixate pe Gavril, dar eu mă uitam la Maxon şi la părinţii lui. Nu înţelegeam de ce reacţiile lor erau diferite.

— Doamnelor şi domnilor, v-am pregătit ceva frumos! În această seară vom sta de vorbă, pe rând, cu toate aceste domnişoare. Ştim că sunteţi nerăbdători se faceţi cunoştinţă cu ele şi să aflaţi cum stau lucrurile, aşa că în seara asta... pur şi simplu vom pune întrebări! Să începem cu — Gavril s-a uitat la foile din mâna lui — domnişoara Celeste Newsome din Clermont!

Celeste s-a ridicat de pe scaunul ei din primul rând şi a coborât cu un mers şerpuit treptele. Înainte să se aşeze pe scaun, l-a sărutat pe Gavril pe ambii obraji. Interviul ei a fost previzibil, la fel şi cel al lui Bariel. Au încercat să fie

sexy, aplecându-se în față de cât mai multe ori, astfel încât cameramanii să ia prim-planuri cu decolteurile lor. Totul părea fals. Le-am urmărit fețele pe monitoare în timp ce îl priveau întruna pe Maxon şi-i făceau ochi dulci. Uneori, de pildă când Bariel încercase să-şi umezească uşor buzele, eu şi Marlee ne uitam una la alta, apoi trebuia să ne mutăm privirile, ca să nu izbucnim în râs.

Unele fete au fost mult mai calme. Vocea lui Tiny era pe potriva numelui şi părea să se facă tot mai mică pe măsură ce interviul progresa. Dar ştiam că era drăguță şi speram că Maxon n-avea s-o dea afară doar pentru că nu era o bună oratoare. Emmica a fost dezinvoltă, la fel şi Marlee, singura diferență constând în faptul că Marlee vorbea din ce în ce mai tare când se entuziasma.

Gavril punea o mulțime de întrebări, însă existau două pe care le adresa tuturor: „Ce părere ai despre prințul Maxon?" şi „Tu eşti fata care a țipat la el?". Nu eram nerăbdătoare să spun întregii țări că eu eram cea care îl făcuse cu ou şi cu oțet pe viitorul rege. Slavă Domnului că toată lumea ştia că mă comportasem în felul ăsta doar o singură dată.

Toate fetele erau mândre când spuneau că nu ele erau cele care țipaseră la el. Apoi spuneau că Maxon era drăguț. Cam ăsta era cuvântul rostit de toată lumea: drăguț. Celeste a spus că era superb. Bariel a spus că era puternic în mod discret, ceea ce mie mi s-a părut înfiorător. Câteva fete au fost întrebate dacă au fost sărutate de Maxon. Toate

s-au îmbujorat şi au spus că nu. După cel de-al treilea sau al patrulea nu, Gavril s-a întors spre Maxon.

— Nu aţi sărutat-o pe nici una? a întrebat el, şocat.

— Sunt aici doar de două săptămâni! Ce fel de bărbat crezi că sunt? i-a răspuns Maxon.

A spus-o pe un ton vesel, dar părea puţin jenat. Mă întrebam dacă sărutase vreodată pe cineva.

Samantha tocmai spusese că se simţea de minune aici, când Gavril m-a chemat. Celelalte fete au aplaudat când m-am ridicat, aşa cum procedaserăm pentru toate celelalte. I-am oferit lui Marlee un zâmbet nervos. Eram atentă la picioare în timp ce mergeam, dar când m-am aşezat pe scaun, mi-a fost uşor să-l privesc pe Maxon peste umărul lui Gavril. Mi-a făcut cu ochiul când am luat microfonul. M-am simţit imediat mai liniştită. Nu trebuia să concurez cu nimeni, deoarece nu voiam să câştig nimic.

Am dat mâna cu Gavril şi m-am aşezat faţă în faţă cu el. De-aproape am putut vedea insigna de pe reverul său. Evident că la televizor nu o puteai vedea prea bine, dar cu această ocazie am observat că pe lângă liniile şi curbele unui *f*, era şi un mic x gravat în mijloc, făcând ca totul să semene foarte mult cu o stea. Era minunat.

— America Singer. Ai un nume interesant. Există vreo poveste în spatele lui? m-a întrebat Gavril.

Am oftat uşurată. Asta era o întrebare uşoară:

— Da, există una. Când mama era însărcinată cu mine, o loveam des. A spus că avea în pântecele ei o luptătoare, aşa că m-a numit după ţara care s-a luptat din răsputeri

pentru a-şi proteja teritoriul. E ciudat, dar a avut dreptate — de-atunci ne războim întruna.

Gavril a râs:

— Din descrierea ta pare a fi o femeie certăreaţă.

— Da, aşa e. De la ea am moştenit încăpăţânarea.

— Aşadar, şi tu eşti încăpăţânată? Eşti un pic temperamentală, nu?

L-am văzut pe Maxon acoperindu-şi gura cu mâinile, râzând.

— Uneori.

— Dacă eşti aşa cum spui, să fii tu oare cea care a ţipat la prinţul nostru?

Am oftat:

— Da, eu sunt vinovata. Şi, în acest moment, mama are un atac de inimă.

Maxon a strigat spre Gavril:

— Cere-i să-ţi spună toată povestea!

Gavril s-a întors imediat spre mine.

— Oho! Care-i toată povestea?

Am încercat să mă uit urât la Maxon, dar fiindcă toată situaţia era stupidă, nu prea a funcţionat.

— În prima noapte m-am simţit puţin... sufocată şi voiam cu disperare să ies afară. Soldaţii nu m-au lăsat să trec dincolo de uşă. Când eram pe cale să leşin în braţele unuia dintre ei, prinţul Maxon tocmai trecea pe-acolo şi le-a cerut să-mi deschidă uşile ca să pot ieşi.

— Oh, ce drăguţ, a spus Gavril, lăsându-şi capul într-o parte.

— Da, şi a ieşit cu mine ca să se asigure că sunt bine... Dar eu eram atât de stresată, încât atunci când mi-a vorbit am sfârşit prin a-l acuza de aroganţă şi superficialitate.

Gavril a chicotit. Privind peste umărul lui, am văzut că Maxon murea de râs. Dar cel mai jenant a fost să văd că regele şi regina râdeau. Nu m-am întors spre fete, dar le-am auzit pe unele dintre ele chicotind. Ei, asta este. Poate că acum aveau să vadă că nu reprezentam nici un fel de ameninţare. Eram pur şi simplu o persoană pe care Maxon o găsea amuzantă.

— Şi te-a iertat? m-a întrebat Gavril pe un ton uşor mai sobru.

— În mod ciudat, da.

Am ridicat din umeri.

— Ei bine, de vreme ce vă înţelegeţi bine din nou, ce fel de activităţi aţi făcut împreună? m-a întrebat Gavril, întorcându-se la lucruri mai serioase.

— De obicei ne plimbăm prin grădină. Prinţul Maxon ştie că îmi place să ies afară. Şi vorbim.

Părea patetic în comparaţie cu ceea ce spuseseră celelalte fete că făceau. Ieşiri la cinema, la vânătoare, la călărit — toate asta erau mai impresionante decât povestea mea.

Deodată am înţeles de ce în ultima săptămână Maxon se grăbise să se întâlnească cu celelalte fete — Alesele trebuiau să-i povestească lui Gavril anumite lucruri, iar el se asigurase că exact aşa avea să se întâmple. Era ciudat că nu-mi spusese nimic din toate astea, dar cel puţin ştiam de ce nu ne văzuserăm.

— Pare foarte relaxant ceea ce-mi povesteşti. Vrei să spui că lucrul care-ţi place cel mai mult la palat e grădina?

Am zâmbit:

— Poate. Dar şi mâncarea e delicioasă, aşa că...

Gavril a râs din nou:

— Tu eşti singura din Cinci rămasă în competiţie, nu? Crezi că acest lucru poate periclita şansele tale de a deveni prinţesă?

Cuvântul mi-a ieşit de pe buze fără să-l gândesc.

— Nu!

— Oh, ce temperament!

Gavril părea încântat să primească un răspuns atât de înflăcărat.

— Crezi că le vei bate pe celelalte fete? Că vei ajunge la final?

M-am gândit puţin înainte să răspund:

— Nu, nu. Nu e aşa. Nu mă consider mai bună decât celelalte fete; toate sunt drăguţe. Doar că... nu cred că Maxon ar face aşa ceva, să desconsidere pe cineva numai din cauza castei.

Imediat s-a auzit un icnet colectiv. Am repetat fraza în minte. Mi-a luat un minut ca să depistez greşeala: îi spusesem pe nume. Să vorbesc despre el aşa într-o conversaţie privată era una, dar să-i rostesc numele în public fără să menţionez rangul princiar era extrem de nepoliticos. Şi făcusem asta în direct, pe postul naţional.

M-am uitat să văd dacă Maxon era furios, dar el zâmbea liniştit. Vasăzică, nu era supărat... eu eram, în schimb,

moartă de ruşine. Am simţit că mă fac roşie din cap până în picioare.

— Ah, deci se pare că ai apucat să-l cunoşti cu adevărat pe prinţul nostru. Spune-mi, ce crezi despre *Maxon?*

Cât timp aşteptasem să-mi vină rândul mă gândisem la câteva răspunsuri. Plănuisem să-mi bat joc de felul lui de a râde sau să vorbesc despre numele de animal de casă cu care voia ca soţia lui să-l strige. Se părea că singura modalitate de a salva situaţia era să mă întorc la umor. Dar când am ridicat privirea pentru a vorbi, am văzut expresia de pe faţa lui Maxon.

Părea nerăbdător să ştie.

Nu-mi puteam bate joc de el, nu când aveam şansa de a spune ceea ce începusem cu adevărat să cred de când devenise prietenul meu. Nu puteam glumi în legătură cu persoana care mă salvase de la un dezastru sentimental permiţându-mi să rămân la palat, care îmi hrănise familia cu dulciuri şi care, atunci când o chemasem, venise într-un suflet la mine, crezând că mi se întâmplase ceva rău.

Cu o lună în urmă mă uitasem la televizor şi văzusem o persoană arogantă, rece, plictisitoare — un om pe care nu credeam că cineva îl putea iubi. Şi de vreme ce prinţul nu semăna câtuşi de puţin cu cel pe care eu îl iubeam, merita cu adevărat să aibă pe cineva în viaţa lui care să-l iubească.

— Maxon Schreave este suma tuturor lucrurilor bune. Va fi un rege extraordinar. Le permite fetelor să poarte

blugi, deşi eticheta cere rochii, şi nu se supără când cineva care nu-l cunoaşte îl judecă greşit.

I-am aruncat o privire lungă lui Gavril, iar apoi i-am zâmbit. În spatele lui, Maxon părea intrigat.

— Fata care se va căsători cu el va fi foarte norocoasă. Şi indiferent ce se va întâmpla cu mine, sunt onorată să fiu supusa lui.

L-am văzut pe Maxon înghiţind şi mi-am coborât privirea.

— America Singer, îţi mulţumesc foarte mult.

Gavril a dat mâna cu mine:

— În continuare, domnişoara Tallulah Bell.

Nu am auzit ce au spus fetele care au urmat, cu toate că am privit lung cele două scaune. Interviul devenise mult mai personal decât intenţionasem. Nu mă puteam uita la Maxon. În schimb am stat acolo, repetând întruna cuvintele pe care le spusesem.

În jurul orei zece s-a auzit un ciocănit în uşă. Am deschis, iar Maxon şi-a dat ochii peste cap:

— Ar trebui să ai seara o slujnică aici.

— Maxon! Oh, îmi pare atât de rău! N-am vrut să-ţi spun pe nume în faţa tuturor. Am fost atât de proastă!

— Crezi că sunt supărat pe tine? m-a întrebat el când a intrat şi a închis uşa. America, îmi spui pe nume atât de des, încât era normal să-ţi scape. Mi-aş fi dorit să fi fost într-un cadru mai privat, a spus el zâmbind, dar nu e un capăt de ţară.

— Pe bune?

— Bineînțeles.

— Ahh! M-am simțit îngrozitor în seara asta. Nu pot să cred că m-ai făcut să spun povestea aia!

I-am tras o palmă blândă peste mână.

— A fost cea mai tare parte a serii! Mama s-a amuzat teribil. Pe vremea ei, fetele erau chiar mai rezervate decât Tiny, şi deodată apari tu şi mă faci superficial... n-a putut să reziste.

Minunat. Acum şi regina mă considera nepotrivită. Am făcut câțiva paşi prin cameră şi am ajuns pe balcon. Briza caldă a nopții aducea cu ea mirosul miilor de flori din grădină. Era lună plină. Razele ei şi luminile palatului ne învăluiau, țesând o aură misterioasă în jurul lui Maxon.

— Ei bine, mă bucur că te amuză, i-am spus, trecându-mi degetele peste balustrada balconului.

Maxon s-a urcat pe balustradă, părând foarte relaxat.

— Mereu eşti amuzantă. Obişnuieşte-te cu asta.

Hmm! El era aproape întotdeauna amuzant.

— Aşadar... în legătură cu ce ai spus..., a zis el într-o doară.

— Care parte? Partea în care ți-am spus pe nume, cea în care am spus că mă războiesc cu mama sau cea în care am susținut că mâncarea e cea care mă motivează?

Mi-am dat ochii peste cap.

El a râs:

— Cea în care ai spus că sunt bun...

— Ah! Ce e cu ea?

Brusc, acele propoziţii păreau mult mai stânjenitoare decât orice altceva mai spusesem. Am plecat capul şi m-am jucat cu rochia.

— Îţi sunt recunoscător că ai încercat să faci lucrurile să pară autentice, dar nu trebuia să mergi până acolo.

Am ridicat imediat capul. Cum de putea să creadă aşa ceva?

— Maxon, ce am spus n-a fost de dragul emisiunii. Dacă m-ai fi întrebat acum o lună ce părere am despre tine, să ştii că ar fi fost foarte diferită. Dar acum te cunosc şi ştiu că eşti aşa cum am spus mai devreme. Ba chiar mai mult de-atât.

Nu spunea nimic, dar zâmbea.

— Îţi mulţumesc, a spus în cele din urmă.

— Cu plăcere.

Maxon şi-a dres vocea:

— Şi el va fi norocos.

S-a dat jos de pe balustradă şi a venit lângă mine.

— Poftim?

— Prietenul tău. Când îşi va veni în fire şi te va implora să-l ierţi şi să vă împăcaţi, a spus Maxon.

Îmi venea să râd. În lumea mea nu avea să se întâmple niciodată aşa ceva.

— Nu mai e prietenul meu. Mi-a dat de înţeles că a terminat-o cu mine.

Până şi eu auzeam fărâma de speranţă din glasul meu.

— Aşa ceva nu e posibil. De-acum probabil că te-a văzut la televizor şi s-a îndrăgostit din nou de tine. Cu toate că eşti prea bună pentru câinele ăla.

Maxon vorbea de parcă era plictisit, ca şi cum văzuse asta petrecându-se de multe ori.

— Apropo! a spus el un pic cam prea tare. Dacă nu vrei să mă îndrăgostesc de tine, ar trebui să încetezi să mai arăţi atât de drăguţ. Primul lucru pe care îl voi face mâine-dimineaţă este să le spun slujnicelor să-ţi facă o rochie din saci de cartofi.

L-am lovit peste mână:

— Maxon, taci din gură!

— Nu glumesc. Eşti prea frumoasă pentru binele tău. Când vei pleca, va trebui să trimitem câţiva soldaţi cu tine. Nu vei supravieţui de una singură, biata de tine.

A spus toate astea cu o milă prefăcută.

— E inutil, am spus oftând. Ce să fac dacă m-am născut perfectă?

Am fluturat din mână, de parcă faptul de a fi frumoasă era obositor.

— Bănuiesc că e inutil, a zis el.

Am chicotit. Pentru o clipă nu mi-am dat seama că Maxon vorbea serios.

Am privit spre grădină, iar cu coada ochiului l-am văzut pe Maxon uitându-se la mine. Faţa lui era incredibil de aproape de-a mea. Când m-am întors să-l întreb la ce anume se uita, am fost surprinsă să văd că era suficient de aproape să mă sărute.

Am fost şi mai surprinsă când a făcut-o.

M-am dat repede înapoi, făcând un pas în spate. Maxon s-a retras şi el.

— Scuze, a murmurat el, înroşindu-se.

— Ce faci? l-am întrebat în şoaptă, şocată.

— Scuze.

Stătea într-o parte, în mod evident, stânjenit.

— De ce ai făcut asta?

Mi-am dus mâna la gură.

— Pentru că... ai spus ceva mai devreme, iar ieri m-ai căutat... şi după felul în care te purtai... am crezut că sentimentele tale s-au schimbat. Şi am crezut că ţi-ai dat seama că te plac.

S-a întors cu faţa spre mine.

— Şi... Oh, a fost îngrozitor? Nu pari deloc fericită.

Am încercat să-mi alung orice expresie de pe faţă. Maxon părea umilit.

— Îmi cer mii de scuze. N-am mai sărutat pe nimeni, niciodată. Nu ştiu ce fac. Eu doar... America, îmi cer scuze.

A oftat adânc şi şi-a trecut mâna prin păr de câteva ori, rezemându-se de balustradă.

Nu m-am aşteptat la asta, dar am fost cuprinsă de o stare de bine.

Îşi dorise ca primul lui sărut să fie cu mine.

M-am gândit la acel Maxon pe care îl ştiam acum — bărbatul galant, pregătit să-mi ofere câştigul unui pariu pe care-l pierdusem, bărbatul care m-a iertat când l-am rănit atât fizic, cât şi psihic — şi am descoperit că nici unul dintre aceste gesturi nu mă deranja.

Da, încă aveam anumite sentimente faţă de Aspen. Nu puteam face nimic în privinţa asta. Dar, dacă nu puteam fi

cu el, atunci ce mă împiedica să fiu cu Maxon? Nimic altceva decât ideile mele preconcepute, care n-aveau nici în clin, nici în mânecă cu adevărata lui personalitate.

M-am apropiat de el şi i-am pus o mână pe frunte, mişcând-o uşor.

— Ce faci?

— Îţi şterg acea amintire. Cred că te poţi descurca mai bine de-atât.

Mi-am lăsat mâna jos şi m-am aşezat lângă el, stând cu faţa spre camera mea. Maxon nu s-a mişcat... dar a zâmbit.

— America, nu cred că poţi schimba trecutul.

În acelaşi timp, expresia lui părea optimistă.

— Ba sigur că pot să-l schimb. În plus, cine va şti în afară de noi doi?

Maxon s-a uitat la mine preţ de o clipă, întrebându-se în mod evident dacă toată treaba asta era OK. În timp ce-l priveam, am văzut cum pe chipul lui s-a strecurat o undă de încredere precaută. Am rămas aşa pentru o clipă, înainte să repet ce spusesem mai devreme.

— Ce să fac dacă m-am născut perfectă, i-am şoptit.

S-a apropiat de mine, punându-şi un braţ în jurul taliei mele ca să ne putem uita unul la celălalt. Nasul lui mă gâdila. Şi-a trecut degetele peste obrazul meu, foarte delicat, ca şi cum îi era frică să nu mă spargă.

— Bănuiesc că nu poţi face nimic, a spus el.

Ţinându-mă de bărbie, mi-a ridicat faţa spre el, lipindu-şi buzele de ale mele şi oferindu-mi cel mai fin sărut de care avusesem parte vreodată.

Ceva în legătură cu încercarea lui m-a făcut să mă simt frumoasă. Am înțeles cât de fericit, dar şi de speriat era în acest moment. Şi undeva, în sinea mea, am ştiut că mă adora.

Vasăzică, aşa se simțea o lady.

După o clipă, s-a dat înapoi şi m-a întrebat:

— A fost mai bine?

N-am putut decât să-mi clatin uşor capul. Maxon mai avea puțin şi sărea în sus de bucurie. Simțeam la fel. Era ceva neaşteptat. Se întâmplase prea repede. Era prea ciudat. Probabil că pe chip mi se citea confuzia, deoarece Maxon a devenit serios:

— Pot să-ți spun ceva?

Am încuviințat din nou.

— Nu sunt atât de idiot încât să cred că l-ai uitat de tot pe fostul tău prieten. Ştiu prin ce-ai trecut şi mai ştiu că pentru tine nu e cel mai bun moment să fii aici. Sunt conştient că în opinia ta în competiție se află fete mult mai potrivite pentru mine şi pentru acest tip de viață şi n-aş vrea să te grăbesc să accepți lucrurile astea. Dar... vreau doar să ştiu dacă e posibil...

Era o întrebare grea. Puteam să duc o viață pe care nu mi-o dorisem niciodată? Puteam să-l urmăresc în timp ce încerca să se întâlnească şi cu alte fete pentru a se asigura că nu făcea nicio greşeală? Puteam să preiau responsabilitățile pe care le avea ca prinț? Puteam să-l iubesc?

— Da, Maxon, am şoptit. E posibil.

Capitolul 19

Nu povestisem nimănui despre ceea ce se întâmplase între mine şi Maxon, nici măcar lui Marlee sau slujnicelor. Era un secret minunat la care mă puteam gândi în timpul uneia dintre plictisitoarele lecţii ale Silviei sau într-o zi nesfârşită petrecută în Salonul Doamnelor. Şi, ca să fiu sinceră, începusem să mă gândesc la sărutările noastre — şi la cel ciudat, dar şi la cel drăguţ — mai des decât mă aşteptasem.

Ştiam că nu aveam să mă îndrăgostesc peste noapte de Maxon. Ştiam că inima mea nu mă va lăsa. Dar m-am trezit deodată într-un loc în care acest lucru era ceva ce-mi puteam dori. Aşa că m-am gândit în tăcere la această posibilitate, cu toate că am fost tentată de mai multe ori să divulg secretul.

În special trei zile mai târziu, când Olivia a anunţat în Salonul Doamnelor, care era pe jumătate plin, că Maxon o sărutase.

Nu-mi venea să cred cât de tristă eram! M-am uitat la Olivia şi m-am întrebat ce era atât de special în legătură cu ea.

— Spune-ne tot! a insistat Marlee.

Majoritatea fetelor erau, de asemenea, curioase, dar Marlee era cea mai entuziasmată. De când avusese ultima întâlnire cu Maxon, interesul ei faţă de relaţiile celorlalte fete cu prinţul era în creştere. Nu-mi dădeam seama ce anume se afla dincolo de această schimbare, şi nu eram suficient de curajoasă ca s-o întreb.

Olivia nu a avut nevoie de încurajări. S-a aşezat pe una dintre canapele şi şi-a aranjat graţios rochia pe genunchi. Şi-a îndreptat spatele, aşezându-şi mâinile în poală. Arăta de parcă exersa o postură princiară. Simţeam nevoia să-i spun că un singur sărut nu însemna că o să câştige.

— Nu vreau să intru în detalii, dar a fost destul de romantic, a spus ea, coborând capul. M-a dus pe acoperiş. Acolo e un loc care arată ca un balcon, dar care se pare că e folosit de către soldaţi. N-aş putea spune care e diferenţa. Puteam să vedem dincolo de ziduri, iar întregul oraş strălucea cât vedeai cu ochii. N-a spus prea multe. Pur şi simplu m-a tras aproape de el şi m-a sărutat.

Întregul corp îi fremăta de bucurie.

Marlee a oftat. Celeste arăta ca şi cum voia să spargă ceva. Eu stăteam nemişcată.

Îmi spuneam întruna că n-ar trebui să-mi pese atât de mult, că făcea parte din Alegere. Şi cine spunea că îmi doream cu adevărat să devin soţia lui Maxon? Ca să fiu sinceră, trebuia să mă consider norocoasă. Era clar că

invidia lui Celeste avea acum o nouă țintă, iar după episodul cu rochia mea — pe care mi-am dat seama că uitasem să i-l relatez lui Maxon — eram fericită s-o văd trecând mai departe.

— Crezi că e singura pe care a sărutat-o? mi-a şoptit Tuesday la ureche.

Kriss, care stătea lângă mine, a auzit-o pe Tuesday şi şi-a dat cu părerea.

— Nu sărută pe oricine. Probabil că Olivia a făcut ce trebuie, s-a plâns ea.

— Dacă a sărutat jumătate din fete, iar ele nu spun nimic? Poate că face parte din strategia lor, a zis Tuesday.

— Nu cred că toate fetele care tac consideră asta o strategie, am contracarat eu. Poate că pur şi simplu doresc să păstreze acele momente pentru ele.

Kriss a inspirat profund.

— Ce-ar fi dacă ăsta e un joc de-al Oliviei? Am început să ne facem griji, mai ales că nu putem să mergem la Maxon să-l întrebăm dacă a sărutat-o. N-avem cum să ştim dacă minte sau nu.

— Crezi că ar face una ca asta? am întrebat-o.

— Dacă a mințit, îmi doresc să mă fi gândit eu prima la o asemenea mişcare, a spus Tuesday pe un ton melancolic.

Kriss a oftat:

— E mai complicat decât credeam.

— Mie-mi spui, am murmurat eu.

— Îmi plac aproape toate fetele din sala asta, dar, când aud că Maxon a făcut ceva cu una dintre ele, îmi

doresc brusc să ştiu cum pot să fiu mai bună decât fata respectivă, a recunoscut ea. Nu vreau să mă consideraţi competitivă.

— Exact asta îi spuneam şi eu lui Tiny zilele trecute, a spus Tuesday. Ştiu că e puţin timidă, dar e foarte manierată şi cred că va fi o prinţesă minunată. Nu mă pot supăra pe ea dacă primeşte mai multe invitaţii de la Maxon, chiar dacă şi eu îmi doresc coroana.

Eu şi Kriss am făcut un schimb de priviri, şi mi-am dat seama că amândouă ne gândeam la acelaşi lucru. A spus *coroana*, nu *pe el*. Dar am renunţat la critici, deoarece partea a doua a micului ei discurs a atins o temă comună.

— Vorbesc cu Marlee tot timpul despre asta. Suntem foarte conştiente de marile calităţi pe care le au celelalte fete.

Ne-am uitat unele la altele şi ceva părea diferit. Brusc, nu mai eram atât de geloasă pe Olivia sau enervată pe Celeste. Fiecare fată trecea prin această experienţă în felul ei, din motive diferite, după toate probabilităţile, dar măcar treceam împreună.

— Poate că regina Amberly avea dreptate, am spus. Singurul lucru pe care trebuie să-l facem este să fim noi însene. Mi-aş dori ca Maxon să mă trimită mai degrabă acasă decât să mă ţină aici şi să fiu altcineva.

— Adevărat, a spus Kriss. Şi, la sfârşit, treizeci şi patru de fete trebuie să plece. Dacă aş fi ultima care rămâne, mi-aş dori să ştiu că am avut susţinerea tuturor. Cred că ar trebui să ne sprijinim reciproc.

Am încuviințat, știind că avea dreptate. Eram sigură că puteam face asta.

Tocmai atunci, Elise a dat buzna în sală, urmată de Zoe și Emmica. De obicei era foarte calmă și nu ridica niciodată vocea. Acum, în schimb, și-a întors capul și a strigat:

— Uitați-vă la părul meu! Arăta cu degetul spre două ornamente de păr frumoase care erau acoperite de ceea ce păreau a fi pietre prețioase în valoare de mii de dolari. Maxon mi le-a dat, a zis. Nu-i așa că sunt frumoase?

Unele fete erau entuziasmate, altele dezamăgite. Încrederea mea proaspăt dobândită a dispărut complet.

Încercam să nu fiu dezamăgită. La urma urmelor, eu nu primisem cadouri? Nu fusesem sărutată? Dar când în sala au venit mai multe fete, iar noutățile au fost spuse încă o dată, tot ce voiam era să mă ascund. Poate că trebuia să-mi petrec ziua cu slujnicele mele.

Când mă hotărâsem să plec, Silvia a intrat în sală, părând istovită și entuziasmată în același timp.

— Doamnelor! a strigat ea, încercând să ne facă să tăcem. Doamnelor, sunteți toate aici?

Am răspuns da în cor.

— Slavă Domnului, a spus, liniștindu-se. Știu că e un anunț de ultimă oră, dar tocmai am aflat că regele și regina din Swendway vor veni să ne viziteze peste trei zile. După cum știți, suntem înrudiți cu familia lor. De asemenea, familia reginei va veni să vă cunoască în același timp cu ei, așa că palatul va fi plin. Nu avem mult timp pentru

pregătiri, aşa că anulaţi-vă planurile din această după-amiază. Lecţiile din Sala Mare vor începe imediat după masa de prânz, a spus ea, iar după asta a plecat.

Ai fi crezut că personalul palatului avusese la dispoziţie luni întregi pentru a se pregăti. Pavilioane uriaşe fuseseră ridicate în grădină, toată pajiştea fiind ocupată de mese cu mâncare şi vin. Soldaţii erau mai mulţi decât de obicei, având alături gărzile regelui şi reginei Swendway. Bănuiesc că până şi ei ştiau la ce pericole se expuneau venind la palat.

Într-un cort se aflau tronurile pentru rege, regină şi Maxon, dar şi pentru regele şi regina din Swendway. Regina din Swendway — al cărei nume nu-l puteam pronunţa sub nici o formă — era aproape la fel de frumoasă ca regina Amberly şi părea să fie o bună prietenă de-a ei. Toţi stăteau comozi, cu excepţia lui Maxon, care se plimba cu fetele şi cu membrii familiei regale.

Prinţul părea încântat să-şi vadă verişorii, chiar şi pe cei mici, care îl trăgeau de sacou şi fugeau prin grădină. Îşi adusese unul dintre aparatele de fotografiat şi alerga după copii, făcând multe poze. Aproape toate Alesele îl priveau cu adoraţie.

— America! a strigat cineva.

M-am întors şi le-am văzut pe Elayna şi Leah vorbind cu o femeie care semăna izbitor cu regina.

— Vino să faci cunoştinţă cu sora reginei!

Era ceva în vocea Elaynei, care a făcut să mă cuprindă agitaţia.

M-am dus într-acolo şi am făcut o reverenţă, iar sora reginei a râs:

— Scumpo, nu-ţi face griji. Nu eu sunt regina aici. Sunt Adele, sora mai mare a lui Amberly.

Mi-a întins mâna şi a sughiţat. Vorbea cu un uşor accent, fiind o prezenţă mângâietoare — îmi dădea sentimentul că mă întorsesem acasă. Era voluptuoasă şi se înarmase cu un pahar, care, judecând după privirea ei greoaie, nu era primul.

— De unde sunteţi? Îmi place accentul dumneavoastră, am spus.

Unele fete din sud aveau un accent asemănător, care mi se părea incredibil de romantic.

— Honduragua. Chiar de lângă coastă. Am crescut în cea mai mică dintre case, a spus ea. Şi uită-te la sora mea acum. Uită-te la mine, a continuat, arătând spre rochia cu care era îmbrăcată. Ce mai schimbare!

— Eu locuiesc în Carolina, dar părinţii mei m-au dus odată pe coastă. Mi-a plăcut mult, i-am spus.

— O, nu, nu, nu, copilă, a spus ea, dând din mână.

Elayna şi Leah se abţineau cu greu să nu râdă. În mod evident, nu credeau că sora reginei ar trebui să fie atât de familiară.

— Plajele din mijlocul Illeei sunt nimic în comparaţie cu cele din sud. Trebuie să le vezi într-o bună zi.

Am zâmbit şi am dat din cap, gândindu-mă că mi-ar fi plăcut să văd mai multe oraşe din ţară, dar mă îndoiam că acest vis avea să se realizeze vreodată. La scurt timp, unul

dintre copiii lui Adele a venit şi a luat-o de-acolo, iar Elayna şi Leah au explodat în hohote de râs.

— Nu e amuzantă? a întrebat Leah.

— Nu ştiu. Pare prietenoasă, i-am răspuns, ridicând din umeri.

— E vulgară, a zis Elayna. Ar fi trebuit să auzi ce-a spus înainte să vii tu.

— De ce nu-ţi place?

— Ai zice că nu s-a şlefuit prea mult de-a lungul anilor. Cum de a scăpat de ochiul vigilent al Silviei? a spus Leah pe un ton batjocoritor.

— Dacă vrei să-ţi aduc aminte, s-a născut în Patru. La fel ca tine, i-am trântit-o eu.

Expresia îngâmfată i s-a şters de pe chip şi dădea semne că pricepe că ea şi Adele nu erau chiar atât de diferite. În schimb Elayna, care era din Trei, a continuat să vorbească:

— Poţi fi sigură că, dacă eu voi câştiga, ai mei vor fi ori educaţi, ori deportaţi. Nu i-aş permite vreunuia dintre ei să mă facă de râs în halul ăsta.

— Ce e atât de stânjenitor? am întrebat-o.

Elayna a inspirat profund:

— E beată. Regele şi regina din Swendway sunt aici. Ar trebui să fie băgată într-o cuşcă.

Hotărâsem că era suficient şi m-am îndepărtat pentru a căuta un pahar de vin. Când am pus mâna pe unul, am privit prin jur şi n-am găsit nici un loc în care să mă pot duce. Toată recepţia asta era frumoasă, interesantă şi complet plictisitoare.

M-am gândit la ceea ce spusese Elayna. Dacă urma să trăiesc la palat, aveam să-i cer familiei mele să se schimbe? M-am uitat la copiii care alergau de colo-colo, la oamenii care stăteau de vorbă. Oare nu voiam că sora mea, Kenna, să fie exact cine era, iar copiii ei să se bucure de toate astea indiferent de felul în care se comportau?

Cât de mult avea să mă schimbe viața de la palat?

Oare Maxon își dorea să mă schimb? De aceea le săruta și pe celelalte fete? Pentru că anumite lucruri nu erau în regulă cu mine?

Alegerea avea să fie la fel de iritantă și de aici înainte?

— Zâmbește!

M-am întors, iar Maxon mi-a făcut o poză. M-am dat înapoi de uimire. Poza asta făcută pe neașteptate a umplut paharul, iar eu m-am întors cu spatele.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat Maxon, lăsând aparatul jos.

Am ridicat din umeri.

— Ce s-a întâmplat?

— Pur și simplu azi nu vreau să fac parte din Alegere, i-am răspuns scurt.

Zăpăcit, Maxon s-a apropiat de mine și a coborât tonul.

— Vrei să vorbim? Aș putea să mă trag de ureche chiar acum, s-a oferit el.

Am oftat și am încercat să zâmbesc.

— Nu, am nevoie de puțin timp să mă gândesc.

Am dat să plec.

— America, a spus el.

M-am oprit şi m-am întors.

— Am făcut ceva?

Am şovăit. Era o idee bună să-l întreb de ce o sărutase pe Olivia? Trebuia oare să-i mărturisesc cât de încordată mă simţeam în preajma fetelor, de când lucrurile se schimbaseră între noi? Sau că nu doream să mă schimb sau să le cer membrilor familiei mele să o facă? Eram pe punctul de a da totul afară, când o voce stridentă s-a auzit din spatele nostru.

— Maiestatea Voastră?

Ne-am întors şi am văzut-o pe Celeste, vorbind cu regina din Swendway. Era clar că voia să poarte această conversaţie cu Maxon lipit de braţul ei. I-a făcut semn, invitându-l acolo.

— De ce nu dai fuga? am spus, enervarea făcându-se simţită în tonul meu.

Maxon s-a uitat la mine. Expresia de pe faţa lui mi-a reamintit că asta făcea parte din aranjament. Trebuia să-l împart.

— Ai grijă cu fata aceea!

Am făcut o mică reverenţă şi am plecat.

M-am îndreptat spre palat, dar, în timp ce mergeam, am văzut-o pe Marlee. Nu voiam să vorbesc cu ea, dar am observat că stătea în soarele arzător pe o bancă din apropierea zidului din spate, cea mai apropiată fiinţă umană fiind un tânăr soldat aflat la câteva sute de metri.

— Marlee, ce faci? Treci sub un cort înainte să-ţi arzi pielea.

Mi-a oferit un zâmbet politicos:

— Sunt fericită aici.

— Nu, zău, am spus, luând-o de braţ. Arăţi ca părul meu. Ar trebui...

Marlee şi-a smuls mâna din strânsoarea mea, dar a vorbit pe un ton blând:

— America, vreau să stau aici. Aşa-mi place.

Am observat că încerca să-şi ascundă iritarea. Eram sigură că nu era supărată pe mine, dar ceva tot se întâmpla.

— Bine. Încearcă măcar să te protejezi. Arsurile provocate de soare ustură, i-am spus, încercând să-mi maschez frustrarea, şi am pornit spre palat.

Odată ajunsă înăuntru, m-am hotărât să mă duc în Salonul Doamnelor. Nu puteam să lipsesc prea mult timp, dar cel puţin aveam la dispoziţie o încăpere goală. Dar, când am intrat, am dat de Adele care se uita pe fereastră. S-a întors spre mine şi mi-a zâmbit.

M-am dus şi m-am aşezat lângă ea.

— Vă ascundeţi?

A zâmbit:

— Oarecum. Voiam să vă cunosc şi să-mi revăd sora, dar nu-mi place când lucrurile astea devin prea oficiale. Mă fac să nu mă simt în largul meu.

— Nici eu nu sunt o mare fană a lor. Nu m-aş vedea făcând tot timpul aşa ceva.

— Te cred, a spus ea pe un ton plictisit. Tu eşti cea din Cinci, nu?

Nu a spus-o ca pe o insultă. Mă întrebase mai mult pentru a afla dacă eram în aceeaşi situaţie ca şi ea.

— Da, eu sunt aceea.

— Îmi amintesc faţa ta. Ai fost amabilă la aeroport. Este exact ce ar fi făcut şi ea, a spus, dând din cap spre regină, care se afla afară. A oftat: Nu ştiu cum reuşeşte. E mai puternică decât ştie lumea.

Am văzut-o ridicându-şi sticla de vin şi luând o înghiţitură.

— Pare puternică, dar şi manierată.

Adele radia:

— Da, dar e mai mult decât atât. Uită-te la ea acum!

M-am uitat la regină. Am observat că privea de-a lungul pajiştii. Mi-am dat seama că-l urmărea pe Maxon. Fiul ei stătea lângă Celeste şi vorbea cu regina din Swendway în timp ce unul dintre verişorii săi era agăţat de piciorul lui.

— Ar fi fost un frate minunat, a spus ea. Amberly a suferit trei avorturi. Două înaintea lui, unul după el. O macină gândul ăsta. Iar eu am şase copii. Mă simt vinovată de fiecare dată când vin aici.

— Sunt sigură că nu vă consideră vinovată. Pun pariu că e fericită de fiecare dată când veniţi s-o vizitaţi, am asigurat-o eu.

S-a întors spre mine:

— Ştii ce o face fericită? Voi. Ştii ce vede acolo? O fiică. Ştie că atunci când toate astea se vor termina, va avea doi copii.

M-am uitat din nou la regină.

— Credeți? Pare un pic distantă. Nici măcar n-am vorbit cu ea până acum.

Adele a încuviințat.

— Ai puțină răbdare. E îngrozită de gândul că se va atașa de voi, iar pe urmă va trebui să vă vadă plecând. Când grupul se va mai micșora, îmi vei da dreptate.

M-am uitat din nou la regină. Iar apoi la Maxon. Înapoi la rege. Și pe urmă la Adele.

Îmi treceau multe lucruri prin cap. *În primul rând,* mi-am zis, *familiile sunt familii, indiferent de caste. Apoi, mamele au grijile lor de dus pe umeri. Nu vreau să urăsc nicio fată de-aici, indiferent cât de rea ar fi.* M-am gândit că toată lumea de-aici trebuia să afișeze o expresie neînfricată, dintr-un motiv sau altul. Și că Maxon îmi făcuse o promisiune.

— Scuzați-mă. Trebuie să vorbesc cu cineva.

A mai luat o gură de vin și mi-a făcut cu mâna. Am zbughit-o din sală, ieșind din nou în soarele orbitor. L-am căutat din priviri preț de o clipă și am descoperit că verișorul lui mai mic începuse să-l fugărească în jurul unui arbust. Am zâmbit și m-am apropiat încetișor.

În cele din urmă, Maxon s-a oprit, ridicându-și mâinile în aer, recunoscând că fusese înfrânt. În timp ce râdea, s-a întors și m-a văzut, încă zâmbind. Când privirile ni s-au întâlnit, zâmbetul i s-a evaporat. S-a uitat lung la mine, încercând să-și dea seama în ce stare mă aflam.

Mi-am mușcat buzele și am privit în jos. Era clar că asumându-mi rolul de Aleasă acceptasem să fac față unor emoții și sentimente pentru care nu eram pregătită. Indi-

ferent cât de greu era, încercam să nu dau vina pe alţii, în special pe Maxon.

M-am gândit la regină — gazdă perfectă pentru capete încoronate, rude, o adunătură de fete, toate în acelaşi timp. Organiza evenimente şi susţinea cauze. Îşi sfătuia soţul, fiul, ţara. Şi, pe deasupra, se născuse în Patru şi avusese de înfruntat multe obstacole, dar nu permisese niciodată castei din care provenea sau problemelor din prezent să-i stea în cale.

Am mijit ochii şi am zâmbit. Mi-a zâmbit la rândul lui şi i-a şoptit ceva băieţelului, care s-a întors imediat şi a luat-o la fugă. Maxon a ridicat o mână şi s-a tras de o ureche. Eu am procedat la fel.

Capitolul 20

Familia reginei a mai stat câteva zile, iar oaspeții din Swendway, o săptămână întreagă. Au apărut şi la *Actualități*, vorbind despre relațiile internaționale şi despre acțiunile prin care îşi doreau să aducă pacea în sânul ambelor națiuni.

Mă aflam la palat de o lună, dar mă simțeam ca acasă. Mă acomodasem cu noul climat. Atmosfera din palat era extraordinară, ca şi cum ar fi fost tot timpul sărbătoare. Septembrie era pe sfârşite şi serile deveniseră friguroase, dar era mult mai cald decât acasă. Acest loc imens nu mai reprezenta un mister pentru mine. Sunetele de tocuri pe marmură, clinchetul paharelor de cristal, soldații patrulând — toate astea începeau să devină la fel de normale ca bâzâitul frigiderului sau bătăile de minge ale lui Gerad.

Timpul petrecut în Salonul Doamnelor şi mesele cu familia regală deveniseră deja o rutină pentru mine, dar ceea ce se întâmpla de obicei la mijlocul zilei era o noutate.

Petreceam mult timp cântând; instrumentele din palat erau mult mai bune decât cele pe care le aveam acasă. Trebuia să recunosc: aici eram răsfățată. Calitatea sunetului era net superioară. Iar Salonul Doamnelor devenise ceva mai interesant, deoarece regina ne vizitase de vreo două ori până acum. Încă nu vorbise cu vreuna dintre noi, dar, când venea, se așeza pe fotoliu, înconjurată de slujnicele ei, privindu-ne în timp ce citeam sau conversam.

Iar animozitatea dintre noi dispăruse în mare parte. Începeam să ne obișnuim unele cu celelalte. Într-un final, am aflat care era topul fotografiilor făcute de acea revistă. Am rămas șocată să văd că eram printre fruntașe. Marlee era pe primul loc, urmată de Kriss, Tallulah și Bariel. Celeste n-a vorbit cu Bariel zile întregi când a aflat, dar în cele din urmă toate am dat uitării revista.

Informațiile care circulau de colo-acolo erau singura sursă de tensiune. Fetele care se întâlniseră recent cu Maxon nu puteau rezista tentației de a povesti despre micul lor interludiu. După felul în care toată lumea vorbea, ai fi zis că Maxon avea să aleagă vreo șase sau șapte soții. Dar nu toate fetele erau potrivite pentru așta.

De exemplu, Marlee se întâlnise de foarte multe ori cu Maxon, ceea ce enervase pe toată lumea. Cu toate astea, nu mai era la fel de entuziasmată ca la prima întâlnire.

— America, trebuie să-mi promiți că nu vei spune nimănui ce urmează să afli, a zis ea în timp ce ne plimbam prin grădină.

Ştiam că era ceva serios. Aşteptase până ce ne îndepărtasem de Salonul Doamnelor şi de soldaţi.

— Desigur, Marlee. Eşti bine?

— Da, sunt bine. Doar că... am nevoie de părerea ta.

Părea neliniştită.

— Ce s-a întâmplat?

Şi-a muşcat buzele:

— E vorba de Maxon. Nu sunt sigură că va funcţiona.

Şi-a lăsat privirea în jos.

— De ce crezi asta? am întrebat-o îngrijorată.

— Ei bine, pentru început, eu nu... nu *simt* nimic, înţelegi? Nicio scânteie, nicio legătură.

— Maxon poate fi un pic timid. Trebuie să-i acorzi timp.

Era adevărat. Eram surprinsă că nu ştia asta.

— Nu, vreau să spun, cred că *eu* nu-l plac pe *el*.

— Aaa!

Asta era ceva diferit.

— Ai încercat?

Ce întrebare tâmpită!

— Da! Din răsputeri! Tot aştept acel moment când el va face sau va spune ceva care să mă facă să simt că avem ceva în comun, dar nu se întâmplă niciodată. E chipeş, dar asta nu e de ajuns pentru a clădi o relaţie. Nici măcar nu ştiu dacă e atras de mine. Tu ştii ce fel de fete îi plac?

M-am gândit puţin:

— Nu. N-am vorbit niciodată despre ce anume caută din punct de vedere fizic.

— Iar asta-i altă chestie! Nu comunicăm niciodată, deşi turuie întruna. Se pare că nu prea avem ce să ne spunem. Petrecem mult timp în tăcere, uitându-ne la lucruri sau jucând cărți.

Părea din ce în ce mai îngrijorată:

— Uneori nici nu vorbim. Stăm pur şi simplu şi nu spunem nimic. Ştii, sentimentele de dragoste nu apar peste noapte.

— Poate că în cazul vostru lucrurile se mişcă mai lent.

Încercam să o liniştesc — mai avea puțin şi plângea.

— Zău, America, cred că singurul motiv pentru care sunt încă aici e faptul că oamenii mă plac. Cred că părerea lor contează cel mai mult pentru el.

La asta nu mă gândisem, dar părea plauzibil. Cu ceva timp în urmă hotărâsem să ignor ce spuneau oamenii, dar Maxon îşi iubea poporul. Opinia lor conta mai mult decât îşi dădeau seama.

— Şi în plus, a şoptit ea, între noi totul pare atât de... pustiu.

A început să plângă.

Am oftat şi am îmbrățişat-o. Adevărul e că îmi doream din toată inima să rămână, să fie aici cu mine, dar, dacă nu-l iubea pe Maxon...

— Marlee, dacă nu vrei să fii cu Maxon, cred că trebuie să-i spui.

— Oh, nu, nu cred că pot.

— Trebuie. Maxon nu vrea să se căsătorească cu cineva care nu-l iubeşte. Dacă nu simți nimic pentru el, trebuie să-i spui.

Ea a clătinat din cap:

— Nu pot pur şi simplu să-i cer să plec! Trebuie să stau aici. N-aş putea să mă duc acasă... nu acum.

— De ce, Marlee? Ce te ține aici?

Pentru o clipă m-am întrebat dacă eu şi Marlee împărtăşeam acelaşi secret întunecat. Poate că exista cineva de care ea trebuia să stea departe. Singura diferență era că Maxon ştia despre secretul meu. Voiam ca ea să-i spună! Voiam să ştiu că nu eram singura care ajunsese aici din cauza unor împrejurări ridicole.

Dar lacrimile lui Marlee s-au oprit la fel de brusc cum apăruseră. A suspinat de câteva ori şi s-a ridicat. Şi-a netezit rochia, şi-a îndreptat spatele şi s-a întors cu fața spre mine. A arborat un zâmbet larg şi călduros şi mi-a spus:

— Ştii ce? Ai mare dreptate.

A început să meargă cu spatele:

— Sunt sigură că, dacă îi voi acorda suficient timp, lucrurile vor merge ca pe roate. Trebuie să plec. Tiny mă aşteaptă.

Marlee aproape că a gonit spre palat. Ce Dumnezeu o apucase?

A doua zi, Marlee m-a evitat. Şi următoarea. I-am dat de înțeles că o înțeleg, aşezându-mă în Salonul Doamnelor la o distanță apreciabilă şi salutând-o ori de câte ori ne întâlneam.

Voiam să ştie că putea avea încredere în mine; nu aveam de gând s-o forţez să vorbească.

I-a luat patru zile să-mi ofere un zâmbet trist, recunoscător. Am încuviinţat cu o simplă mişcare a capului. Se părea că asta era tot ce-avea să-mi spună în legătură cu ce se petrecerea în sufletul ei.

În aceeaşi zi, în timp ce stăteam în Salonul Doamnelor, am fost chemată de Maxon. Ar fi o minciună să spun că nu m-am simţit extrem de fericită când am tăiat-o pe uşă şi am sărit în braţele lui.

— Maxon! am spus, îmbrăţişându-l.

Când m-am retras, el părea puţin încurcat, şi ştiam de ce. În ziua în care părăsisem petrecerea organizată în cinstea familiei regale din Swendway şi vorbisem cu el între patru ochi, recunoscusem că aveam dificultăţi în a face faţă emoţiilor. Şi îl rugasem să nu mă sărute până când nu eram mai sigură. Ştiam că îl rănisem, dar el se mulţumise să dea din cap şi nu îşi încălcase promisiunea. Îmi era foarte greu să descifrez acele sentimente când el se purta ca şi când era iubitul meu, dar, de fapt, lucrurile nu stăteau aşa.

Camille, Mikaela şi Laila fuseseră trimise acasă, aşa că mai rămăseseră douăzeci şi două de fete. Camille şi Laila erau, pur şi simplu, incompatibile cu el şi plecaseră fără să facă prea mare zarvă. Două zile mai târziu, Mikaelei i se făcuse dor de casă şi izbucnise în hohote de plâns în timpul micului dejun. Maxon o condusese afară din sală, bătând-o pe umăr. Părea să nu se opună plecării lor, fiind fericit să se ocupe de alte lucruri, inclusiv de mine. Dar

amândoi eram conştienţi că era un lucru prostesc să mi se dedice trup şi suflet când eu nu ştiam prea bine pentru cine bătea inima mea.

— Cum te simţi? m-a întrebat el, făcând un pas înapoi.

— Perfect. Ce faci aici? Nu trebuia să lucrezi?

— Preşedintele Comitetului de Infrastructură s-a îmbolnăvit, aşa că întrunirea a fost amânată. Sunt liber ca pasărea cerului toată după-amiaza.

Ochii îi străluceau de fericire.

— Ce vrei să facem? m-a întrebat, oferindu-mi braţul drept.

— Orice! Există multe lucruri în palat pe care nu le-am văzut. Aveţi şi cai, nu-i aşa? Şi un cinematograf. Nu m-ai dus niciodată acolo.

— Hai să mergem! Mi-ar prinde bine puţină distracţie. Ce filme îţi plac? m-a întrebat în timp ce ne îndreptam spre ceea ce credeam a fi scara ce ducea la demisol.

— Sinceră să fiu, habar n-am. N-am văzut prea multe filme la viaţa mea. Dar îmi plac cărţile romantice. Şi comediile!

— Romantice, zici?

A ridicat din sprâncene şi mi-a aruncat o privire sugestivă. Nu m-am putut abţine să nu râd.

Am cotit şi am continuat să vorbim. Când ne-am apropiat de uşă, soldaţii s-au dat la o parte şi ne-au salutat. Erau peste doisprezece bărbaţi. Mă obişnuisem cu ei. Nici măcar faptul că erau atât de mulţi nu mă putea distrage de la gândul că mă voi distra de minune cu Maxon.

Ceea ce m-a distras, totuşi, a fost icnetul care i-a scăpat unuia dintre ei atunci când am trecut pe hol. Eu şi Maxon ne-am întors în acelaşi timp.

În faţa mea era Aspen.

Am tresărit.

În urmă cu câteva săptămâni, îl auzisem din întâmplare pe un administrator din palat vorbind despre detaşament. Mă gândisem la Aspen, dar, pentru că nu voiam să întârzii la lecţiile Silviei, îmi văzusem mai departe de drum şi uitasem discuţia.

Până la urmă fusese luat la detaşament. Dintre toate locurile unde ar fi putut ajunge...

Maxon a intervenit:

— America, îl cunoşti pe acest tânăr?

Trecuse mai bine de-o lună de când îl văzusem pe Aspen, dar el era, cel cu care îmi imaginasem ani de zile că mă voi căsători, cel care apărea încă în visele mele. L-aş fi recunoscut oriunde. Părea mai mare, ca şi când fusese bine hrănit şi făcuse mult sport. Părul lui răvăşit fusese tuns scurt, aproape zero. Şi dacă înainte purta haine la mâna a doua care mai aveau puţin şi se desfăceau la cusături, acum era îmbrăcat într-o uniformă curată de soldat din Garda regală.

Era diferit şi, în acelaşi timp, acelaşi. Multe lucruri din jurul lui păreau nelalocul lor. Dar ochii aceia... erau ochii lui Aspen.

Privirea mi-a căzut pe ecusonul de pe pieptul lui: „Ofiţerul Leger".

Totul s-a petrecut foarte repede.

Mi-am păstrat calmul, ca oamenii să nu vadă furia care clocotea în mine — un adevărat miracol. Voiam să-l ating, să-l sărut, să urlu la el, să-i cer să plece din sanctuarul meu. Voiam să mă topesc şi să dispar, dar, de asemenea, voiam să stau *aici*.

Nimic n-avea vreun sens.

Mi-am dres vocea:

— Da. Domnul ofiţer Leger e din Carolina. E din oraşul meu.

I-am zâmbit lui Maxon.

Fără îndoială că Aspen ne auzise râzând şi observase că braţul meu era lipit de al prinţului. Putea să creadă ce voia.

Maxon părea că se bucură pentru mine:

— Ei bine, ce surpriză! Bine ai venit, ofiţer Leger! Probabil că eşti foarte fericit s-o revezi pe campioana oraşului.

Maxon a dat mâna cu el.

Faţa lui Aspen era ca de piatră.

— Da, Maiestatea Voastră. Foarte mult.

Ce voia să spună cu asta?

— Sunt sigur că şi tu ţii cu ea, l-a încurajat Maxon, făcându-mi cu ochiul.

— Desigur, Maiestatea Voastră.

Aspen a înclinat puţin capul.

Asta ce voia să mai însemne?

— Perfect. De vreme ce America e din provincia ta, nu mă pot gândi la altcineva în grija căruia s-o las. Am să mă asigur că vei fi pus în serviciul ei. Fata asta refuză să ţină

o slujnică cu ea noaptea. Am încercat de atâtea ori să-i spun...

Maxon a clătinat din cap spre mine.

Aspen a părut în cele din urmă să se mai relaxeze:

— Nu sunt deloc surprins, Maiestatea Voastră.

Maxon a zâmbit:

— Ei bine, sunt sigur că aveţi multe de făcut. Noi o să plecăm. Să aveţi o zi bună, domnilor ofiţeri!

Maxon a dat uşor din cap şi am pornit.

Am avut nevoie de toată voinţa pentru a nu privi înapoi.

În întunericul cinematografului am încercat să-mi dau seama ce trebuia să fac. Maxon îmi spusese foarte clar încă din noaptea în care îi povestisem despre Aspen că n-ar fi avut nici un fel de milă pentru cei care s-ar fi purtat urât cu mine. Dacă i-aş fi spus că bărbatul pe care tocmai îl desemnase pentru protecţia mea era cel care mă rănise, avea să-l pedepsească? Nu-i puteam face asta lui Maxon. Pusese la punct un întreg sistem de ajutoare pentru ţară bazându-se pe poveştile mele despre oamenii flămânzi.

Aşa că nu-i puteam spune. Nu aveam să-i spun. Oricât de supărată aş fi fost, îl iubeam încă pe Aspen. N-aş fi suportat să fie rănit.

Era, aşadar, mai bine să plec? Situaţia în care eram mă depăşea, în mod clar. Puteam scăpa de Aspen, refuzând să-i mai văd chipul — un chip care avea să mă tortureze în fiecare zi şi care nu îmi mai aparţinea. Dar, dacă aveam să plec, asta însemna să-l părăsesc şi pe Maxon.

Iar Maxon era cel mai bun prieten al meu, poate chiar mai mult de-atât. Nu puteam să plec pur şi simplu. În plus, cum aş fi putut să-i explic asta fără să-i spun că Aspen era în palat?

Şi mai era şi familia mea. Poate că cecurile pe care le primeau în ultimul timp erau mai mici, dar tot se alegeau cu ceva. May îmi spusese într-o scrisoare că tata promitea să organizeze cea mai frumoasă petrecere de Crăciun de până atunci, dar eram sigură că această promisiune venea odată cu menţiunea că un alt Crăciun n-ar fi putut fi niciodată la fel de frumos. Dacă plecam, cine putea spune câţi bani ar fi adus fosta mea faimă familiei? Ar fi însemnat să economisim din nou la sânge.

— Nu prea ţi-a plăcut, nu-i aşa? m-a întrebat Maxon aproape două ore mai târziu.

— Poftim?

— Filmul. N-ai râs deloc.

— Ah!

Am încercat să-mi amintesc ceva, măcar o scenă care îmi plăcuse. Nu îmi aminteam nimic.

— Cred că sunt puţin obosită azi. Îmi cer scuze că ţi-am irosit după-amiaza.

— Prostii, a spus Maxon, dând din mână ca pentru a alunga lipsa mea de dispoziţie. Îmi face plăcere să mă aflu în compania ta. Cu toate că n-ar strica dacă ai trage un pui de somn înainte de cină. Eşti puţin cam palidă.

Am încuviinţat. Mă gândeam să mă duc în camera mea şi să nu mai ies niciodată de-acolo.

Capitolul 21

Într-un sfârşit, am hotărât că nu era cea mai bună idee să mă ascund în camera mea. Aşa că am coborât în Salonul Doamnelor unde îmi plăcea să stau de obicei, atunci când nu vizitam bibliotecile, nu mă plimbam cu Marlee sau nu mă duceam în camera mea pentru a petrece timpul în compania slujnicelor. Dar acum foloseam Salonul pe post de peşteră. Niciun bărbat, nici măcar soldaţii, nu aveau voie să intre fără acordul scris al reginei. Era perfect.

Ei bine, a fost perfect timp de trei zile. Fiind atât de multe, era doar o chestiune de timp până când se anunţa ziua de naştere a cuiva. A lui Kriss era joi. Probabil că spusese ceva în timpul unei întâlniri cu Maxon — care nu rata niciodată ocazia de a oferi fetelor mici surprize —, iar asta însemna că petrecerea era obligatorie pentru toate Alesele. În consecinţă, joi dimineaţa a început agitaţia, fetele trecând dintr-o cameră în alta, consultându-se în privinţa rochiilor sau încercând să anticipeze proporţiile petrecerii.

Aparent, nu trebuia să venim cu daruri, dar eu am pregătit ceva drăguț pentru sărbătorită.

În ziua petrecerii, m-am îmbrăcat cu una dintre rochiile mele preferate şi am luat vioara cu mine. M-am furişat spre Sala Mare, asigurându-mă că nu mă vede nimeni în timp ce înaintam pe holuri. Când am ajuns în încăpere, m-am uitat în jur, studiindu-i pe soldații care erau aliniați lângă perete. Din fericire, Aspen nu era printre ei. Nu m-am putut abține să nu chicotesc când am văzut atât de mulți bărbați îmbrăcați în uniformă. Se aşteptau oare la vreo răzmeriță?

Sala Mare era frumos decorată. Uriaşe aranjamente de flori galbene şi albe împodobeau pereții, în vaze atârnate de aceştia şi buchete de flori în aceleaşi culori erau presărate prin toată încăperea. Ferestrele, pereții şi cam tot ce era nemişcat fusese împodobit cu ghirlande. Am observat că acestea erau confecționate dintr-un material iridescent, nu din hârtie şi că pe ele scânteiau nestemate false. Cel puțin, eu, una, nădăjduiam că erau false. Fuseseră aduse şi câteva măsuțe, care erau acoperite cu fețe de masă strălucitoare. Bucăți de confetti sclipeau pe mese. De spătarele scaunelor fuseseră legate funde bogat ornamentate.

Într-un colț, un tort imens alb cu galben aştepta să fie tăiat. Lângă el, pe o măsuță, se aflau câteva cadouri pentru sărbătorită.

Un cvartet de coarde fusese instalat lângă perete, ceea ce făcea inutil cadoul meu, iar un fotograf se plimba prin sală, imortalizând momentele pentru public.

Atmosfera din sală era jucăuşă. Tiny — care până acum nu reuşise să se apropie de nimeni, cu excepţia lui Marlee — vorbea cu Emmica şi Jenna şi părea mult mai însufleţită decât o văzusem vreodată. Marlee stătea lângă o fereastră, semănând cu unul dintre soldaţii de-afară. Nu părea dispusă să plece de acolo, dar oprea pe toată lumea care trecea pe lângă ea pentru a sta de vorbă. Un grup de fete din Trei — Kayleigh, Elizabeth şi Emily — s-au întors spre mine, mi-au făcut semne cu mâna şi mi-au zâmbit. Le-am salutat la rândul meu. Toată lumea părea prietenoasă şi fericită.

Exceptându-le pe Celeste şi Bariel. De obicei erau inseparabile, dar acum una se dusese într-un capăt al sălii, cealaltă, în altul. Bariel vorbea cu Samantha, iar Celeste stătea singură la o masă, ţinând în mână un pahar plin cu un lichid roşu-închis. În mod evident, ratasem ceva între cină şi după-amiaza aceea.

Am strâns mai bine cutia viorii şi m-am dus în capătul sălii pentru a vorbi cu Marlee.

— Bună, Marlee. E frumos, nu-i aşa? am întrebat-o, punând vioara jos.

— Aşa e.

M-a îmbrăţişat.

— Am auzit că Maxon va veni mai târziu pentru a o felicita personal pe Kriss. Nu e drăguţ? Pariez că-i va aduce şi un cadou.

Marlee a continuat cu entuziasmul ei tipic. Mă tot întrebam care era secretul ei, dar ştiam că, dacă va dori vreodată să vorbească despre asta, îmi va spune singură.

Preț de câteva minute am discutat despre nimicuri până când am auzit zarvă la intrarea în sală.

Ne-am întors. Marlee a rămas calmă, dar eu m-am dezumflat complet.

Kriss își alesese rochia cu deosebită grijă, trădând o strategie incredibilă. Celelalte fete erau îmbrăcate în rochii de zi — scurte, ca de domnișoare — ea purta una lungă până în pământ. Lungimea conta însă cel mai puțin. Rochia avea culoarea smântânii, bătând în alb. În păr îi scânteia un șir de bijuterii galbene, prinse în linie dreaptă, care trimiteau în mod subtil la o coroană. Avea un aer matur, regal, arătând ca o mireasă.

Cu toate că nu știam foarte sigur cui îi aparținea inima mea, am simțit un junghi de gelozie. Niciuna dintre noi nu avea să trăiască o experiență similară. Indiferent la câte petreceri sau dineuri aveam să participăm, ar fi fost patetic să încercăm să copiem această înfățișare. Am văzut mâna lui Celeste — cea fără pahar — strângându-se în pumn.

— Arată foarte drăguț, a comentat Marlee.

— Drăguț e puțin spus, i-am zis eu.

Petrecerea a continuat, iar eu și Marlee urmăream atente ce se întâmpla în sală. În mod surprinzător — și dubios —, Celeste s-a lipit de Kriss, vorbind întruna cu ea în timp ce sărbătorita făcea turul sălii, mulțumind tuturor fetelor c-au venit, cu toate că nu avusesem de-ales.

Într-un final au ajuns și în colțul în care ne aflam eu și Marlee, absorbind razele calde ale soarelui care se strecurau pe fereastră. Marlee a îmbrățișat-o pe Kriss.

— La mulți ani! a spus ea.

— Mulțumesc! i-a răspuns Kriss cu aceeași afecțiune și entuziasm.

— Azi ai împlinit nouăsprezece ani, nu? a întrebat-o Marlee.

— Da. Nu m-aș fi putut gândi la un mod mai bun de a sărbători. Mă bucur că se fac poze. Mamei îi va plăcea la nebunie! Cu toate că ne descurcăm binișor, n-am avut niciodată bani pentru a organiza așa ceva. E atât de frumos!

Kriss era din Patru, ca și Marlee. Nu aveau chiar atâtea limitări ca mine, dar nimic nu se putea compara cu acest eveniment.

— E impresionant, a comentat Celeste. Petrecerea mea de anul trecut a avut ca tematică albul și negrul. Orice urmă de culoare și nu aveai voie să intri pe ușă.

— Uau! a șoptit Marlee, invidioasă.

— A fost minunat. Mâncăruri fine, reflectoare și muzică! Ei bine, am avut-o și pe Tessa Tamble. Ați auzit de ea?

Era imposibil să nu fi auzit de Tessa Tamble. Lansase cel puțin douăsprezece hituri. Uneori urmăream videoclipuri cu ea la televizor, cu toate că mama nu prea era de acord. Considera că eram cu mult mai talentate decât Tessa și o enerva la culme faptul că ea era faimoasă și avea bani, făcând același lucru ca noi.

— E preferata mea! a exclamat Kriss.

— Ei bine, a continut Celeste, Tessa e o prietenă bună de-a familiei, așa că a venit la petrecerea mea și a dat un concert. Vă dați seama, am fi putut avea în schimb o

şleahtă de cântăreți plictisitori din Cinci care să ne omoare cheful!

Marlee mi-a aruncat o privire scurtă. Mi-am dat seama că se simțea jenată.

— Vai! a adăugat Celeste, privindu-mă. Am uitat. N-a fost cu intenție.

Vocea ei dulce ca mierea mă scotea din pepeni. Eram din nou tentată s-o iau la bătaie... Era mai bine să mă abțin.

— Stai liniştită, i-am răspuns, cât de calm am putut. Şi tu, Celeste, ca Doi, ce anume faci? N-am auzit niciodată muzica ta la radio.

— Eu sunt fotomodel, mi-a răspuns pe un ton care sugera că ar fi trebuit să ştiu asta deja. Nu mi-ai văzut reclamele?

— Nu prea cred.

— Oh, păi, eşti din Cinci. Bănuiesc că nu vă puteți permite să cumpărați reviste.

Mă durea deoarece era adevărat. Lui May îi plăcea să răsfoiască reviste când mergeam la magazin, dar nu aveam absolut niciun motiv să le cumpărăm.

Kriss, preluând din nou rolul de gazdă, a schimbat subiectul:

— Ştii, America, voiam să te întreb care e domeniul principal de activitate al unui locuitor din Cinci.

— Muzica.

— Ar trebui să ne cânți într-o zi!

Am oftat.

— De fapt, mi-am adus vioara ca să îți cânt azi. Mă gândeam că ar fi un cadou drăguț, dar ai deja un cvartet, așa că...

— Oh, cântă-ne! m-a implorat Marlee.

— Te rog, America, e ziua mea! a adăugat și Kriss.

— Dar ei ți-au oferit deja o...

Nu conta că protestam. Kriss și Marlee le spuseseră deja celor din cvartet să se oprească și le-au chemat pe toate fetele în fundul sălii. Unele dintre ele s-au așezat pe jos, în timp ce altele au tras câteva scaune aproape de colț. Kriss stătea în mijlocul adunării, ținându-și mâinile împreunate, foarte bucuroasă, în timp ce Celeste stătea pur și simplu lângă ea, cu paharul din care încă nu luase nicio înghițitură în mână.

În timp ce fetele se așezau, mi-am pregătit vioara. Membrii cvartetului s-au apropiat pentru a mă susține, iar cele câteva slujnice care serveau s-au oprit din treabă.

Am respirat adânc, am ridicat vioara și am așezat-o sub bărbie.

— Pentru tine, am spus, arătând-o pe Kriss cu arcușul.

Am ținut o clipă arcușul deasupra coardelor, am închis ochii și apoi am început să cânt.

Preț de câteva minute, din mintea mea au dispărut și Celeste cea răutăcioasă, și Aspen care mișuna pe undeva prin palat, și rebelii care încercau să ne atace. Totul se rezuma la câteva note perfecte care curgeau unele după altele, atât de închegate încât ai fi zis că le era frică să nu se piardă. Dar s-au ținut strâns legate, și, în timp ce

pluteau, acest dar pentru Kriss s-a transformat într-un dar pentru mine.

Poate că eram din Cinci, dar nu eram inutilă.

Am cântat melodia — la fel de familiară ca vocea tatălui meu sau ca mirosul camerei mele — preț de câteva clipe minunate. Am tras arcușul pentru ultima oară peste coarde, iar apoi l-am ridicat în aer.

M-am întors spre Kriss, sperând că-i plăcuse darul meu, dar nu i-am mai văzut chipul. În spatele micii adunării stătea Maxon. Era îmbrăcat într-un costum gri și ținea sub braț o cutie pentru sărbătorită. Fetele aplaudau, dar eu n-am băgat de seamă. Nu vedeam decât expresia de extaz și venerație de pe fața lui Maxon, care s-a transformat într-un zâmbet destinat doar mie.

— Maiestatea Voastră, am spus, făcând o reverență.

Celelalte fete s-au ridicat în picioare pentru a-l saluta pe Maxon. Imediat s-a auzit un țipăt:

— Oh, nu! Kriss, îmi pare atât de rău, a zis Celeste.

Alesele s-au uitat în aceeași direcție, iar când Kriss s-a întors spre mine, am văzut de ce. Minunata ei rochie era pătată de sus până jos cu punciul din paharul lui Celeste. Arăta ca și cum fusese înjunghiată.

— Îmi cer scuze, m-am întors prea repede. Kriss, n-am vrut. Lasă-mă să te ajut, se scuza Celeste.

În mod normal, aș fi crezut că este vorba doar de un accident, dar, pentru că era implicată Celeste, mi-am dat seama ce se întâmplase.

Kriss şi-a dus mâna la gură şi a început să plângă, iar apoi a plecat în fugă din sală. Petrecerea se terminase. Maxon s-a dus după ea, cu toate că mi-aş fi dorit să mai rămână.

Celeste îşi susţinea nevinovăţia în faţa oricui dorea s-o asculte, spunând că fusese o simplă greşeală. Tuesday o aproba, pretinzând că văzuse toată scena, dar fetele nu mai aveau încredere în ea, aşa că totul era în zadar. Mi-am pus vioara în cutie şi am vrut să plec.

Marlee m-a apucat de mână.

— Cineva ar trebui să facă, totuşi, ceva în legătură cu ea.

Dacă, într-adevăr, Celeste putea determina pe cineva ca Anna să recurgă la violenţă sau dacă îşi imagina că avea tot dreptul din lume să încerce să-mi scoată rochia sau să facă pe cineva atât de bun ca Marlee să se înfurie, atunci nu avea ce căuta în Alegere.

Trebuia s-o scot cât mai repede pe fata aia din palat.

CAPITOLUL 22

— Crede-mă, Maxon, n-a fost niciun accident. Eram din nou în grădină, pierzând vremea până la *Actualităţi*. Îmi luase două zile ca să vorbesc cu el.

— Dar chiar părea că se simte prost. Îşi cerea scuze întruna, a contracarat el. Cum să nu fie un accident?

Am oftat:

— Crede-mă. O văd pe Celeste în fiecare zi şi ştiu că nu a vrut decât să compromită petrecerea lui Kriss. E foarte competitivă.

— Ei bine, dacă tot ce a urmărit a fost să n-o mai bag în seamă pe Kriss, a dat greş. Am petrecut aproape o oră cu ea. De fapt, am avut parte de nişte momente foarte plăcute.

Nu voiam să aud mai multe. Ştiam că legătura dintre noi era fragilă, dar nu eram pregătită să am de-a face cu ceva care putea să schimbe acest lucru. Cel puţin până aflam ce anume voiam.

— Şi cu Anna cum rămâne? l-am întrebat.

— Cu cine?

— Anna Farmer? A lovit-o pe Celeste, iar tu ai dat-o afară, îți amintești? Anna a fost, cel mai probabil, provocată.

— Ai auzit-o pe Celeste spunând ceva?

Părea sceptic.

— Ei bine... nu. Dar o știam pe Anna *și* o știu pe Celeste. Crede-mă când îți spun, Anna nu e genul de persoană care să recurgă la violență. Celeste probabil că a jignit-o rău de tot dacă a reacționat așa.

— America, sunt conștient de faptul că tu petreci mai mult timp cu fetele decât mine, dar crezi că le cunoști cu adevărat? Ție îți place să te ascunzi în camera ta sau în biblioteci. Îndrăznesc să spun că știi mai multe despre slujnicele tale decât despre Alese.

Probabil că avea dreptate, dar n-aveam de gând să recunosc:

— Nu e corect. Am avut dreptate în privința lui Marlee, nu-i așa? Nu crezi că e drăguță?

A făcut o față lungă.

— Da... se poate spune că e drăguță.

— Atunci de ce nu vrei să mă crezi când îți spun că Celeste a vărsat băutura intenționat?

— America, să nu crezi că te consider mincinoasă. Sunt sigur că ție așa ți s-a părut. Dar lui Celeste i-a părut rău. Iar cu mine s-a purtat mereu foarte frumos.

— Nu mă-ndoiesc, am bombănit printre dinți.

— Suficient, a spus Maxon, oftând. Nu mai vreau să vorbesc despre celelalte fete.

— A încercat să-mi ia rochia, Maxon! m-am plâns eu.

— Am spus că nu mai vreau să vorbesc despre ea! a spus el pe un ton furios.

Atât mi-a fost! Am pufnit şi am ridicat braţele în aer, apoi le-am izbit zgomotos de picioare. Eram atât de frustrată, încât îmi venea să urlu.

— Dacă ai de gând să te porţi aşa, voi găsi pe altcineva care agreează compania mea, a ameninţat el.

A vrut să plece.

— Hei! l-am strigat.

— Ba nu!

S-a întors cu spatele la mine şi mi-a vorbit pe un ton îndârjit, aşa cum nu-mi imaginasem niciodată că o va face:

— Cred că uiţi care ţi-e locul, Lady America. Ar fi bine dacă ţi-ai aminti că eu sunt prinţul încoronat al Illeei. Sunt domnul şi stăpânul acestei ţări din toate punctele de vedere, şi să fiu al naibii dacă o să-ţi permit să mă tratezi aşa în propria casă. Nu trebuie să fii de acord cu deciziile mele, dar *le vei tolera*.

S-a întors şi a plecat, nevăzând sau nepăsându-i de lacrimile din ochii mei.

În timpul cinei nu m-am uitat la el, dar mi-a fost dificil să nu fac acest lucru şi în timpul *Actualităţilor*. L-am văzut privindu-mă de două ori, şi de fiecare dată s-a tras de ureche. Nu i-am întors gestul. Nu voiam să vorbesc cu el. Bănuiam că dorea să mă facă din nou cu ou şi cu oţet, şi nu aveam nevoie de asta.

După emisiune, m-am dus în camera mea, fiind atât de supărată pe Maxon, încât nu puteam gândi limpede. De ce nu mă asculta? Mă considera o mincinoasă? Sau şi mai grav, credea că Celeste nu putea să mintă niciodată?

Poate că până la urmă Maxon era un băiat ca toţi băieţii, iar Celeste o fată frumoasă, şi asta era tot ce conta. Chiar

dacă vorbise despre suflete-pereche, poate că tot ceea ce-şi dorea era o parteneră de pat.

Iar dacă el era acel gen de bărbat, de ce îmi mai băteam capul cu asta? Eram o proastă, proastă, proastă! Îl sărutasem! Îi spusesem să aibă răbdare! Şi pentru ce? Eu doar...

Am cotit spre camera mea şi am dat peste Aspen, care aştepta lângă uşă. Toată furia mea s-a topit, transformându-se într-un sentiment bizar de nesiguranţă. Regulamentul cerea ca soldaţii să privească fix în faţă, dar el se uita la mine cu o expresie de nepătruns.

— Lady America, a şoptit.

— Domnule ofiţer Leger.

Cu toate că nu era treaba lui, mi-a deschis uşa. Am trecut încet pe lângă el, fiindu-mi aproape teamă să mă întorc cu spatele şi întrebându-mă dacă era cu adevărat acolo. Oricât de mult încercasem să mi-l scot din minte şi din inimă, în acest moment voiam să fie cu mine. Când am trecut pe lângă el, l-am auzit inspirând. Un fior mi-a străbătut corpul.

M-a privit lung şi a închis uşor uşa.

Nu avea niciun sens să dorm. M-am gândit ore întregi la prostiile pe care le credea Maxon şi la cât de aproape se afla Aspen. Habar n-aveam ce să fac. Eram atât de pierdută în gânduri, încât nu mi-am dat seama că se făcuse două dimineaţa.

Am oftat. Slujnicele mele aveau să muncească dublu pentru a mă face să arăt bine.

Deodată am văzut o lumină care venea de pe hol. Atât de încet, încât am crezut că visez, Aspen a deschis uşa, a intrat, apoi a închis-o în urma lui.

— Aspen, ce faci? am şoptit în timp ce el traversa camera. O să dai de belea dacă vei fi prins aici!

A continuat să meargă în tăcere.

— Aspen?

S-a oprit în faţa patului meu şi a pus bastonul jos.

— Îl iubeşti?

L-am privit lung în ochii care de-abia i se vedeau pe întuneric. Preţ de o secundă, habar n-aveam ce să-i răspund.

— Nu.

A dat la o parte pătura cu o mişcare atât graţioasă, cât şi violentă. Ar fi trebuit să protestez, dar n-am făcut-o. M-a prins de ceafă, forţându-mă să mă întorc spre el. M-a sărutat cu ardoare, iar toate lucrurile bune din lume s-au aşezat la loc. Nu mai mirosea a săpun de casă şi era mai puternic decât îmi aminteam, însă fiecare mişcare, fiecare atingere îmi era familiară.

— Te vor omorî pentru asta, am spus eu, gâfâind în timp ce buzele lui călătoreau pe gâtul meu.

— Dacă nu fac asta, voi muri oricum.

Am încercat să mă adun şi să-i cer să se oprească, dar ştiam că avea să fie de prisos, pentru că şi eu doream asta. Multe lucruri păreau greşite în legătură cu acest moment — încălcam o groază de reguli, Aspen avea o altă prietenă, iar între mine şi Maxon se înfiripase o idilă —, dar nu-mi păsa. Eram atât de furioasă pe Maxon, iar Aspen părea să-mi aline aşa de bine toate durerile, încât i-am permis să-şi treacă mâinile peste picioarele mele.

M-am minunat cât de diferit era. Nu mai avusesem niciodată atât de mult spaţiu la dispoziţie.

Dar chiar şi aşa, mintea mea era frământată de gânduri. Eram furioasă pe Maxon, furioasă pe Celeste şi pe Aspen. La naiba, eram furioasă până şi pe Illeá. În timp ce ne sărutam încontinuu, am început să plâng.

Arunci Aspen a început să mă sărute nebuneşte, şi, curând, i-au dat şi lui lacrimile.

— Te urăsc, ştii asta, nu? am spus.

— Ştiu, Mer. Ştiu.

Mer. Când mă atingea în felul ăsta, când îmi pronunța numele aşa, simțeam că pluteam prin univers. Indiferent cât de supărată eram, Aspen îmi amintea de căminul meu.

Am continuat aşa vreun sfert de oră, până când el s-a potolit.

— Trebuie să mă întorc. Soldatul care face rondul de noapte se va aştepta să fiu acolo.

— Poftim?

— Există soldați care fac rondul la întâmplare. Aş putea avea douăzeci de minute, aş putea avea o oră. Dacă e un rond scurt, am mai puțin de cinci minute.

— Grăbeşte-te! l-am îndemnat, ridicându-mă ca să-l ajut să-şi netezească părul.

Şi-a luat bastonul şi am alergat împreună spre ieşirea din cameră. Înainte să deschidă uşă, m-a prins în brațe şi m-a sărutat din nou. Simțeam cum raze de soare călătoreau prin venele mele.

— Nu pot să cred că eşti aici, am spus. Cum de-ai ajuns să fii soldat la palat?

A ridicat din umeri:

— Se pare că sunt făcut pentru asta. Îi trimit pe toți recruții într-o bază de antrenament din Whites. America,

oraşul ăla e complet acoperit de zăpadă! Nu se compară cu fulgii pe care-i avem noi acasă. Toţi soldaţii sunt hrăniţi, antrenaţi şi testaţi. Ne-au făcut şi nişte injecţii. Nu ştiu ce anume conţineau, dar am crescut foarte repede. Se pare că sunt un luptător solid şi inteligent. Am avut cel mai mare punctaj din grupa mea.

Am zâmbit cu mândrie:

— Nu sunt deloc surprinsă.

L-am sărutat din nou. Aspen fusese mereu prea bun pentru casta în care se născuse.

A deschis uşa şi a verificat culoarul. Părea pustiu.

— Am atât de multe lucruri să-ţi spun! Trebuie să vorbim, i-am şoptit.

— Ştiu. O să vorbim. Va dura ceva timp, dar mă voi întoarce. Nu în seara asta. Nu ştiu când, dar curând.

M-a sărutat din nou, atât de apăsat, încât aproape că mă durea.

— Mi-a fost dor de tine, a şoptit el, apoi s-a întors la post.

M-am întors în pat ameţită. Nu-mi venea să cred ce făcusem. O parte din mine — o parte foarte supărată — simţea că Maxon merita asta cu vârf şi îndesat. Dacă voia să-i dea crezare lui Celeste şi să mă umilească, atunci în mod clar nu aveam să mai stau prea mult în Alegere. Dacă ea se putea sustrage regulilor, atunci nu mai era nimic care să mă ţină. Fiind epuizată, am adormit în câteva secunde.

Capitolul 23

Dimineața următoare m-am trezit simțindu-mă puțin vinovată. Înspăimântată, de fapt. Faptul că nu răspunsesem la semnalul lui Maxon nu însemna că el nu putea să vină în camera mea oricând dorea. Eu şi Aspen am fi putut fi prinşi foarte uşor. Dacă îl prinseseră deja, iar eu nu ştiam nimic...

Era un act de înaltă trădare. Iar palatul nu avea decât o singură pedeapsă când venea vorba de trădări.

Pe de altă parte însă, nu-mi păsa. Înainte de a mă trezi de-a binelea, am retrăit fiecare moment petrecut alături de Aspen, fiecare atingere, fiecare sărut. Îmi fusese foarte dor de el.

Îmi doream să fi avut mai mult timp să vorbim. Voiam să ştiu ce era în mintea lui, cu toate că acum aveam câteva indicii. Era de necrezut — după ce încercasem din răsputeri să nu-l mai doresc — că *el* încă mă *voia*.

Era sâmbătă, aşa că trebuia să merg în Salonul Doamnelor, dar nu mai puteam suporta. Aveam nevoie de timp ca să mă gândesc şi ştiam că mi-ar fi fost imposibil să fac acest lucru în larma de jos. Când slujnicele au intrat în cameră, le-am spus că mă doare capul şi că vreau să rămân în pat.

Au fost atât de săritoare, aducându-mi de mâncare şi curăţând camera în linişte, încât m-am simţit prost că le mințisem. Dar nu aveam de ales. Nu mă puteam întâlni cu regina, cu fetele şi, probabil, cu Maxon când singurul lucru la care mă gândeam era Aspen.

Am închis ochii, dar nu am dormit. Am încercat să-mi dau seama ce simțeam. Înainte să ajung la vreo concluzie, cineva a bătut la uşă. M-am întors pe-o parte şi am văzut-o pe Anne întrebându-mă în şoaptă dacă să răspundă sau nu. M-am ridicat imediat, netezindu-mi părul, apoi am încuviințat cu o mişcare a capului.

Mă rugam să nu fie Maxon — mi-era teamă că-mi putea citi pe chip infracțiunile comise —, dar am fost şocată să-l văd pe Aspen intrând pe uşă. Mi-am dat seama că mi-am îndreptat spatele, dar speram că slujnicele nu observaseră acest lucru.

— Îmi cer scuze, domnişoară, i-a spus el lui Anne. Sunt ofițerul Leger. Am venit aici ca să vorbesc cu Lady America despre câteva măsuri de siguranță.

— Sigur că da, a spus ea, zâmbind şi făcându-i semn să intre.

Am văzut cu coada ochiului că Mary a înghiontit-o pe Lucy, care a chicotit.

Aspen s-a întors spre ele şi şi-a dus o mână la cască:

— Doamnelor!

Lucy a înclinat capul, iar obrajii lui Mary au devenit mai roşii decât părul meu, dar n-au răspuns. Anne, cu toate că părea captivată de frumuseţea lui Aspen, s-a adunat suficient cât să vorbească.

— Domnişoară, doriţi să plecăm?

M-am gândit la asta. Nu voiam să fac un gest imprudent, dar puţină intimitate nu strica.

— Doar pentru câteva minute. Sunt sigură că domnul ofiţer Leger nu mă va ţine prea mult, am hotărât eu, iar ele au tăiat-o din cameră.

Când uşa s-a închis, Aspen a spus:

— Mi-e teamă că te înşeli. Voi avea nevoie de tine mult timp.

Mi-a făcut cu ochiul.

Eu am clătinat din cap.

— Tot nu-mi vine să cred că eşti aici.

Fără să mai piardă vremea, Aspen şi-a scos casca şi s-a aşezat pe marginea patului meu, punând o mână pe aşternut, suficient de aproape încât degetele noastre să se atingă.

— Nu m-aş fi gândit niciodată că detaşamentul ar fi o binecuvântare, dar, dacă îmi oferă şansa de a-mi cere scuze faţă de tine, voi fi veşnic recunoscător.

Am împietrit.

Aspen m-a privit adânc în ochi:

— Mer, te rog să mă ierți. Am fost foarte, foarte prost, și am regretat acea noapte din căsuță de îndată ce am început să cobor pe scară. Eram prea orgolios ca să spun ceva, iar pe urmă tu ai fost aleasă... Nu știam ce să fac.

S-a oprit pentru o clipă. Avea lacrimi în ochi. Oare era posibil ca Aspen să fi plâns pentru mine așa cum eu plânsesem pentru el?

— Eu încă te iubesc.

Mi-am mușcat buzele, ținându-mi lacrimile în frâu. Înainte să mă pot gândi la asta, trebuia să fiu sigură de un lucru:

— Și cu Brenna cum rămâne?

Expresia feței i s-a schimbat:

— Poftim?

Am respirat adânc:

— V-am văzut împreună în piață când am plecat. V-ați despărțit?

Aspen a mijit ochii, apoi a izbucnit în râs. Și-a acoperit gura cu mâinile și a căzut pe spate în pat, după care s-a ridicat înapoi și a întrebat:

— Asta crezi tu? Oh, Mer! Căzuse. S-a împiedicat, iar eu am prins-o.

— S-a împiedicat?

— Da, piața era plină, iar oamenii se împingeau. Brenna a căzut peste mine, iar eu am făcut o glumă spunându-i că e o împiedicată, ceea ce știi că e adevărat. Nu a fost niciodată prea agilă.

Mi-am adus aminte că Brenna păruse într-adevăr să-şi piardă echilibrul fără niciun motiv aparent. De ce nu mă gândisem la asta?

— De îndată ce m-am eliberat, am luat-o la fugă spre scenă.

Mi-am amintit acele momente, încercarea disperată a lui Aspen de a se apropia de mine. Nu se prefăcuse deloc. Am zâmbit:

— Şi ce anume plănuiai să faci?

A ridicat din umeri:

— Ca să fiu sincer, nu prea m-am gândit la asta. Probabil că voiam să te implor să rămâi. Eram pregătit să mă fac de râs dacă asta însemna că nu aveai să te urci în maşina care te aştepta. Dar am văzut că erai foarte supărată... iar acum înţeleg de ce.

A oftat:

— Nu am putut să merg până la capăt. În plus, m-am gândit că poate o să fii fericită la palat.

A aruncat o privire prin cameră, uitându-se la toate lucrurile frumoase care se presupunea că-mi aparţineau pentru o vreme. Înţelegeam de ce credea asta.

— Apoi, a continuat el, m-am gândit că ne vom împăca atunci când vei reveni acasă.

Părea deodată îngrijorat:

— Eram sigur că vei dori să ieşi din competiţie de îndată ce era posibil. Dar... n-ai făcut-o.

S-a oprit şi s-a uitat la mine, fără să mă întrebe însă cât de apropiaţi eram eu şi Maxon. Ne văzuse deja

împreună, dar nu ştia că ne sărutaserăm sau că aveam semnale secrete, iar eu nu voiam să-i spun nimic.

— Apoi am fost luat la detaşament şi mi-am dat seama că nu ar fi fost corect să-ţi scriu. Aş fi putut muri aici. Nu voiam să încerc să te fac să mă iubeşti din nou şi apoi...

— Să te iubesc din nou? l-am întrebat pe un ton sceptic. Aspen, n-am încetat niciodată să te iubesc.

Cu o mişcare bruscă, dar tandră, Aspen s-a aplecat şi m-a sărutat. Mi-a atins obrazul, lipindu-l de-al lui, şi amintirile frumoase din ultimii doi ani mi-au invadat mintea. Eram recunoscătoare pentru că nu se pierduseră.

— Îmi cer scuze, a murmurat el printre sărutări. Mer, îmi cer mii de scuze.

S-a retras ca să mă privească, afişând un zâmbet pe chipul lui perfect. Părea să se întrebe exact ce gândeam şi eu: *Ce ne facem acum?*

Tocmai atunci, uşa s-a deschis, iar slujnicele au observat cât de aproape se afla Aspen. Eram îngrozită.

— Slavă Domnului că v-aţi întors! le-a spus el, apucându-mi mai bine obrazul înainte să-mi pună mâna pe frunte. Domnişoară, nu cred că aveţi febră.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Anne speriată, în timp ce se îndrepta iute spre mine.

Aspen s-a ridicat:

— A început să-mi spună că nu se simte bine, că o doare capul.

— Domnişoară, vi s-a agravat durerea de cap? a întrebat Mary. Sunteţi atât de palidă!

Normal că eram. Din clipa în care ne văzuseră împreună, sângele mi se scursese din obraji. Dar Aspen, reacționând imediat, salvase situația într-o secundă.

— Voi aduce medicamentul, a spus Lucy, grăbindu-se spre baie.

— Domnişoară, vă rog să mă iertaţi, a spus Aspen când slujnicele au trecut la treabă. Nu doresc să vă mai deranjez. Voi reveni când vă veţi simţi mai bine.

Uitându-mă la el, vedeam acelaşi chip pe care îl sărutasem de mii de ori în căsuța din copac. Lumea care ne înconjura era cu totul nouă, dar legătura noastră era aceeaşi dintotdeauna.

— Vă mulțumesc, domnule ofițer, am spus pe un ton slab.

A plecat, înclinându-şi uşor capul.

Curând, slujnicele se agitau în jurul meu, încercând să vindece o boală inexistentă.

Nu mă durea capul, ci inima. Dorința de a mă afla în brațele lui Aspen era atât de familiară, de parcă n-o uitasem niciodată.

M-am trezit în toiul nopții, după ce Anne mă zgâlțâise bine.

— Ce...?

— Vă rog, domnişoară, trebuie să vă treziți!

Era frenetică, îngrozită.

— Ce s-a întâmplat? Sunteți bine?

— Suntem din nou atacaţi. Trebuie să vă ducem la demisol.

Eram ameţită; nu eram sigură că auzisem bine. Dar am observat că, în spatele ei, Lucy plângea.

— Au intrat în palat? am întrebat-o cu neîncredere.

Plânsetul de jale al lui Lucy era singura confirmare de care aveam nevoie.

— Ce facem? am întrebat.

Un val de adrenalină m-a trezit de tot, aşa că am sărit din pat. Mary m-a ajutat să mă încalţ, iar Anne mi-a pus un halat pe umeri. Tot ce gândeam era: *Nord sau Sud? Nord sau Sud?*

— Pe culoar, în colţ, există un pasaj. Vă va duce direct în sala de refugiu de la demisol. Soldaţii de-acolo vă aşteaptă. Familia regală probabil că e deja acolo, la fel şi celelalte fete. Grăbiţi-vă, domnişoară!

Anne m-a scos pe culoar şi a împins într-un perete. Zidul s-a mişcat, precum intrarea într-un pasaj secret din romanele poliţiste. Evident, dincolo de perete se afla o scară. Tiny a ieşit în grabă din camera ei şi a luat-o la fugă prin pasaj.

— În ordine, să mergem, am spus.

Anne şi Mary mă priveau, uimite. Lucy tremura atât de tare, că de-abia mai putea sta în picioare.

— Să mergem, am repetat eu.

— Nu, domnişoară. Noi o luăm pe altă parte. Trebuie să vă grăbiţi înainte ca ei să ajungă aici. Vă rog!

Ştiam că, dacă erau găsite, aveau să fie cel puţin rănite, dacă nu chiar omorâte. Nu suportam acest gând. Poate că eram puţin obraznică, dar, dacă Maxon renunţase la ideile lui şi luase unele măsuri, existau şanse ca el să le accepte prezenţa. Chiar dacă aveam să ne certăm. Poate că mă bazam prea mult pe generozitatea lui, dar n-aveam de gând să le las în urmă. Frica m-a făcut să mă mişc mai repede. Am apucat-o pe Anne de mână şi am tras-o înăuntru. S-a împiedicat, dar nu m-a putut opri, deoarece le-am luat după mine şi pe Mary şi Lucy.

— Mişcaţi-vă! le-am spus.

Au început să meargă, dar Anne protesta întruna:

— Domnişoară, nu ne vor lăsa să intrăm! Locul ăsta e doar pentru familie... Ne vor spune să plecăm!

Dar nu-mi păsa ce zicea. Indiferent unde era ascunzătoarea lor, eram sigură că refugiul familiei regale era mai sigur.

Scara era luminată din loc în loc, dar chiar şi-aşa, aproape că am căzut de câteva ori în graba mea. Îmi făceam griji. Cât de bine cunoşteau rebelii palatul? Ştiau oare de existenţa acestor pasaje secrete? Lucy era pe jumătate paralizată, aşa că am luat-o de mână.

Nu mi-am putut da seama cât timp ne-a luat până am ajuns jos, dar, într-un sfârşit, pasajul a dat într-o încăpere largă. Acolo erau alte scări, iar celelalte fete alergau spre ceea ce părea a fi o uşă extrem de groasă. Am luat-o la goană spre refugiu.

— Vă mulţumim că aţi adus-o pe această fată. Puteţi pleca, le-a spus un soldat slujnicelor mele.

— Nu! Sunt cu mine. Şi vor rămâne aici, am zis pe un ton autoritar.

— Domnişoară, ele au locurile lor, a sărit el.

— Bine. Dacă ele nu intră, nu voi intra nici eu. Sunt sigură că prinţul Maxon vă va fi recunoscător când va afla că lipsesc din cauza voastră. Să mergem, doamnelor.

Le-am luat de mână pe Mary şi Lucy. Anne împietrise.

— Aşteptaţi! Aşteptaţi! În regulă, intraţi. Dar dacă va obiecta cineva, dumneavoastră veţi răspunde.

— Nicio problemă, am spus.

M-am întors şi am intrat cu capul sus în încăpere.

Înăuntru era agitaţie. Unele fete plângeau, altele se rugau. Regele şi regina erau înconjuraţi de şi mai mulţi soldaţi. Lângă ei, Maxon o ţinea pe Elayna de mână. Părea puţin speriată, dar era evident că atingerea lui o calma. Am observat că familia regală stătea foarte aproape de uşă. Mă întrebam dacă se aplica aceeaşi regulă ca pe vapoare, căpitanul fiind cel care nu părăsea puntea în caz de dezastru. Păreau dispuşi să facă orice pentru a ne menţine la suprafaţă, dar, dacă aveam să ne scufundăm, ei erau primii care s-ar fi înecat.

M-au văzut când am intrat şi au observat că nu eram singură. M-am uitat la ei, am dat din cap o dată, apoi mi-am văzut de drum cu capul sus. Mi-am dat seama că, atâta timp cât păream sigură pe mine, nimeni nu avea să mă ia la întrebări.

Dar m-am înşelat.

Făcusem de-abia trei paşi când Silvia a intrat în cameră. Părea incredibil de calmă. Era evident că pentru ea era doar o simplă rutină.

— Bun. Avem ajutoare. Fetelor, vă rog să vă duceți imediat la rezervele de apă din spate şi să începeți să serviți răcoritoare familiei regale şi Aleselor. Haideți, duceți-vă! a ordonat ea.

— Ba nu!

M-am întors spre Anne şi i-am dat primul meu ordin:

— Anne, te rog să iei nişte băuturi şi să le duci regelui, reginei şi prințului, iar apoi mi te vei alătura.

M-am întors spre Silvia:

— Alesele pot avea singure grijă de ele însele. Au ales să-şi abandoneze slujnicele, aşa că o să ajungă prin forțe proprii la afurisita aia de apă. Anne, Lucy şi Mary vor sta cu mine. Haideți, doamnelor.

Ştiam că fiind atât de aproape de familia regală probabil că fusesem auzită. În strădania mea de a avea autoritate vorbisem puțin cam prea tare. Dar nu-mi păsa dacă mă considerau nepoliticoasă. Lucy era mai înspăimântată decât jumătate dintre Alese. Tremura toată şi nu aveam de gând să o las să servească în starea în care se afla.

Poate că de vină era experiența mea de soră mai mare, dar simțeam nevoia de a le proteja pe aceste fete.

Am găsit un loc în spatele încăperii. Refugiul nu era pregătit să le găzduiască şi pe Alese, deoarece nu existau suficiente scaune. Dar am văzut rezervele de alimente şi

de apă şi mi-am dat seama că, în caz de nevoie, ne-ar fi ajuns pentru câteva luni bune.

Grupul refugiaţilor arăta caraghios. Câţiva oficiali lucraseră până târziu în noapte şi erau îmbrăcaţi în costume. Chiar şi Maxon era îmbrăcat elegant. În schimb, aproape toate fetele erau înveşmântate în cămăşile de noapte subţiri care te ajutau să dormi în căldura din camerele de sus. Câteva dintre ele nu reuşiseră să pună mâna pe un halat. Mie tot îmi era puţin frig.

Multe dintre Alese se adunaseră în faţă. Ar fi fost primele victime, dacă ar fi reuşit cineva să treacă de uşă. Dar dacă nu se întâmpla nimic, timpul petrecut chiar în faţa lui Maxon ar fi fost de nepreţuit! Câteva stăteau mai aproape de noi şi am constatat că se aflau în aceeaşi stare ca Lucy — tremurau, plângeau şi erau îngrijorate până la Dumnezeu şi înapoi.

Am strâns-o pe Lucy cu o mână, iar Mary a îmbrăţişat-o. Nu era nimic de spus, aşa că am păstrat tăcerea, ascultând zgomotele din încăpere. Amestecul de voci îmi aducea aminte de prima zi petrecută aici, când fuseserăm transformate. Am închis ochii şi am încercat să-mi aduc aminte de acea zi în încercarea de a fi la fel de calmă precum păream.

— Sunteţi bine?

M-am uitat în sus şi l-am văzut pe Aspen, strălucind în uniforma lui. Tonul lui era oficial şi nu părea deloc îngrijorat. Am oftat:

— Da, mulţumesc.

Preț de câteva clipe n-am spus nimic, privind oamenii care încercau să se aşeze cât mai comod. Mary era epuizată — deja adormise, sprijinindu-se de Lucy, care se mai liniştise puţin, în ciuda celor întâmplate. Se oprise din plâns şi-l privea pe Aspen cu un soi de uimire.

— A fost frumos din partea dumneavoastră să vă luaţi şi slujnicele. Nu toată lumea e atât de bună cu oamenii pe care îi consideră inferiori, a spus el.

— Castele n-au însemnat niciodată prea mare lucru pentru mine, am răspuns eu şoptit.

El mi-a zâmbit.

Lucy a inspirat ca şi când ar fi vrut să-i adreseze o întrebare lui Aspen, dar un strigăt puternic s-a auzit deodată. Un soldat care se afla în celălalt capăt al încăperii ne-a rugat să facem linişte.

Aspen s-a îndepărtat, ceea ce era un lucru bun. Mă temeam să nu ne vadă cineva.

— Dânsul e soldatul de mai devreme, nu? a întrebat Lucy.

— Da, aşa e.

— Am văzut că în ultima vreme vă păzeşte camera. E incredibil de prietenos, a comentat ea.

Eram sigură că atunci când se întâlnea cu slujnicele mele, Aspen le vorbea la fel de frumos cum îmi vorbea şi mie. La urma urmelor, ei toţi făceau parte din Şase.

— E foarte chipeş, a adăugat ea.

Am zâmbit şi mă pregăteam să spun ceva, dar acelaşi soldat ne-a cerut din nou să facem linişte. După ce şi ultimele murmure s-au stins, s-a auzit un sâsâit îngrozitor.

Imediat mi-am dat seama ce se întâmpla. La suprafaţă se dădeau lupte. Am ciulit urechile pentru a auzi focuri de armă sau orice alt indiciu care mi-ar fi putut spune din ce regiune veneau atacatorii. Le-am strâns mai tare pe fetele de lângă mine, ca şi cum împreună ne-am fi putut proteja de pericolele care ne păşteau.

Larma de sus a ţinut ore întregi. Singurul care se mişca prin încăpere era Maxon, care mergea la fiecare fată pentru a vedea cum se simte. Când a ajuns la noi, Ann şi Mary dormeau, răpuse de stres şi oboseală. Lucy era trează şi din când în când vorbeam cu ea în şoaptă, mai mult citind de pe buze. Pe măsură ce se apropia de noi, Maxon zâmbea văzând mulţimea de fete rezemate de mine. Sentimentele mele de vinovăţie au fost înlocuite de un val de recunoştinţă. Eram aşa de bucuroasă că era bine. Maxon s-a aplecat şi m-a întrebat la ureche:

— Eşti bine?

Am încuviinţat. S-a uitat la Lucy, după care s-a aplecat peste mine ca să vorbească cu ea. Am inspirat. Mirosul lui Maxon nu provenea dintr-o sticluţă de parfum. Nu era scorţişoară, vanilie sau, mi-am amintit eu imediat, săpun de casă. Avea propriul miros, un amestec de substanţe care emana din el.

— Şi tu? a întrebat-o el pe Lucy.

Fata a dat din cap.

— Eşti surprinsă că te afli aici?

I-a zâmbit lui Lucy, uşurând situaţia, altfel de neînchipuit.

— Nu, Maiestatea Voastră. Nu cu dânsa, a spus Lucy, arătând spre mine.

Maxon s-a întors să mă privească, iar chipul lui era incredibil de aproape de mine. Nu mă simțeam în largul meu. Ne puteau vedea prea mulți oameni; inclusiv Aspen. Dar momentul a trecut, iar el s-a întors înapoi spre Lucy:

— Știu ce vrei să spui.

Maxon a zâmbit din nou. Arăta ca și când voia să spună mai multe, dar s-a răzgândit și a dat să se ridice.

L-am prins repede de mână și i-am șoptit:

— Nord sau Sud?

— Îți aduci aminte de ședința foto? mi-a șoptit el la rându-i.

Șocată, am dat din cap. Rebelii își croiseră drum prin nord-vest, arzând lanuri și măcelărind oamenii care le stăteau în cale. „Dați-le de urmă", spusese prințul. Acești ucigași înaintaseră ușor-ușor spre palat în tot acest timp, iar noi nu îi putuserăm opri. Erau asasini. Erau sudici.

— Să nu spui nimănui!

S-a ridicat, îndreptându-se spre Fiona, care plângea.

Am început să respir normal, încercând să mă gândesc cum am fi putut scăpa în cazul în care ajungeau în refugiu, dar pe cine păcăleam? Dacă rebelii reușeau să ajungă aici, jos, totul avea să se termine. Nu puteam decât să așteptăm.

Orele treceau... Habar nu aveam cât era ceasul, dar oamenii care reușiseră să doarmă cât de cât s-au trezit, iar

noi, cei care încercaserăm să fim puternici, începeam să dăm semne de epuizare totală.

În cele din urmă, uşa s-a deschis, iar câţiva soldaţi au fost trimişi să investigheze. A mai trecut ceva timp până când palatul a fost verificat de sus până jos, dar în cele din urmă s-au întors.

— Doamnelor şi domnilor, a strigat unul dintre soldaţi, rebelii au fost înfrânţi. Vă rugăm să vă întoarceţi în camerele dumneavoastră folosind scările din spate. Dincolo e multă mizerie şi sunt mulţi răniţi. Ar fi mai bine dacă aţi evita sălile şi holurile principale până ce vor fi curăţate. Dacă sunteţi participante în Alegere, vă rog să vă îndreptaţi spre camere şi să staţi acolo până la noi înştiinţări. Am vorbit cu bucătarii, iar mâncarea vă va fi adusă în decurs de o oră. Rog tot personalul medical să meargă cu mine în aripa destinată spitalului.

Oamenii s-au ridicat şi au început să meargă de parcă nimic nu se întâmplase. Unii păreau plictisiţi. Exceptând câteva persoane ca Lucy, se părea că nimeni nu fusese tulburat de acest atac, ca şi când s-ar fi aşteptat la aşa ceva.

Camera mea fusese întoarsă cu susul în jos. Salteaua era pe jos, rochiile erau scoase din dulap, iar pozele cu ai mei erau rupte şi împrăştiate pe podea. Am căutat borcanul şi l-am găsit sub pat, întreg, cu moneda la locul ei. Am încercat să nu plâng, dar ochii mi se umezeau întruna. Ceea ce nu însemna că îmi era teamă, cu toate că acesta era

adevărul. Nu-mi plăcea deloc ideea că cineva pusese mâinile pe lucrurile mele şi că le stricase.

Ne-a luat ceva timp să punem lucrurile la loc, pentru că eram foarte obosite. Cu toate astea, am reuşit. Anne a găsit nişte bandă adezivă, să-mi lipesc pozele rupte. După ce am primit-o, mi-am trimis slujnicele la culcare. Anne a protestat, dar n-aveam de gând s-o ascult. Acum, că descoperisem tonul corect pentru a da ordine, nu îmi mai era teamă să-l folosesc.

Odată ce am rămas singură, am început să plâng. Frica, deşi în mare parte trecuse, încă mă ţinea prinsă în ghearele ei.

Am scos blugii pe care Maxon mi-i făcuse cadou şi unul dintre tricourile de acasă şi m-am îmbrăcat cu ele. Aşa mă simţeam un pic mai normală. Părul meu era cam neîngrijit, aşa că l-am strâns în coc, lăsând câteva şuviţe să-mi cadă în jurul feţei.

Am pus bucăţile rupte de hârtie pe pat, încercând să le potrivesc. Era ca şi cum aveam patru puzzle-uri diferite în aceeaşi cutie. Reuşisem să reconstitui o poză, când la uşă s-a auzit un ciocănit.

Maxon, am gândit eu. *Sper să fie Maxon*. Am deschis uşa, plină de speranţă.

— Bună, scumpo.

Era Silvia. Avea buzele uşor ţuguiate, în încercarea de a mă consola, probabil. A trecut pe lângă mine, iar apoi s-a întors şi s-a uitat la hainele pe care le purtam.

— Of, nu-mi spune că şi tu pleci, s-a plâns ea. Zău aşa, a fost o nimica toată!

A dat din mână, ca şi când era ceva lipsit de importanţă.

Eu nu consideram acel atac o nimica toată. Putea oare să-şi dea seama că plânsesem?

— Nu plec, i-am spus, dându-mi o şuviţă după ureche. De ce? Unele fete pleacă?

A oftat:

— Da, până acum trei. Şi Maxon, dragul de el, mi-a spus că oricine doreşte să plece e liber să o facă. Fetele se pregătesc chiar acum. E atât de amuzant! Ca şi cum ştia că unele vor pleca. Dacă aş fi în locul vostru, m-aş gândi de două ori înainte să plec pentru o prostie.

Silvia a început să se plimbe prin cameră, atentă la cum era decorată. Prostie? Femeia asta era nebună?

— Ţi-au luat ceva? a întrebat ea într-o doară.

— Nu. Au făcut mizerie, dar, din câte îmi dau seama, nu lipseşte nimic.

— Prea bine.

A venit lângă mine şi mi-a înmânat un telefon portabil:

— E cea mai sigură linie din palat. Sună-i pe-ai tăi şi spune-le că eşti bine. Dar să nu te lungeşti. Mai am câteva fete de vizitat.

M-am minunat privind acel obiect micuţ. Nu mai ţinusem niciodată în mână un telefon portabil. Îi văzusem pe cei din Doi sau Trei vorbind la astfel de aparate, dar nu-mi imaginasem niciodată că o să folosesc şi eu unul. Mâinile îmi tremurau de emoţie. Aveam să le aud vocile!

Am format nerăbdătoare numărul. După tot ceea ce se întâmplase, acest gest m-a făcut să zâmbesc. Mama a răspuns după ce telefonul a sunat de două ori:

— Alo?

— Mamă?

— America! Eşti bine? Ne-a sunat un soldat să ne spună că s-ar putea să nu dăm de tine câteva zile şi ştiam că nenorociții ăia de rebeli au ajuns la palat. Ne-am speriat atât de rău!

A început să plângă.

— Oh, nu plânge, mamă! Sunt bine.

M-am uitat la Silvia. Părea plictisită.

— Aşteaptă puțin.

S-au auzit nişte mişcări.

— America?

Era May, care plângea. Probabil că avusese o zi proastă.

— May! Oh, May, mi-e atât de dor de tine!

Simțeam că ochii mi se umezesc din nou.

— Credeam că ai murit! America, te iubesc. Promite-mi că n-o să mori, a plâns ea.

— Îți promit.

A trebuit să zâmbesc la un asemenea jurământ.

— Vii acasă? Nu poți să vii? Nu vreau să mai stai acolo.

May pur şi simplu mă implora.

— Să vin acasă? am întrebat-o.

Am simțit multe lucruri. Îmi era dor de familie şi eram obosită la gândul că trebuia să mă ascund de rebeli. Deveneam din ce în ce mai confuză în ceea ce-i privea pe Maxon

şi Aspen şi nu ştiam cum să mă descurc cu asta. Cel mai uşor lucru pe care îl puteam face era să plec. Cu toate astea...

— Nu, May, nu pot să vin acasă. Trebuie să rămân aici.

— De ce? a suspinat sora mea mai mică.

— Pentru că aşa trebuie, am spus.

— De ce trebuie?

— Pur şi simplu... trebuie.

May a tăcut o clipă, rămânând pe gânduri.

— Te-ai îndrăgostit de Maxon?

Preţ de un minut am auzit-o din nou pe May cea înnebunită după băieţi. Avea să fie bine.

— Ăăă, nu sunt sigură în legătură cu asta, dar...

— America! Te-ai îndrăgostit de Maxon! Oh, Doamne!

L-am auzit pe tata strigând pe fundal:

— Poftim?

Iar apoi pe mama:

— Da, da, da!

— May, n-am spus nicioda...

— Ştiam eu!

May râdea întruna. Şi uite-aşa, toate temerile ei că mă pierdea s-au evaporat.

— May, trebuie să închid. Şi celelalte fete au nevoie de telefon. Dar voiam să ştiţi că sunt bine. Vă voi scrie cât de curând, îţi promit.

— Bine, bine. Să-mi spui şi despre Maxon! Şi mai trimite dulciuri! Te iubesc! a strigat ea.

— Şi eu te iubesc. Pa!

Am închis telefonul înainte să apuce să-mi mai ceară altceva. Dar când nu i-am mai auzit vocea, mi s-a făcut şi mai dor de ea.

Silvia a acţionat rapid. În câteva secunde mi-a înşfăcat telefonul şi s-a îndreptat spre uşă.

— Ce fată bună! a spus ea, iar apoi a dispărut pe hol.

În mod sigur nu mă simţeam o fată bună. Dar ştiam că aveam să fiu de îndată ce rezolvam lucrurile cu Aspen şi Maxon.

Capitolul 24

Amy, Fiona şi Tallulah au plecat în câteva ore. Nu eram sigură dacă viteza era cauzată de eficienţa Silviei sau de agitaţia fetelor. Rămăseserăm nouăsprezece şi am simţit deodată că ne mişcam prea repede. Cu toate astea, nu aş fi putut spune că *totul* avea să se petreacă, totuşi, cu repeziciune.

Luni am revenit la programul obişnuit. Micul dejun era la fel de delicios ca întotdeauna, şi mă întrebam dacă avea să vină vreo zi când nu mă voi mai bucura de aceste mâncăruri minunate.

— Kriss, nu-i aşa că are un gust dumnezeiesc? am întrebat când am luat o gură dintr-un fruct în formă de stea.

Nu mai văzusem aşa ceva înainte să vin la palat. Kriss avea gura plină, dar dădea din cap a încuviinţare. În această dimineaţă trăiam o stare de comuniune frăţească. Pentru că supravieţuiserăm împreună unui atac atât de virulent, se părea că legăturile dintre noi fuseseră pecetluite

pentru totdeauna. Lângă Kriss se afla Emily, care tocmai îmi dădea mierea. Lângă mine, Tiny mă întreba cu admirație de unde aveam lanțul cu pasărea cântătoare. Atmosfera îmi aducea aminte de familia mea, înainte să o fi pierdut pe Kenna în favoarea unui soț şi înainte ca fratele meu, Kota, să fi devenit un măgar: totul era vesel, strălucitor şi plin de viață.

Şi-am ştiut că, aşa cum spusese Maxon că procedase mama lui, aveam să păstrez legătura cu aceste fete. Mă vedeam interesându-mă cu cine s-au măritat şi trimițându-le felicitări de Crăciun. Iar după douăzeci şi ceva de ani, dacă moştenitorul lui Maxon era băiat, aveam să le sun ca să le întreb care sunt preferatele lor în Alegere. Şi aveam să ne aducem aminte de toate lucrurile prin care am trecut şi să râdem de ele de parcă ar fi fost o aventură, nu o competiție.

Lucru curios, singura persoană din sală care nu dădea semne de bucurie era Maxon. Nu se atinsese de mâncare, scrutând în schimb şirurile de fete. Din când în când se oprea şi părea să se gândească, apoi continua.

Când a ajuns la rândul meu, m-a surprins uitându-mă la el şi mi-a oferit un zâmbet vag. Exceptând scurtul moment din noaptea care trecuse, nu mai vorbiserăm de la cearta noastră, şi existau destule lucruri pe care trebuia să ni le spunem. De data asta, trebuia să preiau inițiativa. Cu o privire care spunea că era o rugăminte, nu un ordin, m-am tras de ureche. Expresia lui a rămas neschimbată, dar s-a tras de ureche.

Am oftat uşurată şi mi-am mutat privirea spre uşile uriaşei încăperi. Aşa cum bănuisem, o altă pereche de ochi mă urmărea. Îl văzusem pe Aspen de când intrasem, dar încercasem să nu-l bag în seamă. Cred însă că e imposibil să ignori o persoană la care ai ţinut foarte mult.

Maxon s-a ridicat. Mişcarea bruscă a făcut ca scaunul lui să scârţâie suficient de tare cât să atragă atenţia tuturor. Când ne-am întors spre el, părea că îşi dorea să se poată aşeza înapoi şi să treacă neobservat. Dându-şi seama că acest lucru era imposibil, a început să vorbească:

— Doamnelor, a spus el plecându-şi capul. Părea cu adevărat îndurerat. Mi-e teamă că, după atacul de ieri, am fost obligat să mă gândesc serios la Alegere. După cum ştiţi, trei Alese au dorit ieri să plece, iar eu le-am făcut pe plac. Nu-mi doresc să vă ţin aici împotriva voinţei voastre. În plus, nu mă simt în largul meu să ţin o persoană în palat, expunând-o unui pericol permanent, când sunt sigur că nu putem avea niciun fel de viitor împreună.

În sală, confuzia s-a risipit, lăsând loc unei înţelegeri clare, deşi nefericite.

— Oare el..., a şoptit Tiny.

— Da, asta are de gând să facă, i-am răspuns eu.

— Cu toate că mă mâhneşte să fac asta, am discutat problema cu familia şi cu cei mai apropiaţi consilieri şi am hotărât să transform Alegerea în Elită. Dar, în loc de zece fete, am decis să rămână doar şase, restul urmând să meargă acasă, a spus Maxon pe tonul lui oficial.

— Şase? a icnit Kriss.

— Nu e corect, a şoptit Tiny, fiind pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Am privit prin încăpere şi am văzut că fetele plângeau. Celeste îşi strânsese mâinile pe lângă corp, ca şi când se putea lupta pentru locul ei. Bariel închisese ochii şi încrucişase degetele, sperând probabil că va atrage simpatia. Marlee, care recunoscuse că nu-i păsa de Maxon, părea extrem de încordată. De ce îşi dorea atât de mult să rămână?

— Nu vreau să lungesc asta inutil, aşa că vor rămâne următoarele: Lady Marlee şi Lady Kriss.

Marlee a oftat uşurată şi şi-a pus mâna pe piept. Kriss a executat un dans fericit şi vioi în scaunul ei, aruncând o privire prin jur şi aşteptându-se să fim fericite. Şi am fost, până când mi-am dat seama că două locuri erau deja ocupate. Având în vedere că ne certaserăm, avea să mă trimită acasă? Oare îşi închipuia viitorul alături de mine? Voiam ca el să se gândească la viitorul nostru? Ce aş fi făcut dacă trebuia să plec?

În tot acest timp, puterea de a pleca stătuse în mâinile mele. Mi-am dat deodată seama cât de important era să rămân.

— Lady Natalie şi Lady Celeste, a continuat el, privindu-le pe rând.

Am tresărit când am auzit numele lui Celeste. Nu o putea păstra pe ea şi pe mine nu. Îmi venea greu să accept că o ţinea în competiţie. Era ăsta un semn că aveam să plec? Cearta fusese cauzată de prezenţa ei aici.

— Lady Elise, a spus el, iar întreaga sală a inspirat, aşteptând ultimul nume.

Mi-am dat seama că eu şi Tiny ne ţineam strâns de mână.

— Şi Lady America.

Maxon s-a uitat la mine, iar eu am simţit cum fiecare muşchi din corp mi se relaxează. Tiny a început să plângă imediat, dar nu era singura. Maxon a oftat:

— Pentru celelalte fete îmi pare extrem de rău, dar sper să mă credeţi când vă spun că am făcut asta pentru binele vostru. Nu vreau să vă faceţi speranţe deşarte şi să vă riscaţi viaţa. Dacă dintre fetele care pleacă există cineva care doreşte să-mi vorbească, voi fi în biblioteca de alături şi ne putem vedea de îndată ce terminaţi de mâncat.

Maxon a ieşit din sală pe cât de repede a putut, fără să alerge. L-am urmărit până când a ajuns în dreptul lui Aspen, apoi atenţia mi-a fost distrasă. Aspen părea încurcat şi ştiam de ce. Îi spusesem că nu-l iubeam pe Maxon, iar el înţelesese din asta că nici Maxon nu simţea ceva pentru mine. Prin urmare, de ce eram atât de îngrijorată dacă plecam sau rămâneam? Şi de ce voia Maxon să mă mai ţină?

N-a trecut nici măcar o secundă, iar Emmica şi Tuesday au început să alerge după Maxon, fără îndoială dorind să-i ceară explicaţii. Unele fete plângeau, având în mod evident inimile frânte, şi era datoria noastră, a celor care rămâneam, să le consolăm.

Era îngrozitor de stânjenitor. Tiny a sfârşit prin a-şi desprinde cu violenţă mâinile din încleştare şi a fugit din încăpere. Speram că nu o să mă urască.

Fetele au plecat în câteva minute, fără să mai mănânce. Nici eu n-am zăbovit, deoarece nu-mi doream să fiu martoră la scenă. Când am trecut de Aspen, mi-a şoptit „Diseară". Am scuturat uşor din cap şi mi-am continuat drumul.

Restul dimineţii a fost cam ciudat. Nu avusesem niciodată prietene de care să-mi fie dor. Toate camerele ocupate de la etajul al doilea erau deschise, iar fetele intrau şi ieşeau, făcând schimb de scrisori şi adrese. Am plâns şi am râs împreună, dar până după-amiază palatul se transformase într-un loc mult mai serios decât era când veniserăm acolo.

În aripa unde se afla coridorul meu nu mai rămăsese nimeni, aşa că nu se mai auzea nicio slujnică alergând de colo-colo sau uşi închizându-se. M-am aşezat la masă, citind o carte în timp ce slujnicele mele ştergeau praful. Mă întrebam dacă palatul părea mereu atât de gol. Pustietatea mă făcea să-mi fie dor de familie.

Deodată am auzit o bătaie la uşă. Anne a dat fuga s-o deschidă, privindu-mă ca să se asigure că eram pregătită să primesc musafiri. Am încuviinţat.

Când Maxon a intrat, am sărit imediat în picioare.

— Doamnelor, a spus el, privindu-mi slujnicele. Ne reîntâlnim.

Ele au făcut reverențe şi au chicotit. Prințul a înclinat capul şi s-a întors spre mine. Nu realizasem cât de nerăbdătoare eram să-l revăd. Stăteam lângă masă, amețită.

— Vă rog să mă scuzați, dar trebuie să vorbesc cu Lady America între patru ochi.

Au urmat alte reverențe şi chicote, iar Anne a întrebat — pe un ton care sugera veneraţie pentru prinț — dacă îi putea aduce ceva. Maxon a refuzat-o, apoi am rămas singuri. El îşi ținea mâinile în buzunare. Pentru o vreme nimeni n-a spus nimic.

— Mă gândeam că n-o să vrei să mă mai ții, am recunoscut eu în cele din urmă.

— De ce? a întrebat el, părând cu adevărat încurcat.

— Deoarece ne-am certat. Deoarece toată situația dintre noi este ciudată. Deoarece...

Cu toate că tu te întâlneşti cu alte cinci femei, tot mă simt ca şi cum te-aş înşela, am gândit.

Maxon s-a apropiat uşor, cu un aer gânditor. Când a ajuns lângă mine, m-a luat de mâini şi mi-a explicat totul:

— În primul rând, dă-mi voie să-ți spun că-mi cer scuze. N-ar fi trebuit să țip la tine.

Părea sincer.

— Problema e că tata şi unele comitete mă presau deja cu asta, iar eu voiam cu adevărat să iau decizia de unul singur. A fost frustrant să mă lovesc de o altă situație în care părerea mea n-a fost deloc luată în serios.

— O altă situație? l-am întrebat.

— Ei bine, ai văzut alegerile mele. Marlee e preferata publicului, iar acest lucru nu poate fi trecut cu vederea. Celeste e o tânără foarte puternică şi provine dintr-o familie excelentă cu care putem colabora. Natalie şi Kriss sunt nişte fete încântătoare, foarte potrivite şi preferate de unii membri ai familiei mele. Elise are legături în Noua Asie. De vreme ce încercăm să punem capăt războiului, ăsta e un lucru de luat în considerare. Pentru această decizie s-a discutat foarte mult şi am fost încolţit din toate părţile.

Pentru alegerea mea nu exista nicio explicaţie şi aproape că n-am cerut-o. Ştiam că în primul rând eram prieteni şi că eu nu aveam niciun atu care să poată fi folosit politic. Dar trebuia să aud cuvintele, ca să pot lua eu însămi o decizie. Nu l-am putut privi în ochi.

— Eu de ce am rămas?

Vocea mi-era aproape o şoaptă. Eram sigură că asta avea să mă rănească. În adâncul sufletului ştiam că eram încă în palat deoarece el era prea bun pentru a-şi încălca promisiunea.

— America, credeam că m-am făcut înţeles, a spus Maxon pe un ton calm.

A scos un oftat răbdător şi mi-a ridicat bărbia. Când l-am privit în cele din urmă în ochi, a recunoscut:

— Dacă ar fi fost ceva mai simplu, aş fi eliminat toate fetele până acum. Ştiu ce simt pentru tine. Poate că e o dovadă de impulsivitate din partea mea să cred că sunt sigur, dar am certitudinea că noi doi am putea fi fericiţi.

M-am înroşit. Simţeam cum lacrimile îmi inundau ochii, dar am clipit de câteva ori pentru a le alunga. Expresia de pe chipul lui era atât de frumoasă, că nu voiam să o ratez.

— Există momente când simt că noi doi am dărâmat toate zidurile, dar sunt şi altele când cred că tu stai aici fiindcă e în avantajul tău. Dacă aş şti sigur că eu, şi numai eu, sunt singura ta motivaţie...

S-a oprit şi a clătinat din cap, de parcă sfârşitul acestei fraze era ceva ce nu-şi putea permite să spere.

— Mă înşel dacă spun că tu încă nu eşti sigură în privinţa mea?

Nu voiam să-l rănesc, dar trebuia să fiu sinceră:

— Nu.

— Atunci trebuie să pariez, dar şi să mă asigur în caz că voi pierde. Dacă te hotărăşti să pleci, eu te voi lăsa. Între timp, trebuie să-mi găsesc o soţie. Încerc să iau cea mai bună decizie în situaţia dată, dar te rog să nu uiţi nici o clipă că ţin la tine. Cu adevărat.

Nu mi-am mai putut ţine în frâu lacrimile. M-am gândit la Aspen şi la ceea ce făcusem şi mă simţeam extrem de jenată.

— Maxon? am suspinat eu. Poţi să... Îmi vei putea ierta vreodată...?

N-am reuşit să-mi termin confesiunea. S-a apropiat şi mai mult de mine şi a început să-mi şteargă lacrimile cu degetele sale puternice.

— Ce să-ți iert? Mica noastră ceartă tâmpită? Deja am dat-o uitării. Faptul că sentimentele tale sunt puțin mai lente decât ale mele? Sunt pregătit să aştept, a spus el, ridicând din umeri. Nu cred că ai putea face ceva ce eu să nu pot ierta. Trebuie să-ți reamintesc lovitura sub centură pe care mi-ai aplicat-o în prima zi?

N-am putut să nu râd. Maxon a chicotit, după care a devenit serios.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

El a scuturat din cap:

— De data asta au fost foarte rapizi.

Maxon se referea la rebeli. Părea uluit de capacitatea lor de acțiune. M-am întrebat deodată cât de aproape de dezastru fusesem încercând să-mi salvez slujnicele.

— Sunt din ce în ce mai îngrijorat, America. Indiferent că sunt din Nord sau din Sud, sunt extrem de hotărâți. Se pare că nu se vor da în lături de la nimic până ce nu vor obține ceea ce-şi doresc, iar eu n-am nici cea mai vagă idee despre ce este vorba.

Maxon părea confuz şi trist:

— Simt că e doar o chestiune de timp până când vor distruge pe cineva important pentru mine.

S-a uitat în ochii mei:

— Ştii, încă ai de-ales. Dacă ți-e teamă să rămâi, ar trebui să-mi spui.

S-a oprit, gândindu-se.

— Sau dacă nu crezi că mă poți iubi câtuşi de puțin, ar fi mai bine dacă mi-ai spune acum. Te voi lăsa să pleci şi putem rămâne prieteni.

L-am îmbrățişat, sprijinindu-mi capul de pieptul lui. Maxon părea alinat şi surprins de acest gest. I-a luat numai o secundă ca să mă îmbrățişeze.

— Maxon, nu sunt complet sigură de natura relației dintre noi, dar în mod sigur suntem mai mult decât prieteni.

A oftat. Cu capul lipit de pieptul lui, de-abia îi puteam auzi inima prin materialul sacoului. Îi bătea din ce în ce mai repede. La fel de tandru ca întotdeauna, mi-a atins obrazul. Când l-am privit în ochi, am simțit acel sentiment care nu putea fi numit crescând între noi.

Din priviri, Maxon cerea ceva ce amândoi hotărâserăm că putea aştepta. Eram fericită că el nu mai dorea să aştepte. Am încuviințat uşor, iar el m-a sărutat cu o tandrețe de neimaginat.

Am simțit cum buzele lui s-au transformat într-un zâmbet care a rămas acolo minute în şir.

Capitolul 25

Am simțit cum cineva mă înghiontea. Era întuneric şi foarte târziu ori foarte devreme. Pentru o fracțiune de secundă am crezut că eram din nou atacați. Apoi am ştiut că mă înşelam când am auzit singurul cuvânt care avea puterea să mă trezească:

— Mer?

Stăteam cu spatele la Aspen şi mi-a luat o clipă pentru a mă calma înainte de a mă întoarce cu fața spre el. În mintea mea ştiam că existau anumite lucruri care trebuiau stabilite. Speram că inima avea să mă lase să le spun.

M-am întors pe partea cealaltă şi, privindu-l lung pe Aspen în ochii săi verzi, ştiam că avea să fie dificil. Apoi am observat că lăsase uşa deschisă.

— Aspen, eşti nebun? am şoptit. Închide uşa!

— Nu, m-am gândit la asta. Dacă uşa e deschisă, pot spune că am auzit zgomote şi am intrat să văd dacă totul e bine. Asta şi e treaba mea. Nimeni nu va suspecta nimic.

Era simplu şi inteligent. Am dat din cap, aprobând:

— OK.

Am aprins veioza de pe noptieră pentru a da de înţeles unui posibil martor că nu ascundeam nimic. M-am uitat la ceas şi am observat că era trecut de trei dimineaţa.

Aspen era, în mod evident, mulţumit de sine. Zâmbetul lui, cel cu care obişnuia să mă salute în casuţa din copac, era larg.

— L-ai păstrat, mi-a spus.

— Poftim?

Aspen a arătat către noptieră, unde se afla borcanul cu o singură monedă.

— Da, am spus. Pur şi simplu n-am putut să scap de el.

Expresia lui devenea din ce în ce mai optimistă. A aruncat o privire spre uşă, asigurându-se că nu era nimeni acolo. Apoi s-a aplecat şi m-a sărutat.

— Nu, am spus, retrăgându-mă. Nu poţi face asta.

Privirea din ochii lui era un amestec de confuzie şi tristeţe, şi mă temeam că tot ceea ce urma să spun avea doar să înrăutăţească lucrurile.

— Am făcut ceva ce nu trebuia?

— Nu, am spus pe un ton hotărât. Ai fost minunat. M-am bucurat tare mult să te revăd şi să aflu că încă mă iubeşti. Asta a schimbat totul.

A zâmbit:

— Bun. Deoarece te iubesc şi plănuiesc să mă asigur că nu vei avea niciodată vreun motiv să te îndoieşti de asta.

Eram jenată.

— Aspen, orice am fi avut sau avem, nu poate continua aici.

— Ce vrei să spui? a întrebat el, mutându-se de pe un picior pe altul.

— Acum fac parte din Alegere. Sunt aici pentru Maxon şi nu putem fi iubiţi sau ce suntem cât timp această competiţie e în desfăşurare.

Am început să mă joc cu o bucată din cuvertura mea.

S-a gândit preţ de câteva clipe.

— Aşadar, m-ai mințit? Ai spus că n-ai încetat niciodată să mă iubeşti.

— Nu, l-am asigurat eu. Ai fost în inima mea în tot acest timp. Tu eşti motivul pentru care lucrurile au mers atât de lent. Maxon mă iubeşte şi ține la mine, dar eu nu pot răspunde sentimentelor lui, din cauza ta.

— Păi, e minunat, a spus el pe un ton sarcastic. Mă bucur să aud că n-ai avut nicio problemă să fii cu el cât timp eu nu m-am aflat pe-aici.

Dincolo de furie mi-am dat seama că îi frânsesem inima, dar nu era vina mea că lucrurile luaseră o altă întorsătură.

— Aspen? l-am întrebat în şoaptă, făcându-l să se uite la mine. Când m-ai lăsat singură în căsuța din copac m-am simțit pur şi simplu zdrobită.

— Mer, am spus că...

— Lasă-mă să termin!

A pufnit, dar n-a mai zis nimic.

— Mi-ai luat visele, şi mă aflu aici doar pentru că tu ai insistat să mă înscriu.

A clătinat din cap, enervat să audă acest adevăr.

— Am încercat să-mi revin, iar lui Maxon îi pasă cu adevărat de mine. Tu însemni mult pentru mine, ştii asta. Dar acum fac parte din lumea asta şi aş fi o proastă să nu-mi permit să văd ce se va întâmpla în continuare.

— Vasăzică, îl alegi pe el? m-a întrebat Aspen pe un ton nefericit.

— Nu, nu îl aleg pe el *sau* pe tine. Mă aleg pe mine.

Acesta era adevărul care se afla la mijloc. Încă nu ştiam ce voiam şi nu puteam alege varianta cea mai uşoară sau ceea ce altcineva credea că e corect. Trebuia să-mi acord timp pentru a hotărî ce anume era cel mai bine pentru mine.

Aspen s-a gândit la acest lucru pentru o clipă, nefiind, în continuare, de acord cu ceea ce spuneam. În cele din urmă a zâmbit:

— Ştii că nu am de gând să mă dau bătut, nu?

Suna ca o provocare, iar eu, deşi n-am vrut, am zâmbit. Era adevărat că Aspen nu era genul de om care să recunoască o înfrângere.

— Ăsta nu este cel mai bun loc în care să încerci să lupţi pentru mine. Determinarea ta e o trăsătură periculoasă aici.

— Nu mi-e teamă de acel *înţepat*, a spus el pe un ton batjocoritor.

Mi-am dat ochii peste cap, amuzată să mă aflu în acest punct al relaţiei. Îmi făcusem întotdeauna griji că cineva mi-l va fura pe Aspen. Acum era rândul lui să fie îngrijorat că

cineva mă va fura, şi mă simţeam puţin vinovată că mă bucuram de acest lucru.

— OK. Ai spus că nu-l iubeşti..., dar probabil că-l placi cât de cât dacă eşti atât de dornică să rămâi, nu?

Am plecat capul.

— Da, am spus, încuviinţând. Maxon e mai mult decât mi-am imaginat eu.

S-a gândit puţin la asta, absorbind cuvintele.

— Bănuiesc că asta înseamnă că lupta va fi puţin mai grea decât credeam, a zis el, îndreptându-se spre hol.

Apoi s-a întors şi mi-a făcut cu ochiul:

— Noapte bună, Lady America.

— Noapte bună, domnule ofiţer Leger.

Uşa s-a închis, iar un sentimentul de pace m-a copleşit. De când începuse Alegerea, îmi făcusem griji că această competiţie avea să-mi distrugă viaţa. Dar în acea clipă nu mă puteam gândi la o perioadă în care să mă fi simţit mai bine.

La scurt timp, slujnicele au intrat în cameră. Anne a tras perdelele şi, în timp ce camera era treptat luminată, am simţit că aceasta era cu adevărat prima mea zi la palat.

Alegerea nu mai era ceva ce pur şi simplu mi se întâmpla, ci ceva din care făceam parte în mod activ. Acum eram în Elită. Am dat păturile la o parte şi am primit cu braţele deschise o nouă dimineaţă din viaţa mea de la palat.

SFÂRŞITUL CĂRŢII ÎNTÂI

MULŢUMIRI

OK, în cazul în care eşti foarte obosit pentru că ai stat treaz până târziu în noapte, vreau în primul rând să-ţi mulţumesc că mi-ai citit cartea. Pe bune, te iubesc. Mersi!

Acum mă întorc către cei care au făcut tot posibilul ca această carte să apară. Ei bine, de fapt, haideţi să ne întoarcem puţin mai înainte.

Ca întotdeauna, îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru cuvinte. Sunt extrem de bucuroasă că nu trebuie să încerc să vă transmit această poveste folosindu-mă de antene sau ceva de genul ăsta. Cuvintele sunt minunate, iar eu voi fi întotdeauna fericită că ele există.

Callaway — *Oat bananas!* Îţi mulţumesc că mă susţii şi că eşti minunat din toate punctele de vedere.

Guyden, îţi mulţumesc că ai împărţit-o pe mami cu prietenii din mintea ei.

Multă iubire mamei, tatei şi frăţiorului, pentru că m-au încurajat să fiu ciudată. De asemenea, îmbrăţişări şi multă

iubire soacrei, socrului şi cumnăţelului pentru că m-au susţinut cu atâta entuziasm. Voi şase îmi aduceţi mereu bucurie şi vă sunt recunoscătoare pentru asta.

Le mulţumesc celor din NLCF şi Echipei FTW pentru că au fost alături de mine. Vă îmbrăţişez!

Mulţumiri lui Mary — prima persoană care a citit vreodată *Alegerea* — pentru că a considerat-o foarte tare, şi lui Liz şi Michelle pentru că sunt nişte cititoare serioase, raţionale, şi nişte gânditoare aşa cum nu sunt eu. Cartea a devenit mai bună cu ajutorul vostru, fetelor. De asemenea, cred că sunteţi minunate.

Mulţumiri lui Ashley Brouillette pentru că a creat un minunat video şi a câştigat un loc în roman. Bravo, domnişoară! De asemenea, trebuie să le mulţumesc lui Elizabeth O'Brien, Emily Arnold şi Kayleigh Poulin pentru că au ieşit cu mine când eram o tocilară. Vă mulţumesc şi vouă că m-aţi lăsat să vă folosesc numele.

Alte nume pe care le-am împrumutat: Jenna, Elise, Mary, Lucy, Gerad, Amy etc. Vă mulţumesc că aţi apărut în mintea mea când habar n-aveam ce să scriu. Iuhuu!

Elana Roth, eşti o zeiţă de agent şi nu-ţi pot mulţumi îndeajuns pentru că mi-ai oferit o şansă, cu toate că la telefon sunt îngrozitoare. Tot nu pot să-mi dau seama ce anume te-a posedat. De asemenea, îţi mulţumesc că m-ai lăsat să te îmbrăţişez. Te iubesc!

Caren şi Colleen de la JLA, vă mulţumesc că sunteţi acolo pentru mine şi că sunteţi minunate.

Erica Sussman, eşti foarte tare. Pe bune. E oarecum impresionant cât de bine ai înţeles-o pe America şi cât de amuzant e să lucrez cu tine. Te ador, cu stiloul tău mov cu tot. Îţi mulţumesc că nu m-ai determinat niciodată să consider asta o muncă.

Tyler, fată obraznică, simt energia ta peste tot. Îţi mulţumesc pentru toată truda ta.

Dragii mei de la HarperTeen, ăăă, VĂ MULŢUMESC! Aţi fost un vis despre care n-am îndrăznit vreodată să vorbesc cu voce tare. Sunt onorată să fac parte dintre autorii voştri şi apreciez toată munca pe care aţi făcut-o pentru mine. De la copertă şi marketing, până la felul în care aţi comunicat cu mine, totul a fost mai frumos decât aş fi putut spera vreodată. Vă mulţumesc. Cu adevărat.

Jeannette, Catherine, Kati, Ciara, Christina, doamnele de la grădiniţa lui Guy şi toţi cei pe care e posibil să-i fi uitat — vă mulţumesc că aţi avut grijă de Guyden pentru ca eu să pot lucra. A însemnat mult pentru mine să ştiu că n-am fost singură în tot acest proces.

Şi, dacă ai ajuns până aici, îţi mulţumesc, din nou, ţie! Unii dintre voi aţi fost alături de mine de când m-am aşezat pentru prima oară în faţa camerei de filmat şi am spus „Hello, Interwebs". O altă parte, aţi citit *The Siren* sau m-aţi găsit pe Twitter. Alţii pur şi simplu aţi văzut-o pe fata drăguţă de pe copertă şi v-aţi hotărât să cumpăraţi cartea. Oricum şi oricând m-aţi găsit, vă mulţumesc că aţi citit-o. Sper că v-a făcut fericiţi într-un fel sau altul.

Pentru treizeci și cinci de fete, Alegerea este o șansă unică în viață. Le oferă posibilitatea de a fi transportate, ca niște cenușărese, într-o lume a luxului și strălucirii, a rochiilor elegante și bijuteriilor sclipitoare. De a locui într-un palat și de a lupta să cucerească inima unui prinț. Pentru America Singer, să fie Aleasă e însă un adevărat coșmar, căci asta înseamnă să își părăsească familia și pe omul iubit, pe Aspen, cel care face parte dintr-o castă inferioară. Numai că, uneori, realitatea depășește așteptările și, atunci când eroina noastră descoperă că Aspen o înșală și că prințul Maxon nu e, nici pe departe, snobul îngâmfat care i se păruse, totul se schimbă și romantismul începe să plutească în aer.

„Un roman în care reality show-ul își dă întâlnire cu un basm-distopie. Încântător, captivant și plin de doza potrivită de pasiune!"
KIERSTEN WHITE

„O poveste captivantă… Iubitorii cărților de dragoste vor fi fascinați de universul acestei țări cu o istorie alternativă și își vor dori să fie deja publicat romanul următor al acestei serii pline de *glamour*."
SCHOOL LIBRARY JOURNAL

„Romanul de debut al lui Cass se citește pe nerăsuflate și e mai puțin dur decât *Jocurile Foamei*. Iar acțiunea alertă îi face pe cititori să aștepte cu sufletul la gură continuarea."
BOOKLIST

www.ledabooks.ro
ISBN: 978-973-102-562-9
9 789731 025629
www.grupulcorint.ro

LEDA, *marcă înregistrată a*
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Designul copertei: Andreea Apostol
Imaginea copertei: Shutterstock